

แนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด
เพื่อตอบสนองพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย
ในช่วงวันหยุด

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว
พฤษภาคม 2553
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพระศวร

อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้อำนวยการศูนย์วิทยบริการมหาวิทยาลัยนเรศวร
กรุงเทพมหานคร ได้พิจารณาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง “แนวทางการพัฒนาอุทยาน
แห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนองพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว
ชาวไทย ในช่วงวันหยุด” เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลป
ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว ของมหาวิทยาลัยนเรศวร

.....
(ดร. เทิดชาย ช้วยบำรุง)

อาจารย์ที่ปรึกษา

.....
(ดร. ศรีสุดา จงสิทธิผล)

ผู้อำนวยการศูนย์วิทยบริการ มหาวิทยาลัยนเรศวร กรุงเทพมหานคร

พฤษภาคม 2553

ประกาศคุณูปการ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ดร. เทิดชาย ช่วยบำรุง ที่ปรึกษาและคณะกรรมการทุกท่าน ที่ได้ให้คำแนะนำปรึกษา ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองสำเร็จสมบูรณ์ได้ ผู้ศึกษาค้นคว้าขอกราบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ เพื่อนๆ พี่ๆ น้อง ที่คอยให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือต่างๆ และขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกๆ ท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์และให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล

ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา ที่ได้ให้กำลังใจ และให้การสนับสนุนทุกๆ ด้าน เป็นอย่างดี ที่สุดเสมอมาคุณค่าคุณประโยชน์อันพึงจะมีจากการศึกษาค้นคว้าฉบับนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าขอมอบอุทิศแด่ผู้มีพระคุณทุกๆ ท่าน

เนตรทิพย์ สิทธิเชนทร์

ชื่อเรื่อง แนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนองพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด

ผู้ศึกษาค้นคว้า เนตรทิพย์ สิทธิเชนทร์

ที่ปรึกษา ดร. เทิดชาย ช่วยบำรุง

ประเภทสารนิพนธ์ การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม. สาขาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2552

คำสำคัญ

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเองเรื่อง แนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนองพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุดและศึกษาทัศนคติปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อสร้างแนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนองพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด ให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับความต้องการได้ดียิ่งขึ้น โดยใช้วิธีการศึกษาเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ในช่วงวันหยุด จำนวนทั้งสิ้น 400 คน โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบไม่คำนึงถึงความน่าจะเป็น (Non Probability Sampling) หลังจากนั้นนำข้อมูลมาประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ โดยการใช้การวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาค่าความสัมพันธ์โดยใช้สถิติ Chi-Square และ One-way Anova และการเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธีการของ LSD

ในส่วนพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จัดการเดินทางเองทั้งหมด เดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัว และค้นหาข้อมูลจากคำบอกเล่าของเพื่อน/ญาติ/คนรู้จัก ส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนที่เรียนที่ทำงาน มีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยว คือ การได้เรียนรู้ศึกษาธรรมชาติ มีความต้องการให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวในบริเวณที่ประกอบกิจกรรมนั้นหนาแน่นก็ได้ไม่เป็น

ปัญหา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่พบเห็นว่า เหมาะสม มีระดับความพึงพอใจมากกว่าที่คาดหวังไว้ว่า จะได้รับจากการท่องเที่ยว และคาดหวังจะกลับมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ – เขาแหลมหญ้าอีก

ทัศนคติต่อสภาพปัญหาด้านท่องเที่ยว จำแนกรายด้าน ดังนี้ ด้านสถานที่ท่องเที่ยว ในเรื่องของทัศนียภาพของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด มีปัญหาความสะดวกของสถานที่ท่องเที่ยว แสดงถึง ระดับปัญหาที่ต้องการให้ภาครัฐและภาคเอกชนร่วมมือกันแก้ไขและพัฒนา ด้านสภาพแวดล้อม กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อปัญหาขยะมูลฝอย สภาพแวดล้อมของสถานที่ท่องเที่ยวกลางคืน มีความเสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว แสดงให้เห็นว่า ขยะมูลฝอยเป็นปัญหาอย่างมาก เจ้าหน้าที่อุทยานควรมีวิธีการจัดการกับขยะมูลฝอยและคอยอำนวยความสะดวกปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อปัญหา ด้านห้องน้ำ สถานที่จอดรถ บ้านพักของอุทยาน จำนวนร้านค้า/อาหารภายในอุทยาน สภาพแวดล้อมที่พักแรม/กางเต็นท์ มีเพียงพอและได้มาตรฐาน แสดงให้เห็นว่า อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ไม่มีความพร้อมที่จะรองรับกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่มีมากในช่วงวันหยุด ทำให้สิ่งอำนวยความสะดวกในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ไม่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยวและไม่ได้มาตรฐาน ด้านสื่อประชาสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อปัญหาป้ายประชาสัมพันธ์บอกแหล่งท่องเที่ยว แสดงให้เห็นว่า ป้ายประชาสัมพันธ์บอกแหล่งสถานที่ท่องเที่ยว มีจำนวนไม่เพียงพอและไม่ครอบคลุม และขาดการประชาสัมพันธ์ข่าวสารจากเจ้าหน้าที่อุทยาน

จากพฤติกรรมและทัศนคติปัญหาการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่ออุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ทำให้มีข้อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ดังนี้ 1) ควรหาแนวทางการจัดแก้ไขปัญหาขยะมูลฝอยอย่างจริงจัง โดยให้เจ้าหน้าที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาเก็บขยะทุกวันและ ควรเพิ่มจำนวนถังขยะตามจุดต่างๆ ให้มากกว่านี้ รณรงค์ให้นักท่องเที่ยวทิ้งขยะลงถังที่จัดเตรียมไว้ ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม และสร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษาความสะดวกสถานที่ท่องเที่ยว 3) ควรส่งเสริมการจัดการท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวกลุ่มวัยรุ่นไปจนถึงวัยทำงานเป็นหลัก เพื่อกระตุ้นจำนวนวันพักผ่อนของนักท่องเที่ยวให้อยู่ในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดนานขึ้น 4) ควรเพิ่มป้ายประชาสัมพันธ์แหล่งข้อมูลหรือเอกสารทางการท่องเที่ยวตามจุดสำคัญทางการท่องเที่ยว 5) ควรเพิ่มเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวกและรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ยังมีจำนวนน้อย ซึ่งเป็นปัญหาที่ควรปรับปรุงแก้ไขให้มีเพียงพอกับจำนวน

นักท่องเที่ยว เพราะการให้ความปลอดภัยและอำนวยความสะดวกกับนักท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญ
มากสำหรับการเดินทางท่องเที่ยว

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ขอบเขตการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
สมมุติฐานการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว.....	9
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์.....	23
แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว.....	25
แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทย.....	29
การจัดการนันทนาการในแหล่งอุทยาน.....	39
ข้อมูลทั่วไปของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า.....	45
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	47
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	51
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	51
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	52
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	53
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	53

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	55
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	56
ตอนที่ 2 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ในช่วงวันหยุด.....	59
ตอนที่ 3 สภาพปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	64
ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	68
ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานข้อที่ 1 คือ พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ในช่วงวันหยุด มีความสัมพันธ์กับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	70
ตอนที่ 6 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ และรายได้ แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด แตกต่างกัน.....	133
5 บทสรุป.....	143
สรุปผลการวิจัย.....	143
อภิปรายผลการวิจัย.....	148
ข้อเสนอแนะ.....	151
บรรณานุกรม.....	153
ภาคผนวก.....	156

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า.....

166

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงแนวคิดเกี่ยวกับการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์.....	21
2	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวจำแนกตามเพศ.....	56
3	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวจำแนกตามอายุ.....	56
4	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวจำแนกตามสถานภาพ..	57
5	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวจำแนกตามระดับการศึกษา.....	57
6	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวจำแนกตามอาชีพ.....	58
7	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวจำแนกตามรายได้.....	58
8	แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะการเดินทางในครั้งนี.....	59
9	แสดงจำนวนและร้อยละของชนิดพาหนะที่ใช้ในการเดินทางครั้งนี้.....	60
10	แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะแหล่งค้นหาข้อมูล.....	60
11	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มเดินทางท่องเที่ยวในครั้งนี.....	61
12	แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะการพักค้างคืนในครั้งนี.....	61
13	แสดงจำนวนและร้อยละของวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางท่องเที่ยวในครั้งนี	62
14	แสดงจำนวนและร้อยละของจำนวนนักท่องเที่ยวที่ยอมรับได้.....	63
15	แสดงจำนวนและร้อยละของความเหมาะสมกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่พบเห็น.....	63
16	แสดงจำนวนและร้อยละของระดับความพึงพอใจที่มีต่ออุทยานแห่งชาติ.....	63
17	แสดงจำนวนและร้อยละของความคาดหวังจะกลับมาท่องเที่ยวอีก.....	64
18	แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยว รายด้าน.....	64
19	แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยว ด้านสถานที่ท่องเที่ยว.....	65

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
20	แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยว ด้านสภาพแวดล้อม.....	66
21	แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก.....	67
22	แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยว ด้านสื่อประชาสัมพันธ์.....	68
23	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดกับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวยุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	71
24	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	72
25	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	73
26	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	74
27	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด..	75
28	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด..	76
29	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	76

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
30	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาห้อง นักท่องเที่ยวนอกอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	78
31	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาห้อง นักท่องเที่ยวนอกอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	80
32	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมา ห้องนักท่องเที่ยวนอกอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	81
33	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาห้อง นักท่องเที่ยวนอกอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	82
34	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาห้อง นักท่องเที่ยวนอกอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	83
35	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวนอกอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	84
36	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวนอกอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	85
37	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวนอกอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	86
38	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการ ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวนอกอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	87
39	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวนอกอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	88
40	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	90
41	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	91
42	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	91

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
43	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับกับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมา ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง...	92
44	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับกับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมา ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง...	93
45	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับกับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	94
46	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับกับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	95
47	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยาน แห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	96
48	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยาน แห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	97
49	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการพักค้างคืนในการเดินทางมา อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	98
50	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการพักค้างคืนในการเดินทาง มาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	99
51	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยาน แห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	100
52	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยาน แห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	101
53	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือน อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	102
54	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือน อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	103
55	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมา เยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	104

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
56	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	105
57	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	106
58	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.....	107
59	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม.....	108
60	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม.....	109
61	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม.....	110
62	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม.....	111
63	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม.....	112
64	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม.....	113
65	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น.....	114
66	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น.....	115
67	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น.....	116

สารบัญตาราง (ต่อ)

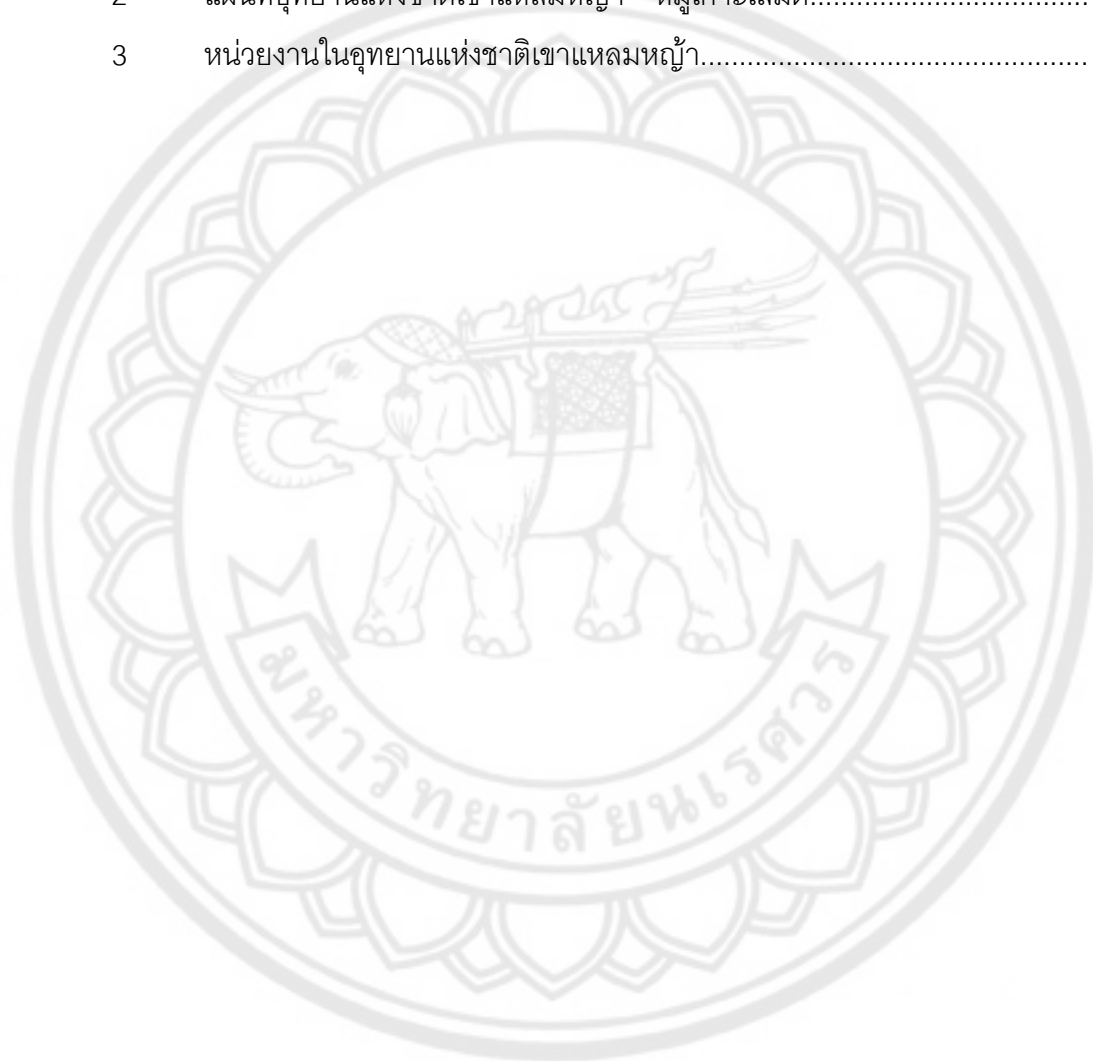
ตาราง		หน้า
68	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของ นักท่องเที่ยวนานาชาติที่พบเห็น.....	117
69	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนานาชาติ ที่พบเห็น.....	118
70	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนานาชาติ ที่พบเห็น.....	119
71	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่า ที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้.....	120
72	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่า ที่ท่านคิดหรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้.....	121
73	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่า ที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้.....	122
74	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่า ที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้....	123
75	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่า ที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้.....	124
76	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่า ที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้.....	125
77	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนานาชาติ ที่พบเห็น.....	127
78	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนานาชาติ ที่พบเห็น.....	128
79	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนานาชาติ ที่พบเห็น.....	129
80	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนานาชาติ ที่พบเห็น.....	130

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
81	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว อื่นๆ ที่พบเห็น.....	131
82	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว อื่นๆ ที่พบเห็น.....	132
83	แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่ง ชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านเพศ.....	133
84	แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่ง ชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านอายุ.....	134
85	แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่ง ชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสถานภาพ....	135
86	แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่ง ชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านระดับการ ศึกษา.....	136
87	แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ของระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่ง ชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคล ด้านระดับการศึกษาสูงสุด.....	138
88	แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยาน แห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านอาชีพ.....	140
89	แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยาน แห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านรายได้ เฉลี่ยต่อเดือน.....	141
90	แสดงข้อห้ามและบทกำหนดโทษในพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504.....	

สารบัญภาพ

ภาพ		หน้า
1	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
2	แผนที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด.....	164
3	หน่วยงานในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า.....	165

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ประเทศไทย ได้ชื่อว่า เป็นประเทศหนึ่งที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามเป็นที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวมาก ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หรือแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะชายฝั่งทะเลของไทยนั้น เป็นที่รู้จักกันดีว่า เป็นบริเวณที่มีสภาพธรรมชาติที่งดงามแห่งหนึ่งของโลก ทั้งหาดทรายที่ขาวสะอาด น้ำทะเลใส และที่สำคัญ คือ ได้ชื่อว่าเป็นบริเวณที่มีแหล่งปะการังที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่ง สิ่งเหล่านี้ เป็นทรัพยากรทางด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญของไทย ที่มีเสน่ห์และดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกให้เดินทางเข้ามาเที่ยวชม (ประภัสสร รัตนเจริญ และศิริพร หลินประเสริฐ, 2552)

การท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในธุรกิจบริการ ซึ่งจัดว่า เป็นกลุ่มธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดในกลุ่มธุรกิจต่างๆ และเกี่ยวพันกับธุรกิจอื่นๆ อีกมากมาย ในปัจจุบันธุรกิจท่องเที่ยวจัดว่า เป็นธุรกิจหลักที่นำรายได้เข้าสู่ประเทศ ซึ่งปัจจุบันธุรกิจการท่องเที่ยวนำรายได้หลักเข้าสู่ประเทศเป็นอย่างมาก และยังมีแนวโน้มจะทวีความสำคัญมากขึ้นในอนาคต เพราะนอกจากจะสร้างรายได้โดยมีมูลค่าเป็นอันดับหนึ่งของการค้าบริการโดยรวมของประเทศแล้ว การท่องเที่ยวภายในประเทศก็ช่วยกระตุ้นให้เกิดการลงทุนผลิตสินค้าและบริการต่างๆ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดธุรกิจต่อเนื่อง อาทิ โรงแรมและที่พัก ภัตตาคารร้านอาหาร ร้านจำหน่ายของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง เป็นการก่อให้เกิดการลงทุน การจ้างงาน และการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น ในรูปแบบของเงินตราต่างประเทศปีละหลายแสนล้านบาท นอกจากนี้ นักท่องเที่ยวยังได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยวเป็นอย่างมากต่อการเพิ่มคุณภาพชีวิตที่ยากจะหาได้จากกิจกรรมอื่นแล้ว ยังทำให้มีสุขภาพจิตที่ดีอีกด้วย ดังนั้น จึงต้องให้ความสนใจเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว ให้กลายเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศของเราให้มากที่สุด และนำรายได้จากการท่องเที่ยวไปพัฒนาประเทศต่อไป

ผลกระทบจากสภาวะเศรษฐกิจทั่วโลก ทำให้ไม่ว่าจะเป็นประเทศใดโลกก็ต่างก็ได้รับผลกระทบไปตามๆ กัน ส่งผลให้ประชากรของแต่ละประเทศทั่วโลกในหลากหลายอาชีพต้องตกงานกันทั่วถ้วนหน้า ในปัจจุบันต่างก็ยอมรับกันโดยุษวีว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของโลกและเป็นปัจจัยสำคัญที่นำมาซึ่งรายได้ของแต่ละประเทศ

อีกทั้งเป็นหัวใจสำคัญของการขับเคลื่อนเศรษฐกิจโลกโดยเฉพาะบรรดาประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลาย ซึ่งจะเห็นได้ว่า มีการจ้างงานในอุตสาหกรรมนี้ถึง 7.6 เพอร์เซ็นต์ของคนทำงานทั่วโลก และสร้างรายได้ให้กับเศรษฐกิจโลกถึง 9.4 เพอร์เซ็นต์ ของมูลค่าเศรษฐกิจโลกโดยรวม

แต่เมื่อเกิดภาวะวิกฤติเศรษฐกิจซบเซาที่ทำให้ผู้บริโภคทั่วโลกต้องรัดเข็มขัดในเรื่องของการใช้จ่ายมากขึ้น อีกทั้งถูกซ้ำเติมด้วยข่าวคราวของการแพร่ระบาดของโรคต่างๆ จึงส่งผลกระทบต่อโดยตรงกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไปทั่วโลก ทำให้มีอัตราการเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโดยรวมเพิ่มขึ้นเพียง 1 เพอร์เซ็นต์ ซึ่งเป็นตัวเลขที่ต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับช่วง 3 ปีที่ผ่านมา โดยทางนิตยสารไทม์รายงานว่า ระหว่างปี 2548-2550 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของโลกอยู่ในช่วงของการเฟื่องฟู มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยถึง 3.6 เพอร์เซ็นต์ ต่อปี ไม่เพียงเฉพาะแต่ผลกระทบจากการท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อถึงบรรดาสายการบินต่างๆ ที่กำลังเผชิญกับการขาดรายได้อย่างหนัก เนื่องจากนักท่องเที่ยวจำนวนมากยกเลิกการเดินทาง และทางสายการบินเองก็ต้องลดเที่ยวบินเพื่อประหยัดต้นทุน เป็นผลให้หลายสายการบินต้องประสบกับสถานะการขาดทุนกันทั่วถ้วนหน้า จากการศึกษาสถิติต่างๆ เหล่านี้ ทำให้เราได้ทราบว่า ในแต่ละประเทศต่างก็พยายามที่จะผลักดันให้เศรษฐกิจกลับเข้าร่องเข้ารอยโดยพยายามฟื้นฟูอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อาทิเช่น อิตาลีก็ได้ใหม่โฆษณาแหล่งท่องเที่ยวของตนเอง คือ โครงการ Italia Much More โดยจัดทำโฆษณาที่แสดงถึง ภาพลักษณ์ที่สวยงามและวัฒนธรรมที่น่าสนใจของอิตาลีออกเผยแพร่เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาเที่ยวให้มากขึ้น ในแต่ละประเทศต่าง ก็ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อสร้างรายได้ให้กับประเทศ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย มีพื้นฐานที่ดีเยี่ยมในด้านการท่องเที่ยว ทั้งทางธรรมชาติที่สวยงาม ประเพณี วัฒนธรรม รวมทั้งการให้บริการที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว สามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาสัมผัสกับความน่าประทับใจเหล่านี้

ในปัจจุบันประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะกลุ่มตลาดนักท่องเที่ยวชาวไทย การเจริญเติบโตของตลาดนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ทั้งในแง่ของการสร้างรายได้ให้แก่ประชากร ภาคธุรกิจบริการไปจนถึงภาคการผลิตสาขาต่างๆ สถานการณ์เดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในปัจจุบันเน้นการท่องเที่ยวแบบครอบครัว คือ เน้นในระยะสั้นๆ และในระยะทางใกล้ คือ ถ้าเกิดอะไรขึ้นก็สามารถจะกลับได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวไทยหันมามองการท่องเที่ยว ในลักษณะนี้กันมากขึ้น ซึ่งพฤติกรรมการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทย พฤติกรรมหลักๆ ก็จะมีอยู่ในรูปแบบของการขับรถเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ คือ มองใกล้ๆ ไม่ไกลจากเมืองหลวง หรือที่พำนัก เป็น

การท่องเที่ยวในเชิงวัฒนธรรม เช่น ที่กาญจนบุรี ก็มีการท่องเที่ยวในเชิงประวัติศาสตร์ และมีกิจกรรมที่ครอบครัวได้มีส่วนร่วมกันทั้งครอบครัว หรือที่โคราช การท่องเที่ยวแบบผจญภัย หรืองานผลไม้ที่ภาคตะวันออก ที่พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทย จะแวะเวียนไปซื้อผลไม้ อาหาร และเป็นการมีส่วนร่วมทั้งครอบครัว จะเป็นไปในลักษณะนี้มากกว่า (สยามธุรกิจออนไลน์, 2552)

สถานการณ์ท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยรวมตลอดทั้งปี 2552 จะมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามายังประเทศไทยประมาณ 12.53 ล้านคน ลดลงร้อยละ 14 ทำให้มีรายได้จากการท่องเที่ยวเข้าประเทศลดลงจากปี 2551 ถึงกว่า 1 แสนล้านบาท โดยรวมในช่วงครึ่งปีแรกของปี 2552 ตลาดนักท่องเที่ยวต่างชาติของไทยมีแนวโน้มหดตัวเกือบร้อยละ 20 จากปี 2551 ในช่วงเดียวกัน โดยคาดว่า จะมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามายังประเทศไทย รวมทั้งสิ้นประมาณ 6.53 ล้านคน ลดลงร้อยละ 17 เมื่อเทียบกับช่วงครึ่งแรกของปี สำหรับการท่องเที่ยวไทยในครึ่งหลังปี 2552 นั้น ประเมินว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติจะลดลงประมาณ 10% จากเหตุการณ์จลาจลในช่วงสงกรานต์ปี 2552 และการชุมนุมเรียกร้องทางการเมืองที่ยังมีต่อเนื่องมาเป็นระยะๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ส่งผลกระทบทำให้การเรียกความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยให้กลับคืนมาในหมู่นักท่องเที่ยวต่างชาติ ต้องใช้ระยะเวลาสั้นกว่าที่คาดการณ์ไว้ และนอกจากนี้ ยังมีการแพร่ระบาดของไวรัสของไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 มีแนวโน้มส่งผลกระทบต่อการเดินทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศตลอดของอย่างเด่นชัดในช่วงไตรมาสที่สองต่อเนื่องมาในช่วงไตรมาสที่สามของปี 2552 (กรุงเทพธุรกิจออนไลน์, 2552)

ในส่วนของภาครัฐ ทิศทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวปี 2552 จะมุ่งเน้นการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้ก้าวสู่มาตรฐานที่มีคุณภาพได้มาตรฐานเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งความสงบสุข รื่นรมย์ และปลอดภัยอย่างแท้จริง และเป็นการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ที่สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก นอกจากนี้ ยังมีแนวคิดหลักในการดำเนินงาน คือ มุ่งเน้นให้การท่องเที่ยวที่ใช้ชุมชนเป็นฐาน เพื่อให้ชุมชนเรียนรู้และเข้าใจเรื่องการเป็นเจ้าของที่ดี มีทักษะด้านการจัดการ สามารถใช้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวเพื่อสร้างรายได้แก่ท้องถิ่น โดยชุมชนท้องถิ่นที่มีศักยภาพและมีคุณสมบัติเข้าเกณฑ์ จะต้องเป็นชุมชนที่มีวิถีการพัฒนาตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง มีความเข้มแข็งของชุมชน มีศักยภาพในการพัฒนาบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน และต้องมีปัจจัยพื้นฐานในการต้อนรับนักท่องเที่ยวคุณภาพ

ทั้งหมดนี้ จะเห็นได้ว่า อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศสูงและพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย และตลาดท่องเที่ยวไทยยังมีศักยภาพทางการแข่งขันกับตลาดท่องเที่ยวในประเทศอื่น เนื่องจากประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยว

และทรัพยากรทางธรรมชาติที่หลากหลาย บวกกับวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในแต่ละภาคของประเทศ โดยภาครัฐมีส่วนเกี่ยวข้องในการฟื้นฟูภาพลักษณ์ของประเทศไทย โดยการจัดทำแผนกระตุ้นการท่องเที่ยวไทยอย่างต่อเนื่อง เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติและสร้างความเชื่อมั่นต่อการท่องเที่ยวไทยในสายตาของนักท่องเที่ยวให้กลับฟื้นคืนมาดังเดิม

จังหวัดระยอง ตั้งอยู่ในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกของประเทศไทย มีชายฝั่งทะเลยาวประมาณ 100 กิโลเมตร เป็นแหล่งอาหารทะเลและผลไม้ที่น่าสนใจของไทย นอกจากนี้ ยังเป็นเมืองอุตสาหกรรมและเป็นที่ตั้งของโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ รวมทั้งยังเป็นเมืองท่องเที่ยวชายทะเลที่มีชื่อเสียง โดยมีอุทยานแห่งชาติทางทะเลที่สำคัญ คือ อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด ซึ่งมีพื้นที่ครอบคลุมทั้งบนฝั่งและในทะเลตลอดจนเกาะต่างๆ รวมทั้งสิ้น 131 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ที่เป็นเกาะ เช่น เกาะเสม็ด เกาะกูด เกาะกรวย เกาะขาม และเกาะทะเลดู

อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด ได้รับการประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2524 มีเนื้อที่ประมาณ 131 ตารางกิโลเมตร เป็นพื้นน้ำประมาณ 123 ตารางกิโลเมตร ตั้งอยู่บริเวณชายฝั่งทะเลด้านอ่าวไทยในอำเภอแกลง และอำเภอเมือง จังหวัดระยอง ครอบคลุมพื้นที่บนฝั่งและในท้องทะเล ตลอดจนเกาะต่างๆ ประกอบด้วย เกาะเสม็ด เกาะจันทร์ เกาะทะเล เกาะกูด เกาะมะขาม และเกาะปลายตีน เขาแหลมหญ้า และชายทะเลด้านทิศตะวันตกของเขาแหลมหญ้า สถานที่ที่เด่นที่สุดเป็นที่รู้จักกันดี คือ เกาะเสม็ด หรือเกาะแก้วพิสดาร ซึ่งกล่าวไว้ในวรรณคดีเรื่องพระอภัยมณี ความงดงามตามธรรมชาติของอุทยานแห่งชาติแห่งนี้ เป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศว่า มีทิวทัศน์สวยงาม เหมาะสำหรับการพักผ่อน

เขาแหลมหญ้า ตั้งอยู่เลยบ้านกันอ่าวไปเล็กน้อยตามเส้นทางไปบ้านเพ มีลักษณะเป็นเขาหินรูปร่างเตี้ยๆ มีบางส่วนเป็นแหลมยื่นออกไปในทะเล มีชายทะเลเป็นอ่าวเล็กๆ ที่มีบรรยากาศเงียบสงบ ด้านทิศตะวันตก เป็นหาดทรายกว้างและยาว

เนื่องจากพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้าที่ผ่านมา มีรูปแบบและทิศทางการพัฒนาไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน โดยมีกลุ่มปัญหาหลัก ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับนโยบาย กฎหมาย และระเบียบปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม ปัญหาด้านการบริหารจัดการ ปัญหาด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองท้องถิ่น ปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ ปัญหาการใช้ประโยชน์ที่ดิน และปัญหาด้านเทคโนโลยี ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการแก้ไขปัญหามาอย่างต่อเนื่องในลักษณะมุ่งแก้ไขปัญหาแต่ละกรณีไป จึงทำให้ไม่สามารถคลี่คลายปัญหาต่างๆ ได้

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจในการศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า เพื่อตอบสนองพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด โดยผู้วิจัยจะทำการศึกษาถึงแนวทางการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ในด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ในช่วงวันหยุด ด้านความคาดหวังระดับความพึงพอใจที่มีต่ออุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า รวมไปถึงถึงลักษณะการเดินทางของนักท่องเที่ยวและสภาพปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยาน เพื่อตอบสนองความต้องการนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด ได้และสามารถกระจายรายได้สู่ประชาชนและระบบเศรษฐกิจที่ดีขึ้นของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้ จะได้นำไปเป็นองค์ความรู้และเสนอแนะในการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้าต่อไป

จุดมุ่งหมายของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ในช่วงวันหยุด ด้านความคาดหวังระดับความพึงพอใจที่มีต่ออุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า รวมไปถึงถึงลักษณะการเดินทางของนักท่องเที่ยว
2. เพื่อศึกษาทัศนคติปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด
3. เพื่อสร้างแนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดเพื่อตอบสนองพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด ให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับความต้องการได้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของงานวิจัย

การวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด ได้กำหนดขอบเขตการศึกษาไว้ ดังนี้

ขอบเขตด้านประชากร ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ในช่วงวันหยุด โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างที่ไม่คำนึงถึงความเป็น (Non – Probability Sampling) แบบมีจุดมุ่งหมาย (Purposive Sampling) ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 400 คน

ขอบเขตด้านพื้นที่ การวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดพื้นที่ศึกษาอุทยานแห่งชาติเขาแหลม
หญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

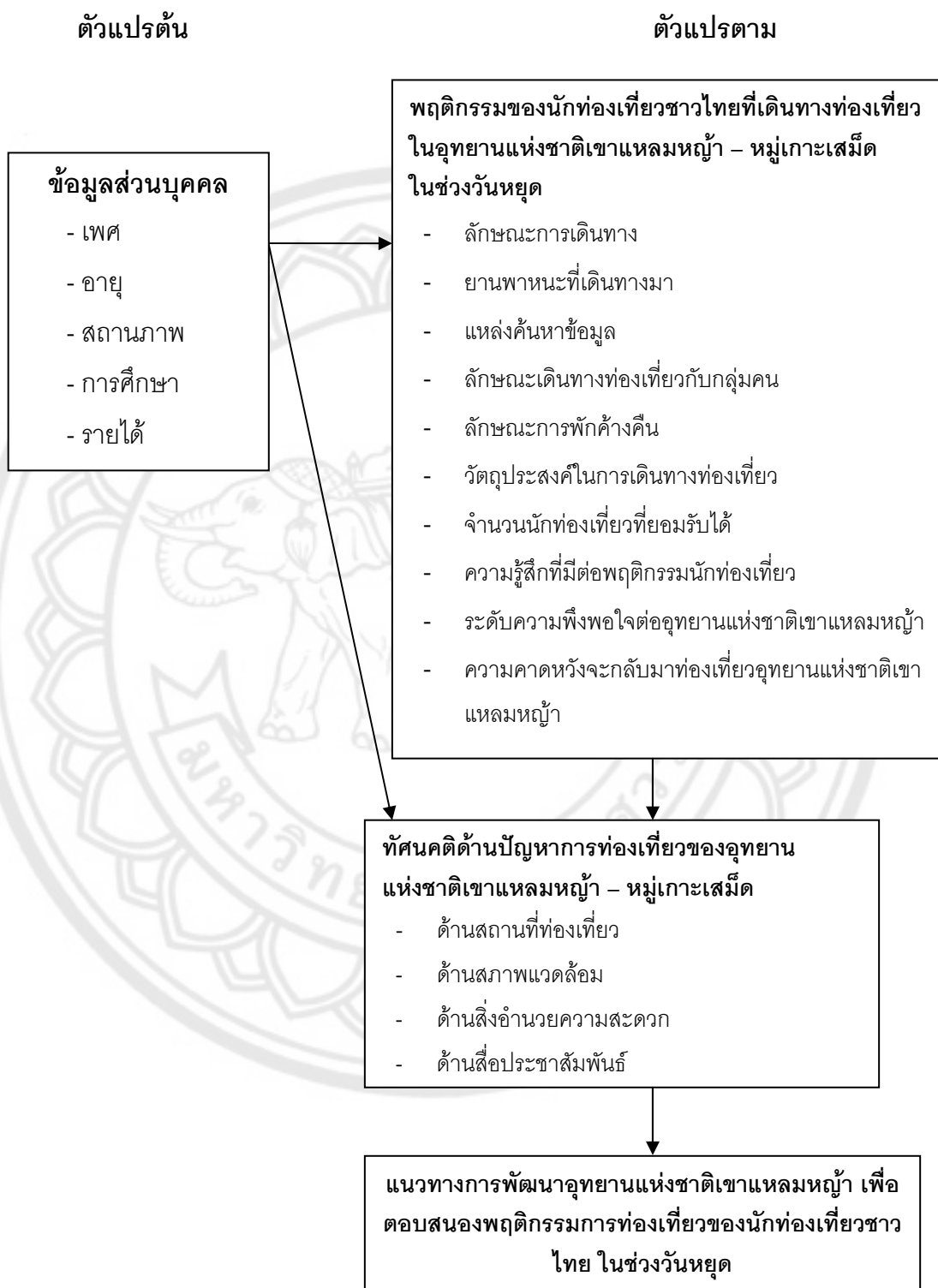
ขอบเขตด้านเนื้อหา เนื้อหาที่กำหนดในการศึกษาคลอบคลุมประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. ศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขา
แหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ในช่วงวันหยุด ด้านความคาดหวังระดับความพึงพอใจที่มีต่ออุทยาน
แห่งชาติเขาแหลมหญ้า รวมไปถึงลักษณะการเดินทางของนักท่องเที่ยว
2. ศึกษาสภาพปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะ
เสม็ด
3. แนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนอง
พฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด และสอดคล้องกับความต้องการ
ของนักท่องเที่ยวชาวไทยในช่วงวันหยุด

ขอบเขตด้านเวลา เดือนกันยายน 2552 – มีนาคม 2553

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนา หมายถึง การจัดเตรียมรูปแบบและแนวทางการท่องเที่ยวที่เหมาะสม และมีศักยภาพทั้งในด้านแหล่งท่องเที่ยว การบริการและบุคลากร เพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า

อุทยานแห่งชาติ หมายถึง บริเวณที่ดินที่มีสภาพธรรมชาติเป็นที่น่าสนใจ ซึ่งรัฐบาลเห็นสมควรกำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาติ เพื่อให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติเดิม เพื่อสงวนไว้ให้เป็นประโยชน์แก่การศึกษาและรื่นรมย์ของประชาชน

การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางมาอุทยานแห่งชาติ เป็นการชั่วคราวเพื่อเข้ามาศึกษาและเรียนรู้ชื่นชมธรรมชาติภายในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หมายถึง อุตสาหกรรมบริการที่มีในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ด้วยธุรกิจหลายประเภทประสานกัน เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ทั้งบ้านพัก ร้านอาหาร ฯลฯ

นักท่องเที่ยว หมายถึง บุคคลที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ทั้งที่มาพักค้างคืนและไม่ค้างคืน ในช่วงวันหยุด

พฤติกรรมนักท่องเที่ยว หมายถึง การแสดงออกของแต่ละบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการใช้สินค้าและบริการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว รวมทั้งกระบวนการในการตัดสินใจที่มีต่อการแสดงออก

วันหยุด หมายถึง วันที่หยุดจากกิจการงานตามปกติ ที่ทำเป็นกิจวัตรประจำวัน เพื่อให้มีท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า

แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีทรัพยากรธรรมชาติเป็นสิ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเยือน

สมมุติฐานการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ และรายได้ มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

2. ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ และรายได้ แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อทัศนคติด้านปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด อำเภอเมือง จังหวัดระยอง ในครั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด ผู้วิจัยได้ศึกษาและค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับ แนวความคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
2. แนวคิดเกี่ยวกับการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
3. แนวคิดเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
4. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทย
5. การจ้ดนันทนาการในแหล่งอุทยาน
6. ข้อมูลโดยทั่วไปของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

(วิชย เทียนน้อย, 2540, หน้า 3) การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางของบุคคลจากสถานที่ ซึ่งเป็นที่อาศัยอยู่ประจำไปยังสถานที่อื่นเป็นการชั่วคราวและเดินทางกลับไปสถานที่อาศัยเดิม โดยการเดินทางนั้นมีไ้เพื่อประกอบอาชีพโดยตรง ถึงแม้ว่ารูปแบบของการท่องเที่ยวบางประเภทจะมีเรื่องของอาชีพ หรือธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่บ้าง เช่น การท่องเที่ยวในรูปแบบของการจัดประชุม การจัดสัมมนา การจัดฝึกอบรม นักท่องเที่ยวหรือผู้เดินทางท่องเที่ยว มักจะมีเหตุผลหรือประเภทของจุดหมายในการเดินทางที่แตกต่างกันออกไป โดยมีปัจจัยประกอบที่เป็นตัวสนับสนุน หรือแรงผลักดันที่เป็นส่วนบุคคลซึ่งไม่เท่ากัน ปัจจัยเหล่านี้ ได้แก่ รายได้ เวลา โอกาส ครอบครัว การได้รับข้อมูลข่าวสาร และความสนใจส่วนบุคคล เช่น สนใจเรื่องราวของชนเผ่า วัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์ สิ่งแวดล้อม นันทนาการ หรือความต้องการที่จะได้รับประสบการณ์ที่แปลกใหม่ ซึ่งไม่ว่าเหตุใดก็ตาม สิ่งนี้นักท่องเที่ยวต่างก็คาดหวังที่จะได้รับ คือ ความสุข ความสนุกสนาน ความเพลิดเพลิน ความรู้ และประสบการณ์ใหม่ที่สนองความต้องการส่วนบุคคลที่มีอยู่

องค์การสหประชาชาติ ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวไว้ว่า กิจกรรมที่มีเงื่อนไขที่ เกี่ยวข้องอยู่ 3 ประการ

1. ต้องเดินทางจากที่อยู่ปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว
2. ต้องมีสถานที่ปลายทางที่ประสงค์จะไปเยี่ยมเยือน และด้วยความสมัครใจ
3. ต้องมีจุดหมายของการเดินทาง เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ต้องมีค่าใช้จ่าย

การประกอบอาชีพ และไปอยู่เป็นประจำ (ศศิธรา พิชัยชาญณรงค์, 2552)

การท่องเที่ยวกลายเป็นเครื่องมือที่รัฐบาลให้ความสำคัญ เนื่องจากมีความสำคัญต่อการ สร้างรายได้ เพื่อพัฒนาประเทศอย่างมาก และยังเป็นรายได้ที่เป็นอันดับต้นๆ ของประเทศ และมีการกระจายไปในหลายภาคอย่างค่อนข้างชัดเจน เช่น การเดินทาง ที่พัก การซื้อของที่ระลึก ภัตตาคาร ร้านค้าต่างๆ จึงมีการประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งโดยตรงและ ทางอ้อม ขยายมากขึ้น เช่น การเพิ่มขึ้นของสถานที่พัก ทั้งโรงแรมขนาด 5 ดาว 4 ดาว ไปถึงที่พัก แบบพื้นบ้านที่เรียกว่า โฮมสเตย์ การเพิ่มขึ้นของร้านอาหาร และแหล่งบริการอื่นๆ เพื่อดึงดูดความ สนใจของนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ และการขยายตัวไปในแทบทุกภูมิภาคของไทย ก่อให้เกิดการตื่นตัว เพราะมองว่า เป็นเรื่องง่ายที่จะมีรายได้เพิ่มจากการท่องเที่ยวที่เป็นผู้มาซื้อ สินค้าถึงที่ไม่ว่าจะที่ใดก็ตาม

อุปสงค์ทางการท่องเที่ยว

(Mathieson and Wall, 1982) ได้ให้คำจำกัดความของ อุปสงค์ทางการท่องเที่ยว (Tourist Demand) คือ จำนวนทั้งหมดของบุคคลผู้ซึ่งเดินทางท่องเที่ยวจริง หรือบุคคลที่ปรารถนา ที่จะเดินทางท่องเที่ยว โดยบุคคลที่เดินทางท่องเที่ยวเหล่านี้ ได้ใช้บริการและสิ่งอำนวยความสะดวก ที่มีไว้สำหรับนักท่องเที่ยว ณ สถานที่ห่างไกลจากถิ่นที่อยู่และที่ทำงานของตนเองคำถาม ทางการท่องเที่ยวอยู่ที่ว่า อะไรคือความปรารถนา หรือศักยภาพของนักท่องเที่ยวเหล่านี้ คำตอบก็คือ นักท่องเที่ยวเหล่านี้ อาจไม่พึงพอใจกับสภาพแวดล้อมที่บ้านของตนเอง และเขาอาจสามารถ กระทำบางอย่างได้ ณ สถานที่ท่องเที่ยวโดยที่เขาไม่สามารถกระทำได้ที่บ้านของตน

(Gray, 1970) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการเดินทางเพื่อความเพลิดเพลิน (Pleasure Travel) ว่า เกิดจากเหตุผลพื้นฐาน 2 ประการ คือ

1. Wanderlust เกิดจากธรรมชาติพื้นฐานของมนุษย์ที่ต้องการหลีกเลี่ยงสิ่งที่เขาคน เคยไปยังสถานที่ หรือดินแดนอื่นที่มีวัฒนธรรมและประเพณีที่แตกต่างไปจากประเพณีและ วัฒนธรรมของตนเอง

2. Sunlust เกิดจากความปรารถนาในแสงแดดและอากาศที่ดีกว่า ซึ่งบุคคลเหล่านี้มักจะอากาศเย็นอยู่ในแถบภูมิภาคของโลกที่มีอากาศหนาวเย็นเกือบตลอดปี ดังนั้น บุคคลเหล่านี้จึงไฝ่ฝันถึงดินแดนที่มีแสงแดดและอากาศที่อบอุ่นกว่าบ้านของตน บางคนกล่าวว่า การได้หยุดพักจากงานประจำที่ทำอยู่ ทำให้เหมือนกับการหลีกหนีจากบางสิ่งบางอย่างเป็นเวลาชั่วคราว หรือเป็นการถอนตัวออกจากสิ่งแวดล้อมในแต่ละวัน

ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์ทางการท่องเที่ยว

(Ryan, 1991) ได้แสดงให้เห็นว่า มีปัจจัยหลายอย่างที่สามารถกำหนดอุปสงค์ทางการท่องเที่ยวของบุคคล ปัจจัยดังกล่าว ได้แก่

1. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นสิ่งกำหนดอุปสงค์ทางการท่องเที่ยว เช่น รายได้ ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่าโรงแรมที่พัก เป็นต้น
2. ปัจจัยด้านสังคม เป็นตัวกำหนดอุปสงค์ทางการท่องเที่ยว เช่น ความต้องการในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น
3. ปัจจัยด้านจิตใจ เป็นสิ่งที่สามารถกำหนดอุปสงค์ทางการท่องเที่ยว เช่น การพักผ่อน ความสัมพันธ์กับผู้อื่น การได้เพิ่มส่วนที่ขาดให้กับตนเอง การได้บรรลุในสิ่งที่ตนเองปรารถนา การได้ใช้จ่ายชื่อของ เป็นต้น

การประเมินอุปสงค์ทางการท่องเที่ยว

(อภิรมย์ พรหมจรรยา, 2544, หน้า 256) การประเมินอุปสงค์ หรือ ความต้องการทางการท่องเที่ยวสามารถทำได้หลายวิธี แต่ส่วนใหญ่แล้วมักเป็นการประเมิน อุปสงค์ที่แท้จริง (Effective or Actual demand) ซึ่งหมายถึง จำนวนบุคคลที่เข้าร่วมกิจกรรมทางการท่องเที่ยวหรือไปเที่ยว ณ สถานที่ต่างๆ ส่วนอุปสงค์อำพราง (Suppress demand) หมายถึง บุคคลที่มีความต้องการที่จะเดินทางท่องเที่ยว แต่ไม่สามารถที่จะเดินทางท่องเที่ยวในขณะนี้ได้ด้วยเหตุผลหลายประการ ซึ่งสามารถแบ่งอุปสงค์อำพราง ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. อุปสงค์ที่มีศักยภาพ (Potential demand) หมายถึง บุคคลที่ปรารถนาจะเดินทางท่องเที่ยว แต่ไม่สามารถเดินทางท่องเที่ยวได้ในปัจจุบัน เนื่องจากความไม่พร้อมทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ ดังนั้น บุคคลกลุ่มนี้ จึงต้องการเวลาในการปรับปรุงสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ
2. อุปสงค์ที่ล่าช้า (Deferred demand) หมายถึง บุคคลผู้ซึ่งสามารถที่จะเดินทางท่องเที่ยวแต่ไม่ได้เดินทางท่องเที่ยว ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการขาดความรู้และประสบการณ์ในการเดินทางท่องเที่ยวหรือขาดสิ่งที่มากระตุ้นให้ต้องการเดินทางท่องเที่ยว หรืออาจจะด้วยเหตุผลทั้งสองประการ

อุปสงค์ที่แท้จริง (Effective demand) เป็นเกณฑ์การวัดในรูปแบบต่างๆ ที่สามารถวัดได้ เป็นจำนวนที่แท้จริง เช่น จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ จำนวนผู้โดยสารที่ใช้ยานพาหนะต่างๆ จำนวนคนที่นักท่องเที่ยวพักค้างแรมในที่พักรถการท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ จำนวนนักท่องเที่ยวที่ใช้สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวต่างๆ รวมทั้งกิจกรรมทางการท่องเที่ยวต่างๆ ที่นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วม เป็นต้น

ในทางเศรษฐกิจแล้ว อุปสงค์เชิงเศรษฐกิจ (Economically demand) อาจแสดงได้จากจำนวนเงินที่ใช้จ่ายในกิจกรรมต่างๆ ในพื้นที่ของการท่องเที่ยว นั้น หรือในตลาดการท่องเที่ยว นั้น

องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

องค์ประกอบหลักของการท่องเที่ยว ได้แก่ นักท่องเที่ยว ทรัพยากรการท่องเที่ยว และธุรกิจในการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548, หน้า 12)

นักท่องเที่ยว จัดได้ว่า เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยว การศึกษาเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยว ทักษะและลักษณะพื้นฐานของนักท่องเที่ยว จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการนำข้อมูลดังกล่าวมาใช่วางแผนทางการตลาด

ปัจจัยหลักเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวที่ควรศึกษา ได้แก่

1. ลักษณะพื้นฐานหรือลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยว จำแนกออกตามลักษณะของเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา ระดับรายได้ สถานภาพสมรส และถิ่นพำนัก ซึ่งแต่ละปัจจัยจะส่งผลถึงพฤติกรรมการเดินทางและการเลือกแหล่งท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน ต่อไปนี้

1.1 เพศ โดยทั่วไป นักท่องเที่ยวชาย เป็นกลุ่มที่มีการเดินทางมากกว่า นักท่องเที่ยวหญิง โดยสามารถเดินทางได้ทั้งตามลำพังหรือเดินทางเป็นกลุ่ม มักกระจายตัวไปได้แทบทุกแหล่งท่องเที่ยว และสามารถทำกิจกรรมท่องเที่ยวที่หลากหลายได้มากกว่า ในขณะที่นักท่องเที่ยวหญิงซึ่งมีความคล่องตัวน้อยกว่า มักเดินทางมากับเพื่อนหรือบริษัทนำเที่ยว โดยจะพิถีพิถันและรอบคอบในการเลือกแหล่งท่องเที่ยวเป็นพิเศษ มักเลือกแหล่งท่องเที่ยวที่มีความปลอดภัยและสามารถเดินทางได้สะดวก ดังนั้น แหล่งท่องเที่ยวใดที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวหญิงมากหรือมีอัตราการเติบโตที่สูง ก็ย่อมได้รับภาพลักษณ์ในทางอ้อมว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ปลอดภัย

- 1.2 อายุ บุคคลที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน ก็จะมีความสามารถในการเดินทางได้แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้ คือ

- กลุ่มวัยเด็ก ช่วงอายุต่ำกว่า 15 ปี เป็นกลุ่มที่ไม่สามารถเดินทางได้ตามลำพัง หากเดินทางท่องเที่ยวมักจะมากับพ่อแม่ หรือโรงเรียน หรือสถาบันที่จัดอบรมต่างๆ
- กลุ่มวัยรุ่น ช่วงอายุ 15 – 24 ปี เป็นวัยที่กำลังศึกษาอยู่ หรือเพิ่งจบการศึกษา จึงยังไม่มีทุนทรัพย์ในการเดินทางด้วยตนเอง ส่วนใหญ่มักเดินทางมากับพ่อแม่ หรือโรงเรียน หรือสถาบันที่จัดอบรมต่างๆ หรือเดินทางมาพักอาศัยอยู่กับครอบครัวอุปถัมภ์ตามโครงการแลกเปลี่ยนทางการศึกษาต่างๆ ในทางการตลาด ทั้งกลุ่มวัยเด็กและกลุ่มวัยรุ่นเป็นกลุ่มตลาดศักยภาพที่น่าส่งเสริม แม้ว่าจะยังเป็นกลุ่มที่คาดหวังรายได้ทางการท่องเที่ยวได้น้อยก็ตาม แต่หากว่านักท่องเที่ยวกลุ่มนี้เกิดความประทับใจในแหล่งท่องเที่ยวเมื่อวัยเด็กแล้ว พวกเขาก็อาจกลับมาเยือนแหล่งท่องเที่ยวอีกครั้ง และจะกลายเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวศักยภาพในอนาคต ซึ่งจะสร้างรายได้ทางการท่องเที่ยวได้มากกว่าเดิม
- กลุ่มวัยทำงานตอนต้น ช่วงอายุ 25 – 34 ปี เป็นกลุ่มศักยภาพในการใช้จ่ายเงินได้สูง เพราะมีรายได้เป็นของตนเองแล้ว ลักษณะกิจกรรมที่เลือกก็ยังสามารถทำได้หลากหลาย เพราะสุขภาพเอื้ออำนวย โดยส่วนใหญ่พบว่า กลุ่มวัยนี้จะมีการเดินทางท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่มวัยอื่นๆ
- กลุ่มวัยทำงานตอนกลางและตอนปลาย ช่วงอายุ 35 – 44 ปี และ 45 – 54 ปี เป็นกลุ่มที่มีการเดินทางค่อนข้างสูง ตามภาระหน้าที่การงานที่ได้รับผิดชอบมากขึ้น ประกอบกับมีฐานะทางการเงินและการเงินที่ค่อนข้างมั่นคงแล้ว
- กลุ่มวัยเกษียณ ช่วงอายุ 55 ปีขึ้นไป เป็นกลุ่มที่มีความถนัดในการเดินทางลดลง เนื่องจากสุขภาพไม่เอื้ออำนวย แต่จะมีวันหยุดค่อนข้างนานกว่ากลุ่มวัยอื่นๆ เพราะไม่มีภาระการงานที่ต้องรับผิดชอบแล้ว

1.3 อาชีพ กลุ่มที่มีภารกิจหน้าที่การงานที่แตกต่างกัน มีโอกาสในการเดินทางแตกต่างกัน โดยกลุ่มคนที่ทำงานในอาชีพระดับสูง จะมีโอกาสเดินทางได้มากกว่ากลุ่มอื่นๆ เพราะมีทุนทรัพย์มากกว่า นอกจากนี้ ภาระหน้าที่การงานก็มีส่วนที่กำหนดให้ต้องเดินทางไปติดต่อกับบ่อยครั้งเช่นกัน โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในกลุ่มระดับผู้บริหาร กลุ่มนักวิชาชีพเฉพาะ ตัวแทนขาย

1.4 ระดับการศึกษา เป็นตัวแปรที่สอดคล้องกับอาชีพและรายได้ โดยส่วนใหญ่บุคคลที่มีระดับการศึกษาสูงก็มักจะมีอาชีพและรายได้ที่ดี ส่งผลให้เดินทางได้บ่อยกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาต่ำกว่า นอกจากนี้ ระดับการศึกษายังเป็นตัวชี้ให้เห็นถึงคุณภาพของนักท่องเที่ยว ด้วยสมมติฐานที่ว่าผู้ที่มีการศึกษาสูงก็มักจะเป็นผู้ที่มีความคิดและวิถีชีวิตที่ดี ซึ่งจะแสดงออกถึง

ทัศนคติและพฤติกรรมท่องเที่ยวที่ดี เช่น มีแนวคิดเกี่ยวกับการอนุรักษ์รักษาสิ่งแวดล้อม มีความเข้าใจในสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่าง เป็นต้น

1.5 ระดับรายได้ เป็นตัวบ่งชี้สำคัญถึงความสามารถในการเดินทางของบุคคล กล่าวคือ บุคคลที่มีรายได้สูงย่อมมีโอกาสในการเดินทางท่องเที่ยวได้ไกลและบ่อยครั้งกว่าบุคคลที่มีรายได้ต่ำกว่า โดยทั่วไปในทางการตลาด แบ่งกลุ่มรายได้ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มรายได้สูงหรือกลุ่มระดับบน กลุ่มรายได้ปานกลางหรือกลุ่มระดับกลาง และกลุ่มรายได้ต่ำหรือระดับล่าง ซึ่งช่วงรายได้ที่จะกำหนดระดับฐานนั้น ขึ้นอยู่กับสภาพเศรษฐกิจและระดับค่าครองชีพของแต่ละประเทศ

1.6 สถานภาพสมรส กลุ่มคนโสดมีโอกาสในการเดินทางได้บ่อยครั้งและพักได้ยาวนานกว่ากลุ่มที่แต่งงานแล้ว เนื่องจากสามารถตัดสินใจได้โดยลำพังและไม่มีภาระทางครอบครัวที่จะต้องดูแลมาก ในขณะที่กลุ่มที่แต่งงานแล้วก็อาจจะเดินทางน้อยลง แต่เมื่อมีการเดินทางก็มักจะไปเป็นครอบครัว (กรณีที่มีบุตร) หรือไปเป็นคู่ (กรณียังไม่มีบุตร) ซึ่งทำให้เกิดกลุ่มตลาดครอบครัว และกลุ่มคู่ฮันนีมูนขึ้น

1.7 ถิ่นพำนัก บุคคลที่อยู่ในสถานที่ที่มีสภาวะแวดล้อมและภูมิอากาศที่แตกต่างกัน ก็ย่อมมีความต้องการและเลือกแหล่งท่องเที่ยวแตกต่างกัน เช่น กลุ่มที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีอากาศเย็นจัด ก็ย่อมนิยมเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่มีอากาศอบอุ่นกว่า ในขณะที่กลุ่มที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีอากาศร้อน ก็มักจะแสวงหาแหล่งท่องเที่ยวที่มีสิ่งต่างไปจากที่ตนประสบอยู่ เช่น ชาวตะวันตกนิยมเดินทางมาดินแดนตะวันออก เพื่อมาดูวัฒนธรรมที่แตกต่าง เป็นต้น

2. การกระจายตัวของนักท่องเที่ยว ศึกษาเปรียบเทียบได้จากสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่มีการเดินทางเข้าไปในแต่ละพื้นที่ท่องเที่ยว โดยพิจารณาดูว่า มีการเดินทางเข้าไปยังสถานที่ใดบ้าง มีการกระจุกตัวของนักท่องเที่ยวในบางแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่ เพื่อนำมาวางแผนด้านขีดความสามารถในการรองรับของแต่ละพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่ท่องเที่ยวหลัก และการวางแผนที่จะกระจายนักท่องเที่ยวออกไปยังพื้นที่ท่องเที่ยวอื่นๆ ที่มีศักยภาพรองลงมา

3. กิจกรรมต่างๆ ของนักท่องเที่ยว เป็นสิ่งที่ควรศึกษาเพื่อนำมาวางแผนการสร้างและพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยว

4. ฤดูกาลท่องเที่ยว ในแต่ละช่วงเดือน จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าไปยังแหล่งท่องเที่ยวมีมากน้อยแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับสภาพภูมิอากาศในแหล่งท่องเที่ยวและถิ่นที่อยู่ของนักท่องเที่ยว รวมทั้งระยะเวลาวันหยุดพักผ่อนของนักท่องเที่ยวด้วย หากช่วงใดแหล่งท่องเที่ยวมี

สภาพภูมิอากาศที่เหมาะสมกับการเดินทาง และตรงกับช่วงวันหยุดยาวของนักท่องเที่ยว หรือตรงกับสภาพอากาศที่เลวร้ายในถิ่นที่อยู่ของนักท่องเที่ยว มักมีผลทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่นั่นจำนวนมาก

ทรัพยากรการท่องเที่ยวทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรม และวัฒนธรรมประเพณี ที่สะท้อนให้เห็นถึงอารยธรรมท้องถิ่นที่มีลักษณะเด่น และสามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้ ทรัพยากรการท่องเที่ยวแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะทั่วไป คือ

1. ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ได้แก่ สภาพภูมิอากาศ รวมทั้งอากาศและทรัพยากรธรรมชาติ เช่น น้ำตก ภูเขา ทะเล ป่าไม้ ฯลฯ ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น คือ เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่ต้องสูญเสียต้นทุนในการผลิต แต่ทรัพยากรทั้งสองลักษณะต่างก็ต้องมีต้นทุนในการดูแลรักษาเหมือนกัน คุณภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ จึงต้องได้รับการดูแลรักษาในรูปแบบของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การวางแผนการท่องเที่ยว รวมทั้งการวางมาตรฐานการดูแลรักษาทรัพยากรดังกล่าวจึงเป็นสิ่งจำเป็น เนื่องจากกิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมซึ่งเปราะบางได้

ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เป็นสิ่งดึงดูดความต้องการพื้นฐานของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ เช่น ผู้คนที่อยู่ในพื้นที่หุบเขาที่มีอากาศหนาว ย่อมไม่มีโอกาสที่จะได้สัมผัสอากาศอันอบอุ่น หรือได้เห็นชายทะเล ความต้องการนี้เองที่ทำให้แหล่งท่องเที่ยวชายทะเลเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวหลายประเทศ โดยเฉพาะชาวยุโรป จะเห็นได้จากความหนาแน่นของนักท่องเที่ยวที่ชายหาดเมืองนีซ (Nice) ของประเทศฝรั่งเศส ในช่วงเดือนตุลาคม ซึ่งเป็นเดือนแห่งการพักผ่อนของนักท่องเที่ยวฝรั่งเศส นอกจากนี้ ชาวยุโรปยังนิยมท่องเที่ยวไปยังชายหาดหลายแห่งของสเปน หรือหมู่เกาะแคริบเบียนในอเมริกา รวมทั้งภูเก็ตของประเทศไทยด้วยเช่นกัน

2. ทรัพยากรการท่องเที่ยวด้านประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ คือ วัฒนธรรม วิถีชีวิต หรือเหตุการณ์ที่สืบสานกันมาตั้งแต่อดีต โดยส่วนใหญ่การนำเสนอประวัติศาสตร์ในรูปแบบของทรัพยากรการท่องเที่ยวจะอยู่ในรูปของโบราณสถาน โบราณวัตถุ และสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ คือ

2.1 สงคราม เช่น กำแพงเบอร์ลิน ที่กั้นระหว่างเบอร์ลินตะวันออกและเบอร์ลินตะวันตก ในเยอรมนี และสะพานข้ามแม่น้ำแคว จ.กาญจนบุรี เป็นต้น

2.2 ศาสนา เช่น บูโรบูโด ในอินโดนีเซีย, พุทธศาสนา ในอินเดีย, นครวัด นครธม ในกัมพูชา เป็นต้น

2.3 ผู้คนที่อาศัยในท้องถิ่น เช่น บ้านวิลเลียม เช็คสเปียร์ ในอังกฤษ, อนุสาวรีย์ ทำวสุรนาารี จ.นครราชสีมา เป็นต้น

2.4 ชนชั้นการปกครอง (รัฐบาลหรือพระมหากษัตริย์) เช่น อาคารรัฐสภาของ สหรัฐอเมริกาในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี., พระราชวังบัคกิงแฮม ในอังกฤษ, พระราชวังบางปะอิน ในจ. พระนครศรีอยุธยา เป็นต้น

2. ทักษะการทอที่เกี่ยวข้องด้านวัฒนธรรมและสังคม แต่ละประเทศต่างก็มีวัฒนธรรม และวิถีชีวิตทางสังคมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ทั้งที่เป็นรูปธรรม ที่แสดงออกทางด้านลักษณะความเป็นอยู่ของผู้คน ภาษา เทศกาลประเพณี พิธีกรรมทางศาสนา ศิลปะทัศนกรรม การแต่งกาย การละเล่นและการบันเทิงต่างๆ สภาพบ้านเรือน ฯลฯ และที่เป็นนามธรรม ที่แสดงออกทางด้านความคิด ความเชื่อ ทศนคติ ภูมิปัญญาชาวบ้าน ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ คือ ทักษะการทอที่เกี่ยวข้องทั้งสิ้น เนื่องจากสามารถตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นสิ่งแปลกแตกต่างของนักท่องเที่ยวได้

ทักษะการทอที่เกี่ยวข้องด้านวัฒนธรรมและสังคม หมายรวมถึง อัญญาศัยไมตรีและการต้อนรับ ของผู้คนในท้องถิ่น นับเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งของการท่องเที่ยว ทั้งนี้หากนักท่องเที่ยวเกิดความรู้สึกว่าจะ ไม่ได้รับการต้อนรับจากคนในท้องถิ่นแล้ว สิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ หรือทิวทัศน์ใดๆ ก็ไม่สามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวอยู่ในพื้นที่นั้นต่อไป หรือกลับมาเยือนซ้ำได้ การแสดงออกซึ่งการต้อนรับนักท่องเที่ยวสามารถทำได้หลายรูปแบบ รูปแบบหนึ่งที่เป็นรูปแบบชัดเจน คือ การติดตั้งป้ายต้อนรับนักท่องเที่ยว เช่น ป้าย Aloha ซึ่งเป็นภาษาของชาวฮาวาย แปลว่า สวัสดี หรือการจัดบริการนำเที่ยวที่มีหลายภาษา เช่น รถนำเที่ยวในกรุงลอนดอน มีการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวหลายภาษาสำหรับนักท่องเที่ยวที่เป็นตลาดหลัก ไม่ว่าจะเป็นภาษาอิตาเลียน ฝรั่งเศส เยอรมัน หรือญี่ปุ่น

สำหรับประเทศไทยก็ประสบความสำเร็จในการใช้อัญญาศัยไมตรีและการต้อนรับของผู้คนในท้องถิ่น ซึ่งเป็นทักษะการทอที่เกี่ยวข้องหลักที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ ไม่ว่าจะเป็นยิ้มสยาม หรือความเอื้ออาทรในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ได้เป็นจำนวนมาก ส่งผลให้นักท่องเที่ยวที่เคยมาประเทศไทยแล้วกลับมาเยือนซ้ำอีกหลายครั้ง

3. ทักษะการทอที่เกี่ยวข้องด้านบันเทิงและความเพลิดเพลิน ทักษะการทอที่เกี่ยวข้องประเภทนี้ หมายถึง สถานที่หรือกิจกรรมที่สร้างความบันเทิงและความเพลิดเพลินให้แก่

นักท่องเที่ยวทุกประเภท อาทิ สวนสาธารณะ สวนสนุก แหล่งบันเทิงยามค่ำคืน โรงละคร โรงภาพยนตร์ เป็นต้น สถานที่เหล่านี้ส่วนใหญ่ต้องใช้เงินทุนในการสร้างสูง โดยส่วนใหญ่เป็นการลงทุนของภาคเอกชน มีเพียงส่วนน้อย เช่น สวนสาธารณะ สวนสัตว์ ที่เป็นการลงทุนของภาครัฐ

ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มี การเสื่อมสลายได้ตามกาลเวลา สภาพดินฟ้าอากาศ การทำลายของมนุษย์ และการขาดการดูแลเอาใจใส่ จึงต้องการการอนุรักษ์ ส่งเสริม และพัฒนา ตลอดจนการดูแลรักษาจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะส่งผลให้การท่องเที่ยวเจริญก้าวหน้าต่อไป

ธุรกิจในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ธุรกิจที่เกี่ยวเนื่องกับธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าและบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวโดยตรงเท่านั้น ในระบบเศรษฐกิจ คำว่า การท่องเที่ยว หมายถึง ภาคเศรษฐกิจที่รวมธุรกิจทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม

ธุรกิจในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการผลิตในหลายสาขา ทั้งการผลิตในสายการผลิตเดียวกัน และการผลิตในต่างสายการผลิต นอกจากนั้น สินค้าและบริการที่นักท่องเที่ยวบริโภคอาจเป็นทั้งสินค้าหรือบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการทั้งของนักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่น หรืออาจเป็นสินค้าหรือบริการเฉพาะที่ผลิตขึ้นมาเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวเป็นหลักก็ได้

(การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540, หน้า 24-25) ได้กล่าวว่า ธุรกิจที่ประกอบไปด้วย 6 ธุรกิจหลัก คือ

1. ธุรกิจที่พักแรม
2. ธุรกิจนำเที่ยว
3. ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม
4. ธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก
5. ธุรกิจคมนาคมขนส่ง
6. ธุรกิจนันทนาการ

สินค้าการท่องเที่ยว

สินค้าท่องเที่ยว เป็นสินค้าที่มีลักษณะพิเศษ คือ เป็นสินค้าที่รวบรวมสินค้าและบริการหลายประเภทเข้าด้วยกัน ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม เมื่อเราพูดถึงสินค้าท่องเที่ยว ก็จะมีหมายถึง ทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณี อัจฉริยะไมตรีของคนไทย สาธารณูปโภค

ประเภทต่างๆ ฯลฯ สินค้าที่เป็นองค์ประกอบเหล่านี้ ยังมีคุณสมบัติแตกต่างกัน ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในการจัดการที่แตกต่างกันด้วย เช่น

ประการแรก สินค้าการท่องเที่ยวที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ มักมีคุณสมบัติเป็นสินค้าสาธารณะ ซึ่งปิดกั้นมิให้ผู้ใดเข้าไปใช้ประโยชน์ได้ง่าย เช่น ชายหาด น้ำตก ภูเขา และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ดังนั้น การควบคุมดูแลจึงทำได้ยากกว่าสินค้าอื่นๆ ที่เป็นของเอกชน และค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาจะตกเป็นของสังคม กำหนดตัวบุคคลที่จะรับภาระได้ยาก

ประการที่สอง ความปลอดภัยและความสะดวกสบายของสาธารณูปโภคเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของสินค้าการท่องเที่ยว และต้องลงทุนสูง ประเทศที่ลงทุนสูงในด้านนี้ จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มาก แม้จะไม่มีสถานที่จูงใจนักท่องเที่ยว เช่น ประเทศสิงคโปร์ เป็นต้น

ประการที่สาม คนและวัฒนธรรมท้องถิ่น นับเป็นส่วนประกอบสำคัญอีกประเภทหนึ่ง โดยเฉพาะสำหรับการท่องเที่ยวที่ไม่เป็นกลุ่ม (Non-mass tourism) ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าประเภทหลังนี้ มักจะไม่ได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว ในบางกรณียังอาจได้รับผลเสียจากการท่องเที่ยวอีกด้วย

ดังนั้น ความเชื่อที่ว่า สินค้าการท่องเที่ยวเป็นสินค้าที่ใช้แรงงานเป็นหลัก จึงไม่เป็นจริงเสมอไป

(วิกิพีเดีย, 2552) ได้แบ่ง ประเภทของการท่องเที่ยว ดังนี้

1. การท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นการท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนเกษตรกรรม เช่น สวนสมุนไพร ฟาร์มปศุสัตว์ และสัตว์เลี้ยง รวมถึงแหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำต่างๆ
2. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คือ การเดินทางไปในสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นแหล่งทรัพยากรทางธรรมชาติ
3. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวและเยี่ยมชมสถานที่แสดงถึงความ เป็นวัฒนธรรม เช่น การชมสถานโบราณวัตถุ โบราณสถาน ปราสาท พระราชวัง วัด ประเพณี รวมถึงวิถีการดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัย
4. การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ คือ การรูปแบบการท่องเที่ยวที่ผสมผสานในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ หรือแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ โดยมีกิจกรรมเพื่อการรักษาสุขภาพเป็นกิจกรรมสำคัญของการท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวสปา

5. การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ เป็นการเดินทางท่องเที่ยวของนักธุรกิจ โดยมีกิจกรรมด้านธุรกิจเป็นจุดมุ่งหมายหลัก เช่น การเดินทางร่วมประชุม สัมมนา เจรจากรุกิจ ในขณะเดียวกัน อาจมีการพักผ่อนหย่อนใจเป็นส่วนประกอบด้วย

6. การท่องเที่ยวเชิงการพักผ่อนหย่อนใจ เป็นการท่องเที่ยวที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพักผ่อนในวันหยุด การแสวงหาความสนุกสนาน บันเทิง รวมถึงการไปสถานที่ต่างๆ ชมการแสดง การเล่นกีฬา และนันทนาการ

7. การท่องเที่ยวเชิงรางวัลจิตใจ เป็นการท่องเที่ยวที่ซึ่งจัดให้กับพนักงานของบริษัท และหน่วยงานต่างๆ ที่ทำประโยชน์ให้กับบริษัทและหน่วยงาน การเดินทางอาจมีวัตถุประสงค์พักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อทำธุรกิจรวมอยู่ด้วย เช่น การจัดให้ไปชมโรงงานผลิตสินค้า หรือประชุมสัมมนา

8. การท่องเที่ยวเชิงประชุมสัมมนา เป็นการท่องเที่ยวที่มีจุดประสงค์เพื่อไปเข้าร่วมประชุมสัมมนา หรือไปชมการแสดงสินค้า

บทบาทของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา อธิบายว่า การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ประกอบด้วยธุรกิจหลายประเภท ทั้งที่เกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ ด้านการขนส่ง ที่พัก อาหาร และธุรกิจนำเที่ยว ซึ่งผลผลิตหลักที่นักท่องเที่ยวซื้อโดยตรง คือ บริการ กับที่เกี่ยวข้องทางอ้อม ได้แก่ การผลิตสินค้า เป็นต้น รวมเป็นการซื้อสินค้าและบริการ

สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างประเทศ ถือเป็นแหล่งส่งออก อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงเป็นแหล่งที่มาของเงินตราต่างประเทศที่สำคัญ ทั้งการลงทุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว นอกจากผลประโยชน์จะตกอยู่ภายในประเทศ ยังช่วยสร้างงานอาชีพ เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ ขณะที่ด้านสังคม การท่องเที่ยวเป็นการพักผ่อนที่ช่วยลดความตึงเครียด พร้อมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างผู้มาเยือนและเจ้าของท้องถิ่น

สรุปบทบาทการท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ดังนี้

1. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ
2. รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ได้มาในรูปแบบของเงินตราต่างประเทศ มีส่วนช่วยสร้างเสถียรภาพให้กับดุลการชำระเงิน เช่น พ.ศ. 2545 การท่องเที่ยวทำรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ 558,821 ล้านบาท ขณะที่รายจ่ายจากการเดินทางท่องเที่ยวของคนไทยเป็นเงินประมาณ 235,337 ล้านบาท ส่วนที่เกินดุลจึงมีส่วนช่วยแก้ไขการขาดดุลในด้านอื่นเป็นอย่างมาก
3. รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวกระจายไปสู่ประชากรอย่างกว้างขวาง

4. จากการวิจัยการสร้างงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวต่างประเทศ 1 คน มีส่วนสร้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อมเฉลี่ยประมาณ 1 คน เช่นกัน
5. มีบทบาทกระตุ้นให้เกิดการผลิตและนำเอาทรัพยากรของประเทศมาใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด
6. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่มีขีดจำกัดในการจำหน่าย เพราะประชากรโลกเพิ่มจำนวนขึ้นตลอดเวลา ขณะที่การขนส่งสามารถบรรจุผู้โดยสารได้จำนวนมาก ทำให้ค่าใช้จ่ายการเดินทางถูกลง
7. ไม่มีขีดจำกัดในการผลิต เนื่องจากผลผลิตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เสนอขายให้แก่นักท่องเที่ยว คือ ความสวยงามของธรรมชาติและสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ผันแปรหรือขึ้นอยู่กับสภาพฝนฟ้าอากาศ
8. ช่วยสนับสนุนการฟื้นฟูอนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี เมื่อมีการท่องเที่ยวเป็นสื่อในการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เจ้าของท้องถิ่นก็จะตระหนักถึง ความสำคัญของมรดกทางศิลปวัฒนธรรม และช่วยกันฟื้นฟูและอนุรักษ์ไว้
9. มีบทบาทสร้างสรรค์ความเจริญ เมื่อเกิดการเดินทางท่องเที่ยวจากภูมิภาคหนึ่งไปยังภูมิภาคหนึ่ง ย่อมช่วยสร้างสรรค์ให้เกิดสิ่งใหม่ในท้องถิ่นๆ
10. ช่วยส่งเสริมความปลอดภัยและความมั่นคงให้แก่พื้นที่ ที่ได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น การจัดตั้งกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว
11. ช่วยเสริมสร้างสันติภาพ สัมพันธไมตรี เป็นหนทางที่มนุษย์ต่างสังคมได้พบปะ ทำความรู้จัก และเข้าใจกัน
12. ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจดี ต่อกันระหว่างนักท่องเที่ยวและผู้มาเยือน
13. ช่วยให้เกิดการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค
14. ลดปัญหาการอพยพเข้าสู่เมืองหลวงด้วยการมีอาชีพที่มั่นคงและมีรายได้ดีตามแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น
15. กระตุ้นการคิดค้นนำทรัพยากรส่วนเกินมาผลิตให้เกิดรายได้เพิ่มพูน และนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพของสินค้าอื่นๆ
16. ช่วยให้เกิดความรักความภาคภูมิใจในท้องถิ่น เป็นผลให้เกิดการอนุรักษ์
17. เป็นประโยชน์ทางการศึกษา การค้นคว้าแหล่งท่องเที่ยว ทำให้มีโลกทัศน์กว้างขวาง
18. เป็นประโยชน์ด้านการพัฒนาเทคโนโลยี เพื่อช่วยอำนวยความสะดวก รวดเร็ว

ประโยชน์จากการท่องเที่ยว

การสร้างงานสร้างอาชีพ โดยจะแยกลักษณะงาน ออกเป็น 2 ลักษณะ

1. งานที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยตรง ได้แก่ ธุรกิจโรงแรม บริษัทนำเที่ยว สายการบิน บิน มัคคุเทศก์ ภัตตาคาร ร้านอาหาร สถานเริงรมย์ การประกอบการขนส่งผู้โดยสาร นอกจากนี้ยังมีงานที่เห็นได้ชัดมาก คือ การผลิตสินค้าของที่ระลึกหรือสินค้าพื้นเมือง เช่น การทอผ้า เครื่องจักสาน เครื่องปั้นดินเผา เป็นต้น

2. งานที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางอ้อม ได้แก่ งานด้านการก่อสร้าง เช่น อาคารที่พัก ร้านอาหาร ร้านค้า งานด้านกสิกรรม เป็นต้น

1. การกระจายรายได้

เมื่อนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ก็ต้องใช้จ่ายเงิน ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวแบ่งเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ ค่าที่พัก ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าพาหนะในประเทศ ค่าใช้จ่ายบันเทิง ซื้อของ และอื่นๆ ซึ่งทำให้เกิดการหมุนเวียนให้ท้องถิ่น ซึ่งเป็นการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น อันจะเป็นผลต่อเนื่องไปถึงความอยู่ดีกินดี และยกมาตรฐานการครองชีพให้สูงขึ้นได้

2. การพัฒนาสาธารณูปโภค

อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ยังมีบทบาทต่อการลงทุนพัฒนาด้านสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ซึ่งจะสร้างความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่น

ตาราง 1 แสดงแนวคิดเกี่ยวกับการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ลำดับ	ผู้เขียน	แนวคิด	ปีพ.ศ.
1	Ceballos Lascurain	เป็นการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ แต่มีวัตถุประสงค์เพื่อชื่นชม ศึกษาเรียนรู้ และเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพ พืชพรรณ และสัตว์ป่า ตลอดจนลักษณะทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในแหล่งธรรมชาติ	2534
2	Elizabeth Boo	การท่องเที่ยวแบบอิงธรรมชาติ ที่เอื้อประโยชน์ต่อการอนุรักษ์ อันเนื่องมาจากการมีเงินทุนสำหรับการปกป้องดูแลรักษาพื้นที่ มีการสร้างงานให้กับชุมชนหรือท้องถิ่น พร้อมทั้งให้การศึกษ และสร้างจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม	2534

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับ	ผู้เขียน	แนวคิด	ปีพ.ศ.
3	The Ecotourism Society	การเดินทางไปเยือนแหล่งธรรมชาติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการเรียนรู้ถึง วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ด้วยความระมัดระวัง ไม่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือทำลายคุณค่าของระบบนิเวศ และในขณะเดียวกันก็ช่วยสร้าง โอกาสทางเศรษฐกิจที่ส่งผลให้การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เกิด ประโยชน์ต่อประชาชนท้องถิ่น	2534
4	Western	การเดินทางท่องเที่ยวที่รับผิดชอบต่อแหล่งธรรมชาติ ซึ่งมีการอนุรักษ์สิ่ง แวดล้อม และทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนท้องถิ่นดีขึ้น	2536
5	The Commonwealth Department of Tourism	การท่องเที่ยวธรรมชาติ ที่ครอบคลุมถึงสาระด้านการศึกษา การเข้าใจ ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม และการจัดการเพื่อรักษาระบบนิเวศให้ยั่งยืน คำว่า ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมยังครอบคลุมถึงขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น ด้วย ส่วนคำว่า การรักษาระบบนิเวศให้ยั่งยืนนั้น หมายถึง การบันผล ประโยชน์ต่างๆ	2537
6	ราล์ฟ ปักลีย์	การท่องเที่ยวที่อาศัยผลิตผลทางธรรมชาติ การจัดการที่ยั่งยืน และ องค์ประกอบทางการศึกษา ซึ่งมีส่วนก่อให้เกิดการอนุรักษ์	2538
7	เสรี เวชบุษกร	การท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยว ที่เป็นธรรมชาติและ ต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคม	2538
8	การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	การเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวแห่งใดแห่งหนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อการศึกษา ชื่นชม และเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพธรรมชาติ สภาพ สังคม วัฒนธรรม และชีวิตของคนในท้องถิ่น	2539
9	ไพฑูริย์ พงศะบุตร	การท่องเที่ยวที่เน้นในด้านสิ่งแวดล้อม อันเป็นที่อยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิต ต่างๆ ทั้งพืช สัตว์ มนุษย์	2541
10	สุมาลี เทพ สุวรรณ	การท่องเที่ยวที่ไม่เป็นการรบกวนลักษณะทางธรรมชาติ มุ่งหวังในด้าน การศึกษามีความพอใจต่อทัศนียภาพ พืชพรรณ และสัตว์ตามธรรมชาติ มีความเข้าใจต่อวัฒนธรรม ประวัติความเป็นมาของสิ่ง แวดล้อมทางธรรมชาติ	2544

จากตารางข้างบน สรุปได้ว่า ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เป็นการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการ เดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ แต่มีวัตถุประสงค์เพื่อชื่นชม ศึกษาเรียนรู้ และเพลิดเพลิน ไปกับทัศนียภาพ พืชพรรณ และสัตว์ป่า ตลอดจนคุณลักษณะทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในแหล่ง ธรรมชาติ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ คือ กิจกรรมการสื่อความหมายทางธรรมชาติและวัฒนธรรม

ซึ่งถือว่าเป็นรูปแบบใหม่ของขบวนการท่องเที่ยว ในกระแสของการขยาย ความอุดมสมบูรณ์ทาง ธรรมชาติ เพื่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ที่รัฐบาลพยายามสนับสนุนทำรายได้เข้าประเทศ และ หลังคลื่นคนกลับไป สิ่งที่ยังคงค้างค้ำ คือ ความเสื่อมสูญทางวัฒนธรรม และความเสื่อมโทรมทาง ธรรมชาติของพื้นที่ ที่มีแหล่งท่องเที่ยวกลายเป็นอนุสรณ์ทิ้งไว้ให้ระลึกถึง การค้นหาค่านิยม ความหมายใหม่ของการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เนื่องจากความรู้และความเข้าใจ ที่เกิดจากการ ท่องเที่ยว สัมผัสสัมผัสธรรมชาติและจารีตประเพณี ของแต่ละท้องถิ่นที่ดำรงวิถีชีวิต อย่าง สอดคล้องสมดุลนั้น คือ กระบวนการเข้ามา มีส่วนร่วมปกป้องรักษาธรรมชาติแห่งนั้นให้ยั่งยืน อีกด้วย ท่ามกลางกระแสการขยายบริการความงามทางธรรมชาติอย่างหนักอย่างนี้ จึงเป็นสิ่งที่ ต้องเร่งรัดจัดการโดยเร่งด่วน เพื่อให้ทั้งชุมชน และนักท่องเที่ยวได้มีจิตสำนึกร่วมกันอนุรักษ์ให้ ทรัพยากรธรรมชาติ อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้ชุมชนที่มีกระบวนการจัดการดูแล ทรัพยากรธรรมชาติอย่างได้ผลและเข้มแข็งสามารถดำรงอยู่ได้ เนื่องจากการท่องเที่ยว คือ อีกช่อง หนึ่งของชุมชนในการเพิ่มรายได้

แนวคิดพื้นฐานของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

(สุรเชษฐ์ เศรษฐมาต และดรชณี เอมพันธุ์, 2538; สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2539) ได้กล่าวถึง แนวคิดที่เป็นพื้นฐานหรือหลักการของการท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์ โดยสรุปได้ ดังนี้

1. เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ (nature-based) รวมถึงแหล่ง วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ ซึ่งมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น (identical or unique) และ ทรงคุณค่าในพื้นที่นั้น
2. เป็นการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบ (responsibly travel) และมีการจัดการ อย่างยั่งยืน (sustainable management) ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบ หรือส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ค่อนข้างต่ำ (no or low impact) และช่วยส่งเสริมการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ให้ยั่งยืนตลอดไป
3. เป็นการท่องเที่ยวที่มีกระบวนการเรียนรู้ (learning) และการให้การศึกษ (education) เกี่ยวกับระบบนิเวศ และสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มพูนความรู้ (knowledge) ความประทับใจ (appreciation) และประสบการณ์ (experience) ที่มีคุณค่า ซึ่งจะ สร้างความตระหนักและจิตสำนึกที่ถูกต้องทางด้านการอนุรักษ์ ทั้งต่อนักท่องเที่ยว ประชาชน ท้องถิ่น ตลอดจนผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง

4. เป็นการท่องเที่ยวที่นำไปสู่การกระจายรายได้ ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น (involvement of local community or people participation) ในภาคบริการต่างๆ เพื่อก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อท้องถิ่น (local benefit) มากกว่าการท่องเที่ยวที่เคยส่งเสริมกันมาตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบันที่เรียกว่า conventional tourism ซึ่งมักจะเป็นการท่องเที่ยวแบบหมู่คณะใหญ่ๆ (mass tourism) ที่ผลประโยชน์ส่วนใหญ่มักจะตกอยู่กับผู้ประกอบการ หรือบริษัทนำเที่ยวเท่านั้น

หลักของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

(ไพฑูริย์ พงศบุตร, ม.ป.ป.) ได้กล่าว หลักการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติ ว่า มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. จะต้องมีการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หรือทรัพยากรการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ให้คงสภาพเดิมไว้ให้มากที่สุด ไม่ถูกทำลายไป
2. กระตุ้นจิตสำนึกของคนในท้องถิ่นให้พยายามดูแลรักษาและปกป้องทรัพยากรการท่องเที่ยวเหล่านั้น โดยไม่กระทำการใดๆ ที่เป็นผลเสียต่อทรัพยากรการท่องเที่ยว เพียงเพื่อหวังผลประโยชน์ส่วนตน
3. ให้ความรู้ความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยว เพื่อตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวที่ตนเดินทางเข้าไปเยือน และให้ความร่วมมือแก่ชุมชนในท้องถิ่นในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม อันเป็นมรดกตกทอด ของคนในท้องถิ่นนั้นๆ ให้คงสภาพที่ดีต่อไป นานๆ

จากการให้ความหมายและคำจำกัดความการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ดังกล่าว พอจะสรุปได้ว่าการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ หมายถึง การท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางไปยังแหล่งธรรมชาติ และแหล่งวัฒนธรรมอย่างมีความรับผิดชอบ โดยไม่ก่อให้เกิด การรบกวนหรือทำความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม แต่มีวัตถุประสงค์อย่างมุ่งมั่นเพื่อชื่นชมศึกษา เรียนรู้ และเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพ พืชพรรณ และสัตว์ป่า ตลอดจนลักษณะทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในแหล่งธรรมชาตินั้น อีกทั้งช่วยสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจ ที่ส่งผลให้การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเกิดประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่นด้วย (Administrator, 2008)

แนวคิดเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

ความหมายของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

(มนัสสุวรรณ, 2538, หน้า 128) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้ประสบผลสำเร็จมีสิ่งสำคัญที่ต้องนำมาประเมิน ประกอบการตัดสินใจในการพัฒนา ได้แก่ ความปรารถนาของผู้ท่องเที่ยวความสามารถในการใช้บริการของผู้ท่องเที่ยวความสะดวกในการเดินทาง การเข้าถึงและความสามารถที่จะรับได้ของพื้นที่ ประกอบด้วยความสามารถที่จะรับได้เชิงกายภาพ ความสามารถที่จะรับได้เชิงสังคม และความสามารถที่จะรับได้เชิงนิเวศวิทยา

นิคม จารุมณี (2536, หน้า 68) กล่าวถึง “การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ว่า การที่จะสร้างหรือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นพื้นที่ที่น่าสนใจให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้นั้น จะต้องคำนึงถึงจุดสำคัญในด้านสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ทั้งในแง่กายภาพหรือภูมิภาคตำแหน่งที่ตั้ง หรือชื่อเสียงของสถานที่ที่กระจายไปสู่โลกภายนอก”

สรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อให้ประสบผลสำเร็จ ต้องประกอบด้วยความสามารถในการใช้บริการของผู้ท่องเที่ยว ความสะดวกในการเดินทางและการเข้าถึงและความสามารถที่จะรับได้ของพื้นที่ชื่อเสียงของสถานที่ที่กระจายไปสู่โลกภายนอก

การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวตามหลักทางวิชาการ

การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวตามหลักทางวิชาการนั้น ไม่ใช่เพียงการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวที่เสื่อมโทรมให้ดีขึ้นเท่านั้น แต่ยังเป็นการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีสภาพดีอยู่แล้วให้ดีขึ้นกว่าเดิมด้วย จึงต้องมีขั้นตอนการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยว ดังนี้ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548, หน้า 28)

1. ขั้นการจัดแบ่งเขตพื้นที่ในทรัพยากรท่องเที่ยว
2. ขั้นการกำหนดสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวในแต่ละเขตของทรัพยากรท่องเที่ยว
3. ขั้นการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมเสริมในทรัพยากรท่องเที่ยว
4. ขั้นการประเมินขีดความสามารถรองรับนักท่องเที่ยวแต่ละเขตพื้นที่ของทรัพยากรท่องเที่ยว
5. ขั้นการให้การศึกษถึงผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมแก่เจ้าหน้าที่รัฐ เจ้าหน้าที่ทรัพยากรท่องเที่ยว และผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในทรัพยากรท่องเที่ยว
6. ขั้นการจัดให้มีข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวต้องการรู้
7. ขั้นการจัดหางบประมาณในการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวให้เพียงพอ

การวางแผน เป็นลักษณะของการทำงานร่วมกันจากหลากหลายสาขา ซึ่งเรียกว่า สหสาขาวิชา ทั้งนี้ การวางแผนเป็นเรื่องที่มนุษย์ต้องการรู้อนาคตจะเกิดขึ้น เพื่อสร้างสภาวะแวดล้อมใหม่ความเหมาะสม สามารถรับมือกับผลที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งอาจจะเป็นส่วนที่เป็นคุณประโยชน์หรืออาจเป็นการลดการเสียประโยชน์ก็ได้ โดยการวางแผนนั้น มักปรากฏอยู่เสมอแม้กระทั่งในชีวิตปกติประจำวันของมนุษย์ที่อาจมีการวางแผนสำหรับชั่วโมงข้างหน้า ในวันพรุ่งนี้ เดือนหน้า ปีหน้า เป็นต้น สำหรับการวางแผนที่เกี่ยวข้องกับผู้คนจำนวนมากและเกี่ยวข้องกับผลได้ผลเสียขององค์กรขนาดใหญ่การวางแผน จะมีกระบวนการและระยะเวลายาวนานขึ้นเพื่อที่จะมองอนาคตให้ยาวขึ้นชัดเจนขึ้น เช่น การวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของชาติ ระยะเวลาต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ครั้งละ 5 ปี เป็นต้น เนื่องจากการวางแผนนั้น ปรากฏอยู่ในทุกศาสตร์ทุกสาขา จุดประสงค์ต่างๆ ของการวางแผน จึงสามารถจำแนกได้ คือ ประการแรกการวางแผนเพื่อแก้ปัญหาที่มีอยู่ ประการที่สอง การวางแผนเพื่อกำหนดอนาคต และประการที่สาม การวางแผนที่เป็นการเรียนรู้และปรับตัวของสังคมให้เท่าทันกับสภาพสังคม มีความซับซ้อนมากขึ้นและมีการเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

มานพ พงศ์ทัต (2545, หน้า 21) จึงกล่าวได้ว่า “การวางแผนนั้น เป็นการเตรียมการเดินทางสู่อนาคตบนเส้นทางที่เห็นพ้องต้องกันว่า ดีที่สุด มีความเหมาะสมที่สุดกับทรัพยากรเทคโนโลยีสังคม วัฒนธรรมงบประมาณที่มีอยู่ โดยวิธีการที่อาจเรียกได้ว่าเป็นการศึกษาอดีตเรียนรู้ปัจจุบัน เพื่อสร้างอนาคต”

การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทยถูกจัดว่า เป็นสาขาทางเศรษฐกิจหลักสำคัญที่สร้างรายได้เข้าประเทศได้ เป็นจำนวนมากก่อให้เกิดการหมุนเวียนและกระจายรายได้สู่ภูมิภาค รวมทั้งส่งเสริมการลงทุนในธุรกิจต่างๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตาม การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยมุ่งหวังที่จะให้เกิดผลประโยชน์สูงสุด ทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการวางแผนการพัฒนาอย่างรอบคอบชัดเจน เนื่องจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีส่วนสัมพันธ์กับทรัพยากรต่างๆ ทั้งด้านธรรมชาติ วัฒนธรรมประเพณี จนถึงวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมผลกระทบที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยวย่อมส่งผลกระทบต่อสิ่งต่างๆ เหล่านี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้น การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว จึงเป็นกระบวนการสำคัญและจำเป็นในการกำหนดกรอบรอบทิศทางขั้นตอน และเป้าหมายการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อป้องกันมิให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไป ตามยถากรรมและส่งผลเสียต่อสังคมในที่สุด

กระบวนการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว

กระบวนการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่จะมีกระบวนการไม่แตกต่างจาก ทฤษฎีการวางแผนทั่วไปนั้น ในที่นี้จะแบ่งกระบวนการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่

1. การรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องและการสำรวจภาคสนาม สามารถแบ่งออกเป็น 4 ประเด็นใหญ่ๆ คือ

1.1 สภาพกายภาพและข้อมูลทั่วไปของพื้นที่ ได้แก่ ที่ตั้งและเขตการปกครอง สภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ทรัพยากรธรรมชาติ ลักษณะการใช้ที่ดิน ข้อมูลด้านประชากร การจ้างงาน

1.2 ทรัพยากรท่องเที่ยว ประกอบด้วยด้านธรรมชาติ ด้านประวัติศาสตร์ และด้านวัฒนธรรม

1.3 ตลาดการท่องเที่ยว ควรประกอบด้วยผู้มาเยือนที่มาของผู้มาเยือน พาหนะที่ใช้เดินทางแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวชอบ โครงสร้างผู้เยี่ยมเยือนการกระจายตัวของผู้เยี่ยมเยือนในแต่ละช่วงเวลา แต่ละสถานที่

1.4 ความพร้อมทางการท่องเที่ยว ควรประกอบด้วย ระบบโครงข่ายการคมนาคมในพื้นที่ และพื้นที่ที่เกี่ยวข้องระบบขนส่ง ระบบสาธารณูปโภคโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ระบบไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ ระบบการจัดขยะ และความพร้อมของเมืองด้านต่างๆ เช่น ร้านค้า ร้านอาหาร โรงพยาบาล เป็นต้น

ซึ่งข้อมูลทั้ง 4 ประเด็นที่กล่าวมาข้างต้น อาจมีวิธีการรวบรวมที่แตกต่างกันออกไปได้ นอกจากนี้ ยังมีวิธีการรวบรวมข้อมูลโดยการสำรวจการสังเกตการณ์และการออกแบบสอบถาม เช่น การสำรวจแหล่งท่องเที่ยว การใช้แบบสอบถามด้านตลาดการท่องเที่ยว การสัมภาษณ์ หรือการสังเกตการณ์พฤติกรรมนักท่องเที่ยว เป็นต้น

2. การวิเคราะห์ข้อมูล เป็นขั้นตอนการนำเอาข้อมูลต่างๆ ที่รวบรวมได้จากขั้นตอนแรก มาจัดทำเป็นคำบรรยายแผนภูมิ แผนที่ ตาราง เป็นการศึกษาเพื่อให้ทราบถึง สภาพพื้นที่ในแง่มุมต่างๆ และเนื่องจากการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเกี่ยวข้องกับ การวางแผนด้านกายภาพ ดังนั้น การวิเคราะห์โดยใช้แผนที่ จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่เป็น เนื่องจากข้อมูลดิบที่ถ่ายทอดลงแผนที่นั้น นอกจากจะบ่งบอกถึงความสัมพันธ์กันในแง่ของขนาดและจำนวนแล้ว ยังบอกถึงความสัมพันธ์ในแง่ของทิศทางที่ตั้งการกระจายตัวอีกด้วย ซึ่งเทคนิคการวิเคราะห์อื่นๆ ไม่สามารถทำได้ สำหรับขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลนี้จะนำไปสู่คำตอบ หรือภาพรวมของพื้นที่ในแต่ละหมวด

ว่าเป็นอย่างไร ได้แก่ หมวดสภาพกายภาพและข้อมูลทั่วไปของพื้นที่หมวดทรัพยากรท่องเที่ยว ซึ่งพิจารณาในแง่คุณค่าและความพร้อมในการรองรับกิจกรรม การท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ หมวดตลาดการท่องเที่ยว และหมวดความพร้อมทางการท่องเที่ยว เป็นต้น

3. การกำหนดประเด็นปัญหา เป็นขั้นตอนต่อเนื่องจากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งจะทำให้ผู้วางแผนมองเห็นภาพรวมในด้านต่างๆ อันจะนำไปสู่การกำหนดประเด็นปัญหา ด้านการท่องเที่ยวที่มีอยู่ หรืออาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต เช่น ปัญหาความไม่พร้อมของพื้นที่ในการรองรับกิจกรรมการท่องเที่ยว ปัญหาด้านการคมนาคมขนส่ง ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการขาดระบบกำจัดขยะหรือน้ำเสีย โดยในการกำหนดประเด็นปัญหา อาจมีเกณฑ์การพิจารณาอย่างกว้างๆ 5 ประการ คือ ขนาดของปัญหาความร้ายแรงของปัญหา ความเร่งด่วนของปัญหา ขนาดของกลุ่มพื้นที่ หรือกลุ่มคนที่มีปัญหา รวมถึงการยอมรับประเด็นนั้นๆ ว่าเป็นปัญหา ทั้งนี้ในการวางแผนในเรื่องใดๆ ก็ตามย่อมมีปัญหามากมาย สิ่งสำคัญประการหนึ่ง คือ การมองหาความเชื่อมโยงของปัญหาแต่ละประเด็นว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างไร ปัญหาที่ 1 ก่อให้เกิดปัญหาที่ 2 หรือส่งผลถึงปัญหาที่ 3 อย่างไร เป็นต้น ซึ่งวิธีการดังกล่าว จะช่วยให้ผู้วางแผนสามารถจัดลำดับ ความสำคัญของปัญหาต่างๆ ได้ เมื่อทราบถึงประเด็นปัญหาแล้ว สิ่งที่ควรวิเคราะห์ต่อไป คือ การพิจารณาความได้เปรียบเสียเปรียบทางการท่องเที่ยว ในพื้นที่เป็นการนำเอาจุดเด่นจุดด้อยของตน ไปเปรียบเทียบกับผู้อื่น โดยพิจารณาในภาพรวมว่า จะมีความสามารถในการแข่งขันกับแหล่งท่องเที่ยวในอื่นๆ อย่างไร ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนแนวทางกลยุทธ์ในการส่งเสริมด้านการตลาด ต่อไป

4. การกำหนดนโยบายวัตถุประสงค์เป้าหมายในที่นี้ นโยบาย คือ แนวทางในการพัฒนาอย่างกว้างๆ เป็นกรอบการดำเนินการที่จะไม่ระบุในรายละเอียดการกำหนดนโยบาย คือ การตอบคำถามว่า จะทำอะไรในการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น กำหนดนโยบายว่า มุ่งเน้นการรักษาสุขภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวและรักษาเอกลักษณ์ชุมชน ส่วนวัตถุประสงค์ คือ ความมุ่งหมายที่ต้องการ หรือผลที่ต้องการให้เกิดขึ้น อันเนื่องมาจากนโยบายที่กำหนดไว้ การกำหนดวัตถุประสงค์ คือ การตอบคำถามว่าตั้งนโยบายนั้นไว้เพื่ออะไร เช่น กำหนดนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวว่า มุ่งเน้นการรักษาสุขภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวและรักษาเอกลักษณ์ชุมชน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อดึงดูดใจให้เกิดการเดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่ และเป้าหมายเป็นการถอดวัตถุประสงค์ ซึ่งมีลักษณะค่อนข้างเป็นนามธรรมให้ออกมาเป็นรูปธรรมที่วัดได้ ซึ่งสามารถกำหนดได้ในหลายลักษณะ ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในเชิงปริมาณเป็นการตอบคำถามว่า เท่าไหร่ การกำหนดเป้าหมายที่เป็นพื้นที่หรือบริเวณ เป็นการตอบคำถามว่า ทำที่ไหน การกำหนด

เป้าหมายที่เป็นกลุ่มคนเป็นการตอบคำถามว่า ทำให้ใคร การกำหนดเป้าหมายเป็นเวลา เป็นการตอบคำถามว่า ทำเมื่อไหร่

5. การกำหนดแผนงานหรือโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการวางแผนเป็นขั้นตอนที่จะต้องกำหนดกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้เกิดการดำเนินการพัฒนาตามกรอบนโยบายวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ได้วางไว้โดยใช้ข้อมูลต่างๆ ที่ได้รวบรวมไว้ให้เป็นประโยชน์ ซึ่งจะเป็นการพิจารณาในรายละเอียดของโครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ กล่าวโดยสรุปประการแรก คือ ควรมีการกำหนดโครงการระยะสั้น ระยะยาว โครงการระยะสั้น เป็นโครงการในแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง การลงทุนต่ำ และได้ผลเร็ว หรือเป็นโครงการที่มีความจำเป็นเร่งด่วน สำหรับโครงการระยะยาว จะเป็นโครงการที่มีการลงทุนสูงให้ผลระยะยาว ประการที่สอง ควรมีการกำหนดแผนงาน หรือโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว ควรพิจารณาให้ครอบคลุมทั้งด้านตัวแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาบริการทางการท่องเที่ยว ซึ่งมีประเด็นสำคัญ คือ การพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวระบบการสื่อความหมายในแหล่งและการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว รวมถึงแผนงานหรือโครงการด้านการพัฒนาการตลาด ประการที่สาม ควรมีการกำหนดแผนงานหรือโครงการเพื่อพัฒนาสาธารณูปโภคสาธารณูปการต่างๆ ควรพิจารณาถึงความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมดั้งเดิมของพื้นที่ได้มาตรฐานและมีความเพียงพอต่อความต้องการในปัจจุบันและอนาคต และประการสุดท้าย ควรมีการกำหนดแผนงานหรือโครงการต่างๆ ต้องเป็นการเพิ่มพูนคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวในด้านอนุรักษ์และปรับปรุงให้ดีขึ้น รวมทั้งได้รับการยอมรับความเห็นจากประชาชนทุกๆ ระดับ

แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทย

พฤติกรรมนักท่องเที่ยว เป็นการกระทำทุกอย่างของนักท่องเที่ยว ไม่ว่าจะการกระทำนั้น นักท่องเที่ยวจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม และบุคคลอื่นจะสังเกตการกระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตาม ก็เพื่อมุ่งตอบสนองสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสภาพการณ์ใดสภาพการณ์หนึ่ง โดยพฤติกรรมภายนอกของนักท่องเที่ยว (Tourist's Overt Behavior) เป็นพฤติกรรมที่ผู้อื่นสังเกตได้โดยอาศัยประสาทสัมผัส ส่วนพฤติกรรมภายในของนักท่องเที่ยว (Tourist's Covert Behavior) เป็นการทำงานของอวัยวะต่างๆ ภายในร่างกาย รวมทั้งความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ที่ถูกควบคุมอยู่ภายใน จะมีความสัมพันธ์กัน โดยพฤติกรรมภายใน จะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมภายนอกเป็นส่วนใหญ่

พฤติกรรมนักท่องเที่ยว หมายถึง บุคคลผู้ซึ่งแสวงหา จัดซื้อ ใช้ประโยชน์ และประเมินสินค้าบริการที่คิดว่า จะสามารถสนองความต้องการได้ นักท่องเที่ยวมีทรัพยากรที่สามารถใช้เพื่อ

แลกกับความพึงพอใจจากการใช้บริการที่เขาต้องการ คือ เงิน เวลา และความพยายาม การศึกษาพฤติกรรมทำให้ทราบรูปแบบการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว และทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจหลังจากการให้บริการ ดังนั้น ผู้ให้บริการจำเป็นที่จะต้องศึกษาและเรียนรู้ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยว เช่น ศึกษาความต้องการ ความคิด การทำงาน การใช้เวลาว่าง ของนักท่องเที่ยว เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจทั้งปัจจัยส่วนตัว และปัจจัยกลุ่มที่มีผลกระทบต่อ การตัดสินใจเลือกใช้บริการของนักท่องเที่ยว คุณค่าในใจของนักท่องเที่ยว (Tourist Value) คือ การเปรียบเทียบคุณประโยชน์ที่นักท่องเที่ยวรับรู้อยู่ในใจ เช่น คุณค่าด้านเศรษฐกิจ ด้านความครบ ครันทางใจ และทรัพยากรที่นักท่องเที่ยวมี คือ เงิน เวลา และความพยายาม การวัดคุณค่าที่รับรู้ อยู่ในใจเป็นเรื่องเฉพาะบุคคลยากต่อการกำหนดกฎเกณฑ์ในการวัดความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยว (Tourist Satisfaction) คือ การรับรู้ของนักเที่ยวแต่ละคนที่มีต่อบริการที่ได้รับ ซึ่ง สอดคล้องกับความคาดหวัง ความพึงพอใจเป็นเรื่องของแต่ละบุคคลที่มีระดับของความคาดหวังที่ ต่างกัน การเก็บรักษานักท่องเที่ยว (Tourist Retention) คือ การที่จะทำให้นักท่องเที่ยวมาใช้ บริการไปนานๆ และมีความพึงพอใจสูงสุด มีความจำเป็นต้องมีการให้บริการที่มีความคุ้มค่ากับ นักท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิผลมากกว่าคู่แข่ง การเก็บรักษานักท่องเที่ยวไว้ต้องสร้าง สิ่งที่เป็นประโยชน์หรือเป็นที่สนใจแก่นักท่องเที่ยว (ปริญู ลักษิตานนท์, 2544, ไม่มีเลขหน้า)

พฤติกรรมของบุคคลเกิดขึ้น เพราะองค์ประกอบ 7 ประการ ต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมาย (Goal) เป็นความต้องการหรือวัตถุประสงค์ที่ทำให้เกิดกิจกรรม คนเราต้องทำกิจกรรมเพื่อสนองตอบความต้องการที่เกิดขึ้น กิจกรรมบางอย่างก็ให้ความพอใจหรือ ตอบสนองได้ทันที แต่ความต้องการหรือวัตถุประสงค์บางอย่างก็ต้องใช้เวลานาน จึงจะสามารถ บรรลุความต้องการ คนเราจะมีความต้องการหลายๆ อย่างในเวลาเดียวกัน และมักจะต้องเลือก สอนองตอบความต้องการที่รีบด่วนและสนองความต้องการที่ห่างออกไปในภายหลัง

2. ความพร้อม (Readiness) หมายถึง ระดับวุฒิภาวะหรือความสามารถที่จำเป็นใน การทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ คนเราไม่สามารถสนองตอบความต้องการได้หมดทุกอย่าง ความต้องการบางอย่างอยู่ นอกเหนือความสามารถของเขา

3. สถานการณ์ (Situation) เป็นเหตุการณ์ที่เปิดโอกาสให้เลือกทำกิจกรรมเพื่อสนอง ความต้องการ

4. การแปลความหมาย (Interpretation) ก่อนที่คนเราจะทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ลงไป จะต้องพิจารณาสถานการณ์เสียก่อนแล้วตัดสินใจเลือกวิธีการที่คิดว่า จะได้รับความพอใจ มากที่สุด

5. การตอบสนอง (Response) เป็นการทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ โดยวิธีการที่ได้เลือกแล้วในขั้นการแปลความหมาย

6. ผลที่ได้รับหรือผลที่ตามมา (Consequence) เมื่อทำกิจกรรมแล้วย่อมได้รับผลจากการกระทำนั้น ผลที่ได้รับอาจตรงตามที่คาดคิดไว้ (Confirm) หรืออาจตรงกันข้ามกับความคาดหมาย (Contradict) ก็ได้

7. ปฏิกริยาต่อความผิดหวัง (Reaction to Thwarting) หากคนเราไม่สามารถสนองความต้องการได้ก็กล่าวได้ว่า เขาประสบกับความผิดหวัง ในกรณีเช่นนี้ เขาอาจจะย้อนไปแปลความหมายเสียใหม่และเลือกวิธีการตอบสนองใหม่ก็ได้

มูลเหตุจูงใจที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยว

แนวคิดเกี่ยวกับมูลเหตุจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยว คือ

1. มูลเหตุจูงใจทางด้านร่างกาย หมายถึง ความต้องการแสวงหาสิ่งแปลกใหม่
2. มูลเหตุจูงใจทางด้านวัฒนธรรม มูลเหตุจูงใจทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มูลเหตุทางด้านสถานภาพและเกียรติภูมิ

มูลเหตุจูงใจเหล่านี้ เป็นสิ่งผลักดันในจิตใจของบุคคลทุกคนและเป็นตัวกระตุ้นทำให้เกิดพฤติกรรมตามที่มีการคาดหวังไว้ ซึ่งในเรื่องของการท่องเที่ยว การคาดหวัง ดังกล่าวก็คือ ความพึงพอใจที่ได้รับจากการท่องเที่ยว พื้นฐานการจูงใจออกเป็น 2 แนวทาง คือ

1. การท่องเที่ยวเกิดขึ้น เพื่อแสวงหาในสิ่งคล้ายเป็นการให้รางวัลตัวเอง หรืออยากที่จะได้รับรู้ในวัฒนธรรมอื่นๆ ความต้องการพักผ่อน การผ่อนคลายความตึงเครียด
2. การท่องเที่ยวเกิดขึ้น เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง คือ ปลีกตัวออกไปจากความจำเจของสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน หรือหลบหนีจากปัญหาความวุ่นวาย ความลำบากใจ แม้การหลีกเลี่ยงนั้นจะเป็นการหลีกเลี่ยงชั่วคราวก็ตาม เมื่อพิจารณาจากแนวคิดที่ยกมาข้างต้น อาจจะสรุปถึงมูลเหตุปัจจัย หรือสาเหตุของการท่องเที่ยวได้ว่าเป็นเรื่องของสิ่ง 2 สิ่ง ซึ่งในที่นี้จะขอใช้คำว่า ปัจจัยภายใน หมายถึง สาเหตุหรือมูลเหตุจูงใจที่มาจากตัวบุคคลเองที่ต้องการพักผ่อน หรือความพึงพอใจ จากการท่องเที่ยว และปัจจัยภายนอก หมายถึง สาเหตุหรือปัจจัยที่มากกระทบหรือสร้างความต้องการด้านการท่องเที่ยวให้เกิดขึ้น เช่น ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว การซื้อสินค้าต่างๆ (เฟนทิพย์ บารมีรัตนชัย, 2551)

พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทย ส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปแบบของการขับรถท่องเที่ยว ในระยะใกล้ๆ ไม่ไกลจากเมืองหลวง และชื่นชอบการท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวหลัก หรือได้รับความนิยมนิยม โดยนิสัยของคนไทยทั่วไป มีนิสัยรักสนุก ชอบเดินทางท่องเที่ยวเตร็ดเตร่ เสี่ยงโชค ซื้อ

ของ ไม่ค่อยสนใจข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว และการเตรียมตัวในการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวชาวไทย จะเน้นการท่องเที่ยวแบบครอบครัวมากขึ้นในปัจจุบันนี้ เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นนักท่องเที่ยวชาวไทยสามารถกลับบ้านได้อย่างรวดเร็ว (นายท่องเที่ยว, 2552)

ประโยชน์ของการศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

1. ช่วยให้นักการตลาดเข้าใจถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อสินค้าของนักท่องเที่ยว
2. ช่วยให้ผู้เกี่ยวข้องสามารถหาหนทางแก้ไขพฤติกรรมในการตัดสินใจซื้อสินค้าของนักท่องเที่ยวในสังคมได้ถูกต้องและสอดคล้องกับความสามารถในการตอบสนองของธุรกิจท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น
3. ช่วยให้การพัฒนาตลาดและการพัฒนาผลิตภัณฑ์สามารถทำได้ดีขึ้น
4. เพื่อประโยชน์ในการแบ่งส่วนตลาด เพื่อการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ให้ตรงกับชนิดของสินค้าและบริการที่ต้องการ
5. ช่วยในการปรับปรุงกลยุทธ์การตลาดของธุรกิจท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อความได้เปรียบคู่แข่งขั้น

นักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยว ถ้าไม่มีนักท่องเที่ยว การท่องเที่ยวก็เกิดขึ้นไม่ได้ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้แบ่งออกเป็นนักท่องเที่ยว และนักทัศนาจร

นักท่องเที่ยว (Tourists) หมายถึง ผู้ที่เดินทางไปอยู่ในสถานที่อันมิใช่พำนักถาวรของตน ซึ่งเป็นการเดินทางอยู่ชั่วคราวตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป แต่ไม่เกิน 90 วัน เป็นการเดินทางโดยสมัครใจ ประสงค์ใดๆ ก็ตามที่มีใ้การไปประกอบอาชีพ หรือหารายได้ จำแนกออกเป็น

- นักท่องเที่ยวต่างประเทศ หรือนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ หมายถึง นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย
- นักท่องเที่ยวภายในประเทศ หมายถึง นักท่องเที่ยวที่มีถิ่นที่อยู่หรือที่พำนักในประเทศไทยในจังหวัดใดจังหวัดหนึ่ง อาจจะเป็นคนไทยหรือคนต่างชาติที่พำนักอาศัยถาวรในประเทศไทย เดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดอื่น อันมิใช่จังหวัดที่ถิ่นอยู่ หรือพำนักถาวร
- นักทัศนาจร (Excursionists) หมายถึง ผู้ที่เดินทางไปอยู่ในสถานที่ อันมิใช่พำนักถาวรของตน ซึ่งเป็นการเดินทางไปอยู่ชั่วคราวในระยะเวลาสั้นๆ ไม่ถึง 24 ชั่วโมง (ไม่ได้ค้างคืน) และเดินทางไปโดยสมัครใจด้วยวัตถุประสงค์ใดๆ ที่มีใ้การไปประกอบอาชีพหรือหารายได้

- นักทัศนอาจรชาวต่างชาติ หมายถึง นักทัศนอาจรชาวต่างประเทศที่เดินทางมาจากต่างประเทศมาท่องเที่ยวในประเทศไทย

- นักทัศนอาจรภายในประเทศ หมายถึง นักทัศนอาจรที่มีถิ่นที่อยู่หรือที่พำนักถาวรในประเทศไทย ซึ่งอาจเป็นอาจจะเป็นคนไทยหรือคนต่างชาติที่พำนักอาศัยถาวรในประเทศไทย เดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดอื่นอันมิใช่จังหวัดที่ถิ่นอยู่ หรือพำนักถาวร

นอกจากนั้น ยังจำแนกประเภทของนักท่องเที่ยวออกเป็น

ประเภทของนักท่องเที่ยว การจัดประเภทของนักท่องเที่ยวสามารถจำแนกได้หลายลักษณะ ดังนี้

1. ตามการจัดการเดินทาง

1.1 Mass Tourists กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนมาก มีการเดินทางท่องเที่ยวในรายการเดียวกัน พักโรงแรมในระดับเดียวกัน รับประทานอาหาร และทำกิจกรรมการท่องเที่ยวอื่นๆ ในแบบเดียวกัน

1.2 Eco Tourists นักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยว โดยมีจุดประสงค์ที่มุ่งรักษาสภาพแวดล้อมของระบบนิเวศน์

2. ตามจำนวนมากน้อยของนักท่องเที่ยว

2.1 เป็นกลุ่ม (Group Tour หรือ Escort Tour)

2.2 เป็นส่วนบุคคล (Independent Tour)

3 ตามวัตถุประสงค์ของการเดินทาง ความมุ่งหมายในการเดินทางของนักท่องเที่ยว ซึ่งแบ่งได้ 8 ประการ คือ

3.1 การท่องเที่ยว เพื่อพักผ่อนหย่อนใจในวันหยุด (Holiday-mass popular individual)

3.2 การท่องเที่ยวเพื่อวัฒนธรรมและศาสนา (Cultural Religion) เป็นการเดินทางเพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมของสังคมต่างๆ เช่น การศึกษาความเป็นอยู่ การชมศิลปะ ดนตรี ละคร การนมัสการศูนย์ศาสนา เป็นต้น

3.3 การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา (Educational) เป็นการเดินทางเพื่อการทำวิจัย การศึกษา สอนหนังสือ ฝึกอบรม หรือดูงานต่างประเทศ ซึ่งจะต้องพำนักอยู่สถานที่นั้นๆ เป็นเวลานาน

3.4 การท่องเที่ยวเพื่อการกีฬาและบันเทิง (Sport and Recreation) คือ การเดินทางไปชม หรือร่วมแข่งขันกีฬา หรือนันทนาการต่างๆ

3.5 การท่องเที่ยวเพื่อประวัติศาสตร์ และความสนใจพิเศษ (Historical and special interests)

3.6 การท่องเที่ยวเพื่องานอดิเรก (Hobbies) หมายถึง การท่องเที่ยวเพื่อทำงานอดิเรก เช่น การวาดภาพ การเขียนนวนิยาย เป็นต้น

3.7 การท่องเที่ยวเพื่อเยี่ยมญาติมิตร (Visiting Friend and Relative) การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ (Business) เป็นการเดินทางของนักธุรกิจที่จัดเวลาบางส่วนของการเดินทางหลังจะทำธุรกิจเสร็จสิ้นแล้ว ใช้เวลาในการท่องเที่ยวก่อนเดินทางกลับ

4. การเดินทาง

4.1 แบบเหมาจ่าย (Package Tour)

4.2 แบบเบ็ดเสร็จ (Inclusive Tour)

4.3 แบบเป็นรางวัล (Incentive Tour)

4.4 แบบเช่าเหมาลำ (Charter Tour)

5. ตามอายุ

6. ตามเพศ

7. ตามฐานะทางสังคม

8. ตามประสบการณ์และบทบาท

8.1 The organized mass Tourists

8.2 The individual mass Tourists

8.3 The explorer

8.4 The drifter

จุดมุ่งหมายของการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว เพื่อการท่องเที่ยวมิใช่เพื่อประกอบอาชีพ แต่เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างต่อไปนี้

1. การท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เป็นการท่องเที่ยวที่เรียกว่า Leisure Tour หรือ Recreation หรือ Holiday Tour มีจุดมุ่งหมายเพื่อพักผ่อนในวันหยุด การแสวงหาความสนุกสนาน บันเทิง

2. การท่องเที่ยวเพื่อทำธุรกิจ เป็นการท่องเที่ยวที่เรียกว่า Business Tour ซึ่งเป็นการเดินทางของนักธุรกิจ โดยมีกิจกรรมด้านธุรกิจเป็นจุดมุ่งหมายหลัก เช่น การเดินทางไปร่วมประชุมสัมมนา เจรจาธุรกิจ ในขณะเดียวกัน ก็อาจมีการพักผ่อนหย่อนใจเป็นส่วนประกอบด้วย

รายได้จากการท่องเที่ยวประเภทนี้ เพราะนักท่องเที่ยวประเภทนี้เดินทางตลอดทั้งปี ไม่ขึ้นอยู่กับฤดูกาล ทั้งเป็นผู้ที่สามารถเสียค่าใช้จ่ายได้สูง

3. การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัลจูงใจ เป็นการท่องเที่ยวที่เรียกว่า Incentive Tour ซึ่งมักจัดให้แก่พนักงานและลูกค้าของบริษัท และหน่วยงานต่างๆ หรือผู้ที่ทำประโยชน์ให้แก่บริษัท และหน่วยงานนั้นๆ การเดินทางอาจมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อธุรกิจรวมอยู่ด้วยก็ได้ เช่น จัดให้ไปชมโรงงานผลิตสินค้า หรือไปประชุมสัมมนา มีการสังสรรค์เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ เป็นต้น

4. การท่องเที่ยวเพื่อการประชุมสัมมนา เป็นการท่องเที่ยวที่เรียกว่า Meeting Convention & Exhibition Tour โดยนักท่องเที่ยวมีจุดประสงค์เพื่อไปเข้าร่วมประชุมสัมมนา หรือไปชมการแสดงสินค้า การจัดนิทรรศการในโอกาสต่างๆ

5. การท่องเที่ยวเพื่อความสนใจพิเศษเฉพาะกลุ่ม เป็นการท่องเที่ยวที่เรียกว่า Special-Interest Group Tour คือ จัดขึ้นเป็นพิเศษสำหรับกลุ่มที่มีความสนใจในเรื่องใดโดยเฉพาะ เช่น การเดินทางไปชมการแข่งขันกีฬา หรือเล่นกีฬาบางชนิด การเที่ยวชมธรรมชาติและดูสัตว์ป่า การเที่ยวถ้ำ การดำน้ำดูปะการังและสัตว์น้ำ การชมโบราณสถาน

บทบาทของพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

การส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยได้เติบโตอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องมาตลอดระยะเวลากว่า 40 ปี ท่ามกลางความราบรื่นและอุปสรรคนานาประการ ทั้งนี้ เป็นที่ตระหนักว่า อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีส่วนแก้ไขปัญหามากมายทั้งทางเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้น อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงจัดเป็นสาขาการพัฒนาที่มีความสำคัญสูง อย่างไรก็ตาม การเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศยังมีปัญหาด้านความยั่งยืน อันเนื่องมาจากปัจจัยที่เกิดขึ้นทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศ

สำหรับกระแสด้านการท่องเที่ยวของไทย พบว่า มีการนำเสนอแนวคิดและผลักดันกิจกรรมด้านการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว ที่ยึดกระแสหลักด้านเศรษฐกิจมาโดยตลอด อาทิ ในช่วงปี 2547-2549 มุ่งกระแสหลักด้านการนำการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ ดังนั้น เป้าหมายการพัฒนาการท่องเที่ยวจึงมุ่งเน้นเรื่องจำนวนคน และรายได้ในรูปแบบเงินตราต่างประเทศ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 ได้คำนึงถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวในฐานะเป็นภาคบริการที่เสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงได้กำหนดให้การท่องเที่ยวจัดอยู่ในยุทธศาสตร์การเพิ่มสมรรถนะและขีดความสามารถในการแข่งขัน

ของประเทศ โดยการปรับโครงสร้างของการบริการบนพื้นฐานการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ให้ความสำคัญกับการเพิ่มผลผลิตและการสร้างมูลค่าเพิ่มของสินค้า ซึ่งมีเป้าหมายให้ประเทศไทยมีรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างประเทศเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 7 – 8 ต่อปี และให้คนไทยท่องเที่ยวในประเทศเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3 ต่อปี

สำหรับปี 2550 ได้มีปรากฏการณ์ที่เป็นกระแสหลักในสังคมไทย คือ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งได้รับการตอบสนองถึงขั้นเป็นวาระแห่งชาติ ดังจะพิจารณาได้จากเป้าหมายที่ระบุในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2555)

นักท่องเที่ยวมีความสำคัญในภาคเศรษฐกิจที่จะได้รับประโยชน์สูงสุดทั้งจากรายได้และจากการจ้างงาน ได้แก่ ภาคการค้าส่ง และค้าปลีก (Wholesale and retail sector) ตามมาด้วยภาคการให้บริการทางธุรกิจ

สิทธิประโยชน์ของนักท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวจะได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว และผู้ที่เป็นมัคคุเทศก์ต้องได้รับอนุญาต ให้ประกอบการและอาชีพดังกล่าว เพื่อคุ้มครองนักท่องเที่ยวที่เปรียบเสมือนผู้บริโภคสินค้า และบริการทางการท่องเที่ยว มิให้ถูกเอาเปรียบ และยังสามารถช่วยให้การดำเนินธุรกิจ นำเที่ยว และมัคคุเทศก์ เป็นระเบียบและได้มาตรฐาน ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกๆ ฝ่าย นักท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญยิ่ง เพราะเป็นผู้เลือกใช้บริการจากบริษัทนำเที่ยว ที่มีอยู่ในประเทศไทยขณะนี้ รวมทั้งบริการจากมัคคุเทศก์ซึ่งจากพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว จะทำให้การตัดสินใจเลือกใช้บริการง่ายขึ้น เพราะนักท่องเที่ยวสามารถตรวจสอบ ก่อนใช้บริการได้ และสามารถร้องเรียนความไม่ถูกต้อง หลังจากการใช้บริการไปแล้วได้เช่นกัน วิธีง่ายๆ คือ

1. พิจารณารายการนำเที่ยวที่บริษัทเสนอขาย
2. ตรวจสอบบริษัทที่จะใช้บริการว่า มีใบอนุญาตหรือไม่
3. สอบประวัติเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียน
4. เมื่อตกลงใจว่า จะซื้อบริการบริษัทนำเที่ยวได้แล้ว ขอให้เก็บเอกสารรายการนำเที่ยว

ใบเสร็จรับเงิน ที่ชำระค่าบริการไว้ให้ดี เพราะอาจมีความจำเป็นต้องร้องเรียนภายหลัง

5. เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับบริษัทนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เพื่อเป็นการรักษาสิทธิของนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวสามารถติดต่อหน่วยงานโดยตรงซึ่งมีสำนักงานอยู่ในพื้นที่

การกำหนดรูปแบบพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

นักวิชาการด้านการท่องเที่ยว ได้กำหนดรูปแบบของนักท่องเที่ยว (Typology: a systematic classification or study of types) เพื่ออธิบายพฤติกรรมนักท่องเที่ยว การพัฒนา

รูปแบบของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ได้มาจากข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ หรือการใช้แบบสอบถาม (questionnaire) การกำหนดรูปแบบพฤติกรรมนักท่องเที่ยวอาจทำได้หลายวิธี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และวิธีการที่ใช้

การกำหนดรูปแบบพฤติกรรมนักท่องเที่ยว รูปแบบพื้นฐานที่สุด คือ การแบ่งนักท่องเที่ยวออกเป็น 2 กลุ่ม ตามลักษณะของพฤติกรรมของการเดินทาง คือ การแบ่งว่าบุคคลนั้นเป็น 1) นักท่องเที่ยว (Tourists) หรือ 2) นักเดินทาง (travelers) นักท่องเที่ยว คือ บุคคลซึ่งซื้อรายการนำเที่ยวเหมาจ่ายจากบริษัทนำเที่ยว ในขณะที่นักเดินทาง คือ บุคคลซึ่งจัดการการเดินทางด้วยตนเอง เช่น ซื้อตั๋วเครื่องบินเอง จองที่พักเอง กำหนดสถานที่ท่องเที่ยวด้วยตนเอง เป็นต้น

(Perreault and Dorden, 1979) ได้เสนอรูปแบบพฤติกรรมนักท่องเที่ยว ออกเป็น 4 รูปแบบ ได้แก่

1. นักท่องเที่ยวแบบประหยัด (Budget Travelers) โดยทั่วไปแล้วนักท่องเที่ยวประเภทนี้มีรายได้ปานกลาง แต่แสวงหาการหยุดพักผ่อนหรือท่องเที่ยวที่ใช้ค่าใช้จ่ายต่ำ
2. นักท่องเที่ยวชอบผจญภัย (Adventurous Travelers) เป็นนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาดีและมีรายได้ปานกลางถึงสูง มีความชื่นชอบในกิจกรรมระหว่างการหยุดพักผ่อนหรือการท่องเที่ยวแบบผจญภัย
3. นักท่องเที่ยวประเภทเดินทางระหว่างวันหยุด (Vacationers Travelers) เป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มเล็กๆ ซึ่งมักใช้เวลาในการคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวหรือการเดินทางในครั้งต่อไปว่าจะไปที่ไหน อย่างไร นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ ค่อนข้างมีความกระตือรือร้นแต่มีรายได้ค่อนข้างน้อย
4. นักท่องเที่ยวแบบชอบเดินทางโดยใช้ระยะเวลาเดินทางยาวนาน (Moderates Travelers) เป็นนักท่องเที่ยวที่มีใจรักการท่องเที่ยวเดินทางอย่างมากแต่ไม่สนใจการท่องเที่ยวในระหว่างวันหยุดสุดสัปดาห์หรือการใช้เวลากับการเล่นกีฬา แต่จะชอบการเดินทางที่ใช้ระยะเวลาเดินทางมากกว่า

(Cohen, 1979) ได้เสนอรูปแบบพฤติกรรมนักท่องเที่ยวไว้ ดังนี้

1. นักท่องเที่ยวแบบนันทนาการ (Recreational Tourists) เป็นนักท่องเที่ยว ซึ่งเน้นความสำคัญในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนันทนาการหรือการพักผ่อนทางร่างกาย
2. นักท่องเที่ยวแบบปลีกตัวหาความเพลิดเพลิน (The Diversionary Tourists) เป็นนักท่องเที่ยวที่พยายามทางแนวทางเพื่อลืมความจำเจในชีวิตประจำวัน
3. นักท่องเที่ยวมุ่งหาประสบการณ์ (The Experiential Tourists) เป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางเพื่อแสวงหาประสบการณ์ที่แท้จริง นักท่องเที่ยวประเภทนี้สนใจศึกษาและได้รับ

ประสบการณ์ที่แท้จริงของแหล่งท่องเที่ยวที่ได้ไปสัมผัส ตัวอย่างเช่น เมื่อเดินทางไปประเทศสเปน ก็ต้องการสัมผัสวิถีชีวิตของผู้คนท้องถิ่นหรือวัฒนธรรมต่างๆ ที่แท้จริงเป็นของสเปน

4. นักท่องเที่ยวแบบชอบทดลอง (The Experimental Tourists) มีลักษณะที่เห็นเด่นชัด คือ ชอบติดต่อกับพูดคุยกับคนท้องถิ่นเพื่อเรียนรู้และทำความเข้าใจในชีวิตความเป็นอยู่ การปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของคนท้องถิ่น

5. นักท่องเที่ยวที่ใช้ชีวิตแบบคนท้องถิ่น (The Existential Tourists) นักท่องเที่ยวประเภทนี้ต้องการผจญภัยตัวเองหรือใช้ชีวิตภายใต้วัฒนธรรมและวิถีชีวิตเดียวกับคนท้องถิ่น นักท่องเที่ยวประเภทนี้จะใช้เวลาอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวนั้นเป็นเวลานาน ตัวอย่างเช่น นักท่องเที่ยวที่มาใช้เวลาอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งในประเทศไทย เช่น พัทยา หรือเชียงใหม่ และพยายามใช้ชีวิตเช่นเดียวกับคนท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติตัว การรับประทานอาหาร การพยายามพูดภาษาท้องถิ่น เป็นต้น

สำนักงานเศรษฐกิจศึกษา (Westvlaams, 1986, as cited in Swarbrook and Horner, 1999) ได้เสนอรูปแบบพฤติกรรมนักท่องเที่ยวไว้ ดังนี้

1. นักท่องเที่ยวประเภทหลงใหลในทะเล (Active sea lovers)
2. นักท่องเที่ยวประเภทชอบผูกมิตร (Contact-minded holiday makers) มีจิตใจชอบติดต่อพบปะกับผู้อื่น แสวงหามิตรใหม่โดยเฉพาะที่เป็นคนท้องถิ่น
3. นักท่องเที่ยวประเภทชอบชมธรรมชาติ (Nature Viewers) ชอบความงามของภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยว
4. นักท่องเที่ยวประเภทแสวงหาการพักผ่อน (Rest-seekers) ใช้เวลาไปกับการนอนพักผ่อนหย่อนใจมากกว่าการทำกิจกรรมอื่นๆ
5. นักค้นหา (Discovers) ชอบกิจกรรมประเภทผจญภัยและชอบแสวงหามิตรใหม่
6. นักท่องเที่ยวแบบเดินทางพร้อมครอบครัว (Family-orientated) เป็นนักท่องเที่ยวที่หลงใหลในแสงแดดและทะเล และชอบเดินทางท่องเที่ยวแบบไปเป็นครอบครัว
7. นักท่องเที่ยวแบบประเพณีนิยม (Traditionalists) ชอบเดินทางท่องเที่ยวที่เน้นความปลอดภัยและไม่เสี่ยงภัย

กระบวนการตัดสินใจซื้อของนักท่องเที่ยว

ขั้นที่ 1 การรับรู้ถึงปัญหา กระบวนการซื้อจะเกิดขึ้น เมื่อนักท่องเที่ยวตระหนักถึงปัญหาหรือความต้องการของตนเอง

ขั้นที่ 2 การค้นหาข้อมูล ในขั้นนี้นักท่องเที่ยวจะแสวงหาข้อมูลเพื่อตัดสินใจ ในขั้นแรก จะค้นหาข้อมูลจากแหล่งภายในก่อน เพื่อนำมาใช้ในการประเมินทางเลือก หากยังได้ข้อมูลไม่เพียงพอก็ต้องหาข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งภายนอก

ขั้นที่ 3 การประเมินผลทางเลือก นักท่องเที่ยวจะนำข้อมูลที่รวบรวมไว้มารวบรวมเป็นหมวดหมู่และวิเคราะห์ข้อดี ข้อเสีย ทั้งในลักษณะการเปรียบเทียบทางเลือกและความคุ้มค่ามากที่สุด

ขั้นที่ 4 การตัดสินใจเลือกทางเลือกที่ดีที่สุด หลังการประเมินนักท่องเที่ยว ผู้ประเมินจะทราบข้อดี ข้อเสีย หลังจากนั้นนักท่องเที่ยวจะต้องตัดสินใจเลือกทางเลือกที่ดีที่สุดในการแก้ปัญหา มักใช้ประสบการณ์ในอดีตเป็นเกณฑ์ ทั้งประสบการณ์ของตนเองและผู้อื่น

ขั้นที่ 5 การประเมินภายหลังการซื้อ เป็นขั้นสุดท้ายหลังจากการซื้อ นักท่องเที่ยวจะนำผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยวที่ซื้อมานั้นมาใช้ และในขณะเดียวกันก็จะทำการประเมินผลิตภัณฑ์และบริการนั้นไปด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่า กระบวนการตัดสินใจซื้อของนักท่องเที่ยวเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ไม่ได้หยุดตรงที่การซื้อ

การจัดนันทนาการในแหล่งอุทยาน

การท่องเที่ยว (Tourism) เป็นกระบวนการนันทนาการ (Recreation) รูปแบบหนึ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเวลาว่าง (leisure time) ที่มีการเดินทาง (travel) เข้ามาเกี่ยวข้อง โดยเป็นการเดินทางจากที่หนึ่ง ที่มีจุดหมายที่อยู่อาศัย ไปยังอีกที่หนึ่งที่มีที่ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อม โดยมีแรงกระตุ้น (motivator) จากความต้องการในด้านกายภาพ ด้านวัฒนธรรม วิถีชีวิตประเพณี และด้านสถานะเพื่อการยอมรับนับถือ กิจกรรมท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สร้างความประทับใจ มีความซาบซึ้งในธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตของชุมชนและสังคมในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป นอกจากนี้ การท่องเที่ยวยังช่วยส่งเสริมพัฒนาการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม รวมทั้งบุคลิกภาพด้วย

ความหมายของนันทนาการ

นันทนาการ มาจากคำว่า Recreare ในภาษาละติน หมายถึง การสร้างทำให้เกิดขึ้นใหม่ หรือทำให้สดชื่นแจ่มใส โดยมีความหมายรวมถึงการกระทำใดๆ ที่มีผลต่อความสดชื่นแจ่มใสของสุขภาพร่างกายหรือจิตใจ

นันทนาการ เป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดผลดีต่อร่างกาย จิตใจหรืออารมณ์ต่อผู้เข้าร่วมกิจกรรมโดยตรง ทำได้หลายรูปแบบ เช่น นันทนาการกลางแจ้ง หมายถึง กิจกรรมที่กระทำโดย

ไม่จำเป็นต้องใช้อาคารหรือสิ่งก่อสร้าง แต่จะอาศัยทรัพยากรธรรมชาติอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างหรือสภาพแวดล้อมธรรมชาติเป็นพื้นฐานในการดำเนินกิจกรรม การกระทำกิจกรรมมักต้องมีการวางแผนเตรียมตัวและมีการเดินทางมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพัฒนาความพึงพอใจที่มีต่อธรรมชาติ เปิดโอกาสให้มีการเปลี่ยนแปลงและพักผ่อน พัฒนาความแข็งแรงของร่างกายและพัฒนาคุณภาพชีวิตตนและสังคม เช่น การตั้งแคมป์พักแรม บ้านที่ภาพหรือเสียงธรรมชาติ ปิกนิก ตกปลา ดำน้ำ เดินป่า หรือปีนเขา เป็นต้น นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติสามารถประกอบกิจกรรมนันทนาการได้หลายรูปแบบ ทั้งกิจกรรมประเภทการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เช่น การดูนก ดูสัตว์ เดินป่า ศึกษาธรรมชาติ บ้านที่ภาพและเสียงธรรมชาติ ล่องเรือหรือพายเรือชมธรรมชาติ ดำน้ำชมปะการัง ดำน้ำลึก ศึกษาท้องฟ้าหรือดาราศาสตร์ เป็นต้น กิจกรรมประเภทชื่นชมธรรมชาติ ได้แก่ การชมทัศนียภาพในบรรยากาศสงบ ปิกนิก พักแรมด้วยเต็นท์ กิจกรรมประเภทผจญภัย ได้แก่ การล่องแพ/ล่องแก่ง วินเซิร์ฟ เล่นเครื่องร่อนขนาดเล็ก ปีนเขา หรือขี่จักรยานตามเส้นทางธรรมชาติ เป็นต้น (กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช, 2552)

ลักษณะพื้นฐานของนันทนาการ

จากความหมายของนันทนาการ สามารถตีความหมายได้หลากหลาย ซึ่งอาจจะมองในเรื่องของประสบการณ์หรือกระบวนการหรือกิจกรรมที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิต หรือแหล่งสถาบันทางสังคม ดังนั้น นักวิชาการหลายท่านได้วางหลักเกณฑ์ในเรื่องของลักษณะพื้นฐานของนันทนาการไว้ ดังนี้

1. นันทนาการเกี่ยวข้องกับกิจกรรม ไม่ว่าจะ เป็นกิจกรรมต่างๆ ทั้งที่กระทำและถูกกระทำ รูปแบบของกิจกรรมนั้นหลากหลาย ตั้งแต่เกมกีฬา ศิลปหัตถกรรม ดนตรี ละคร กิจกรรมกลางแจ้งนอกเมือง งานอดิเรก การท่องเที่ยว โยคะ สมาธิ เป็นต้น
2. นันทนาการมีรูปแบบหลากหลาย มีขอบเขตไม่จำกัด ตั้งแต่ในรูปแบบของกิจกรรมซึ่งกำหนดเป็น 14 หมวดหมู่ใหญ่แล้ว นันทนาการยังมีรูปแบบที่จัดบริการเป็นสวัสดิการสังคม เป็นแหล่งนันทนาการบริการแก่กลุ่มประชากรทุกระดับวัย และประชากรกลุ่มพิเศษ
3. นันทนาการจะต้องเป็นไปด้วยความสมัครใจและมีแรงจูงใจ นั่นคือ ผู้เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ จะต้องเป็นการเข้าร่วมด้วยความสนใจ สมัครใจ และมีแรงจูงใจในกิจกรรมที่เข้าร่วม โดยมีได้ถูกบังคับ
4. นันทนาการเกิดขึ้นได้ในเวลาที่ไม่จำกัด บุคคลและชุมชนมีอิสระที่เข้าร่วมในสิ่งที่เขาต้องการจะเล่น หรือเข้าร่วมโดยไม่จำกัดเวลา

5. นันทนาการจะต้องเป็นสิ่งที่จริงจังและมีจุดมุ่งหมาย ประสพการณ์นันทนาการเป็นการพัฒนา คุณภาพชีวิต พัฒนาอารมณ์สุข มีคุณค่าสาระ เป็นสิ่งจริงจัง และมีจุดหมายเสมอ

6. นันทนาการ เป็นการบำบัดรักษา กิจกรรมนันทนาการช่วยฟื้นฟู และรักษาคนไข้ และเปิดโอกาสให้คนไข้เลือกกิจกรรมในเวลาว่าง กระทำเพื่อพัฒนาสุขภาพกายและจิตใจยามฟื้นฟู หรือระหว่างการบำบัดรักษา

7. นันทนาการ เป็นกิจกรรมที่สามารถยืดหยุ่นเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม กิจกรรมนันทนาการสามารถจัดให้ตามความเหมาะสม ตามสภาพแวดล้อม ความต้องการและสนใจของชุมชน ตลอดจนอุปกรณ์ และสถานที่ซึ่งอำนวยความสะดวก

8. นันทนาการ จะต้องเป็นกิจกรรมที่พึงประสงค์ของสังคม กิจกรรมนันทนาการของสังคม หรือชุมชนหนึ่ง อาจจะไม่เหมาะสมกับอีกชุมชนหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะความสนใจ ต้องการ ค่านิยม วัฒนธรรม ศาสนา ประเพณี สภาพแวดล้อม ความเชื่อ เป็นขอบข่ายวิถีชีวิตของชุมชน ดังนั้น กิจกรรมนันทนาการจะต้องเป็นที่ยอมรับในสังคมนั้น

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้มีส่วนร่วมในนันทนาการ

การที่บุคคลและสังคมมีความสนใจและความต้องการเลือกกิจกรรมการใช้เวลาว่าง เพื่อให้เกิดประสพการณ์และคุณภาพชีวิตได้นั้น ขึ้นอยู่กับบุคคล ตลอดจนบุคลิกภาพ ลีลาชีวิต และเป้าหมายของเขาเหล่านั้น ได้แก่

1. เพื่อความสนุกสนานร่าเริง (Fun and Enjoyment)
2. เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต (Quality of Life)
3. เพื่อผลิตพฤติกรรมชาติ เกี่ยวกับทัศนียภาพ ทิวทัศน์ที่งดงามตระการตา ได้รับประสพการณ์ การเรียนรู้จากธรรมชาติ เรียนรู้พื้นที่ของธรรมชาติที่ยังไม่ได้พัฒนา
4. เพื่อสมรรถภาพทางกาย
5. เพื่อลดความเครียด เกี่ยวกับความเครียดทางจิตใจ อารมณ์ สิ่งแวดล้อม เลี่ยงกิจกรรมประจำวัน
6. หนีจากความแออัด หาคความสงบ จากการรบกวน หาคความสงบ แยกตัวเองอยู่กับป่าธรรมชาติ
7. เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับนันทนาการกลางแจ้ง/นอกเมือง
 - เป็นการเรียนรู้ทั่วไป
 - เพื่อการค้นหามุกเบิก
 - เรียนรู้ภูมิทัศน์ท้องถิ่น

8. เพื่อรับรู้คุณธรรมและศีลธรรม
 - ใช้ชีวิตอยู่กับเพื่อนอยู่กับครอบครัวคนใกล้ชิด
9. เพื่อความเป็นอิสระและความเป็นส่วนตัว
10. เพื่อรู้จักครอบครัวในสภาพแวดล้อมธรรมชาติ
11. เพื่อคุณธรรม คุณค่าของบุคคล และน้ำใจไมตรี
12. อยากประสบความสำเร็จ
 - เป็นการสร้างความมั่นใจและเชื่อถือตนเอง
 - ได้รับการยอมรับทางสังคม
 - ได้พัฒนาทักษะ
 - ได้ทดสอบความสามารถ
 - ได้ความตื่นเต้นสะใจ
13. เพื่อพักผ่อนกาย
14. เพื่อเป็นผู้สอนและแนะนำที่ดี
15. ได้รับการทำทนายและกิจกรรมเลี้ยงภัย
16. เป็นการลดและป้องกันความเสี่ยงอันตราย
17. เพื่อได้รู้จักเพื่อนใหม่
18. ได้สะท้อนภาพชีวิตของบรรพบุรุษที่อยู่ใกล้ธรรมชาติมาก่อน

ความเป็นมาของกิจกรรมนันทนาการในประเทศไทย

เนื่องจากประเทศไทยมีวัฒนธรรมและประเพณีสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน ประมาณ 700 กว่าปี จะเห็นได้จากการมีเทศกาลต่างๆ จัดขึ้นเกือบตลอดปีและในระหว่างเทศกาล ก็มักจะมีการจัดกิจกรรมนันทนาการสอดแทรกเสมอ เช่น เทศกาลสงกรานต์ จะมีการละเล่นพื้นบ้าน เทศกาลเข้าพรรษา จะมีกิจกรรมแห่เทียนจำพรรษา เทศกาลลอยกระทง จะมีกิจกรรมการประกวดนางนพมาศและกระทง เป็นต้น ดังนั้น กิจกรรมนันทนาการกับคนไทย จึงมีความผูกพันกันมาตลอด และเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิตประจำวันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แต่อาจมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างตามค่านิยมในแต่ละยุค แต่ละสมัยนั้นๆ

ลักษณะของกิจกรรมนันทนาการ

1. เกี่ยวข้องกับกิจกรรม ไม่ว่าจะ เป็นกิจกรรมที่เป็นผู้กระทำ หรือเป็นผู้ถูกกระทำ และมีรูปแบบที่หลากหลาย
2. เข้าร่วมกิจกรรมด้วยความสมัครใจ มีแรงจูงใจ โดยมีได้ถูกบังคับ และไม่หวังผลตอบแทนใดๆ

3. สามารถจัดได้โดยไม่จำกัดเวลา
4. เป็นกิจกรรมที่สามารถยืดหยุ่นเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสมเป็นกิจกรรมที่พึงประสงค์ของสังคม ทั้งนี้เพราะค่านิยม วัฒนธรรม ประเพณี ศาสนา เป็นขอบข่ายการดำเนินชีวิตของชุมชน ดังนั้น กิจกรรมนันทนาการจะต้องเป็นที่ยอมรับของคนในสังคมนั้นๆ

ประโยชน์ของกิจกรรมนันทนาการ

1. ช่วยส่งเสริมและกระตุ้นให้คนมาสนใจกิจกรรมนันทนาการ และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากยิ่งขึ้น
2. เป็นศูนย์กลางหรือสถานที่ของการพบปะพูดคุย สังสรรค์ ทำให้ได้รับความรู้ ความบันเทิง แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเจตคติ ซึ่งกันและกัน
3. เป็นแหล่งส่งเสริมและสร้างเสริมสุขภาพกายและสุขภาพจิตให้ดี เช่น กิจกรรมออกกำลังกาย เล่นกีฬา ของสนามกีฬา สถานเด็กเล่น สวนสาธารณะ
4. แหล่งนันทนาการ เป็นแหล่งที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ได้รับประสบการณ์ ทำให้มีความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ สนุกสนาน ลดปัญหาอาชญากรรม สารเสพติด และอบายมุข ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม (อดุลย์ หมดไต่ะโ๊ะ๊ะ, ม.ป.ป.)

นักวิชาการได้ให้ความหมายของนันทนาการไว้หลากหลาย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

นันทนาการ หมายถึง การทำให้ชีวิตสดชื่น โดยการเสริมสร้างพลังงานขึ้นใหม่ หลังจากที่ร่างกายใช้พลังงานแล้วเกิดเป็นความเหนื่อยเมื่อยล้าทางร่างกาย จิตใจและทางสมอง เมื่อบุคคลเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการจะช่วยขจัด หรือผ่อนคลายความเหนื่อยเมื่อยล้าทางด้านร่างกายและจิตใจ ในความหมายนี้ นันทนาการจึงเป็นการตอบสนองความต้องการทางกายและจิตใจของบุคคลได้อย่างแท้จริง

นันทนาการ หมายถึง กิจกรรม (Activities) ต่างๆ ที่บุคคลเข้าร่วมในช่วงเวลาว่าง โดยไม่มีการบังคับหรือเข้าร่วมด้วยความสมัครใจ มีผลก่อให้เกิดการพัฒนาอารมณ์สุข สนุกสนานหรือความสุขสงบ และกิจกรรมนั้นๆ จะต้องเป็นกิจกรรมที่สังคมยอมรับ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มีความหลากหลาย

นันทนาการ หมายถึง กระบวนการ (Process) หรือประสบการณ์ที่บุคคลได้รับโดยอาศัยกิจกรรมนันทนาการในช่วงเวลาว่าง เป็นสื่อก่อให้เกิดการพัฒนาหรือความเจริญงอกงามทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของบุคคล

นันทนาการ หมายถึง เป็นสถาบันทางสังคมหรือแหล่งศูนย์กลางของสังคม เพื่อให้บุคคล หรือสมาชิกเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการแล้ว ก่อให้เกิดความเจริญงอกงามทางร่างกายและ

พัฒนาทางด้านอารมณ์ จิตใจ และสังคม ซึ่งโดยปกติรัฐมีหน้าที่จัดแหล่งนันทนาการในรูปแบบต่างๆ เช่น สวนสาธารณะในเมือง สวนหย่อม ศูนย์เยาวชน ห้องสมุดสำหรับประชาชน ดนตรีสำหรับประชาชน วนอุทยาน และอุทยานแห่งชาติ

จุดมุ่งหมายของกิจกรรมนันทนาการ

1. เพื่อพัฒนาอารมณ์

กิจกรรมนันทนาการเป็นกระบวนการเสริมสร้าง และพัฒนาอารมณ์ของบุคคลและชุมชน โดยอาศัยกิจกรรมต่างๆ เป็นสื่อกลางในช่วงเวลาว่าง หรือเวลาอิสระ การเข้าร่วมกิจกรรมต้องเป็นไปด้วยความสมัครใจ และกิจกรรมนั้นจะต้องเป็นกิจกรรมที่สังคมยอมรับ สามารถก่อให้เกิดความสุข สนุกสนานเพลิดเพลิน

2. เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ใหม่

กิจกรรมนันทนาการ ช่วยสร้างประสบการณ์ใหม่ให้แก่ผู้ร่วมกิจกรรม ทั้งนี้เพราะความหลากหลายกิจกรรม เช่น การท่องเที่ยว ทักษะศึกษา การเสริมสร้างประสบการณ์ใหม่ในสถานที่ และทรัพยากรท่องเที่ยว ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และพื้นฐานเดิมของบุคคลหรือชุมชน

3. เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์

กิจกรรมสร้างเสริมประสบการณ์ หรือกิจกรรมบางอย่างที่เคยเข้าร่วมมาแล้ว แต่ผู้เข้าร่วมอยากสร้างความประทับใจ หรือความทรงจำเดิม ก็จะเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ทั้งสิ้น

4. เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วม

กิจกรรมนันทนาการ จะส่งเสริมการมีส่วนร่วมของบุคคลและชุมชน ฝึกให้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนด้วยความสนใจและสมัครใจ ส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นทีม เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม รู้จักสิทธิและหน้าที่ ตลอดจนความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นในฐานะองค์ประกอบสังคม

5. เพื่อส่งเสริมการแสดงออก

กิจกรรมนันทนาการหลายประเภท เป็นการส่งเสริมให้บุคคลได้แสดงออกทางด้านความรู้สึกนึกคิด สร้างสรรค์ การระบายอารมณ์ การเลียนแบบสถานการณ์ หรือพฤติกรรมต่างๆ ทำให้สามารถเรียนรู้และรู้จักตนเองมากขึ้น สร้างความมั่นใจ ความเข้าใจ และการควบคุมตนเอง

6. เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิต

กิจกรรมนันทนาการ เป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาอารมณ์ ความสุข ความสามารถของบุคคล สุขภาพและสมรรถภาพทางกายและจิตใจ ความสมดุลทางกาย และจิต สิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิต ของสังคมทุกเพศและวัย นอกจากนี้ ยังช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของกลุ่มประชากรทุกกลุ่มด้วย

7. เพื่อส่งเสริมความเป็นมนุษยชาติ

กิจกรรมนันทนาการจะช่วยส่งเสริมพฤติกรรม และพัฒนาความเจริญงอกงามของบุคคล ทั้งทางกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และจิตใจของคนทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย ตามความสนใจ และความต้องการของบุคคล เช่น การจัดกิจกรรมนันทนาการนานาชาติ คือ มหกรรมกีฬา โอลิมปิก ซึ่งจะช่วยส่งเสริมความเข้าใจอันดีและมีมิตรภาพของมวลมนุษยชาติ

8. เพื่อส่งเสริมความเป็นพลเมืองดี

กิจกรรมนันทนาการ เป็นการให้การศึกษแก่เยาวชนในด้านการช่วยเหลือตนเอง รู้จัก สิทธิ หน้าที่ ความรับผิดชอบ ระเบียบวินัย และการปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มและสังคมได้เป็นอย่างดี เป็นการพัฒนาบทบาทของการเป็นพลเมืองดี ไม่เห็นแก่ตัว ช่วยเหลือสังคมส่วนรวม เป็นสำคัญ ส่งผลให้สังคมอบอุ่น และเพิ่มพูนคุณภาพชีวิต

ข้อมูลโดยทั่วไปของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า

อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า จังหวัดระยอง เป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเลที่มีความสำคัญแห่งหนึ่งของประเทศ มีความสำคัญอย่างยิ่งในด้านการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีทรัพยากรปะการังน้ำตื้นที่สวยงาม และหาดทรายขาวรอบเกาะเป็น หาดทรายที่สวยงาม เหมาะแก่การท่องเที่ยวพักผ่อน และได้รับความนิยมในด้านการท่องเที่ยว พักผ่อนหย่อนใจ ตลอดจนเป็นแหล่งศึกษาค้นคว้าวิจัยของนักเรียน นิสิต นักศึกษา และ ประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะคุณค่าทางด้านนันทนาการในพื้นที่ได้ทวีความนิยมมากขึ้น จำนวน นักท่องเที่ยวในแต่ละปีได้เพิ่มมากขึ้น เป็นผลดีในด้านเศรษฐกิจ

อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ หน้า 6 เล่ม 98 ตอนที่ 162 ลงวันที่ 1 ตุลาคม 2524 ให้เป็นอุทยานแห่งชาติลำดับที่ 34 ของประเทศไทย ตั้งอยู่ บริเวณชายฝั่งทะเลด้านอ่าวไทยในพื้นที่ตำบลเพ อำเภอเมือง และตำบลแกรง อำเภอแกรง จังหวัดระยอง ระหว่างเส้นละติจูดที่ $12^{\circ} 31'$ ถึง $12^{\circ} 40'$ เหนือ และลองจิจูดที่ $101^{\circ} 20'$ ถึง $101^{\circ} 35'$ ตะวันออก มีเนื้อที่ 131 ตารางกิโลเมตร (81,875 ไร่) ในจำนวนนี้เป็นพื้นที่น้ำประมาณ 123 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 94 เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่ทั้งหมด ส่วนที่เหลือเป็นพื้นที่ดิน มีพื้นที่ ประมาณ 6,250 ไร่ อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ครอบคลุมทั้งส่วนที่เป็นพื้นดิน เกาะ และห้วง ทะเล โดยลักษณะพื้นที่เขาแหลมหญ้า เป็นเขาหินลูกตั้งเดี่ยว เนื้อที่ประมาณ 680 ไร่ ปกคลุมป่า ละเมาะ ด้านทิศใต้เป็นแหลมยื่นออกไป ด้านทิศตะวันออก เป็นอ่าวเล็กๆ เจียบสงบ ด้านทิศ ตะวันตกเป็นหาดทรายยาว ประกอบด้วยเกาะต่างๆ มากมาย ประกอบด้วยเกาะเสม็ด เกาะจันทร์ เกาะทะลุ เกาะกุฎี เกาะมะขาม และเกาะปลายตีน

ลักษณะภูมิประเทศของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า

อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด จัดเป็นอุทยานแห่งชาติประเภทชายฝั่ง ผสมหมู่เกาะในทะเล ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลของอ่าวไทยฝั่งตะวันออก พื้นน้ำทะเลประมาณ 123 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 94 ของพื้นที่ทั้งหมด สภาพภูมิประเทศประกอบด้วยภูเขาหินแกรนิต บริเวณเขาเปล็ด และเขาแหลมหญ้า มีความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง 108 เมตร หาดทรายและห้วงน้ำทะเลตื้นเป็นแนวยาว บริเวณที่เรียกว่า หาดแม่รำพึง มีความยาวประมาณ 12 กิโลเมตร ภูมิประเทศของเกาะเสม็ด ประกอบด้วยภูเขาและเนินเขาเตี้ยๆ เช่น เขากระโจม เขาพลอยแหวน และเขาพระเจดีย์ ด้านทิศตะวันตกของเกาะมีความลาดชันมาก ส่วนด้านทิศตะวันออก มีความลาดชันน้อย และมีหาดทรายยาวต่อเนื่องตลอดแนวด้านทิศตะวันออก ด้านทิศเหนือ มีความกว้างมากที่สุดประมาณ 2,500 เมตร มีความยาวถึงท้ายเกาะประมาณ 6,500 เมตร ทางตอนกลางของเกาะจะเป็นเนินเขาไม่สูงมากนัก มีที่ราบซึ่งเป็นที่ตั้งบ้านเรือนของราษฎรอยู่ตามริมฝั่ง ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ทางด้านทิศเหนือและทิศตะวันออก บริเวณปลายแหลมด้านทิศใต้มีเกาะเล็กๆ อยู่ใกล้อีก 3 เกาะ คือ เกาะจันทร์ เกาะสันฉลาม และหินขาว นอกจากนี้ยังมีเกาะในทะเลใกล้ชายฝั่งรวม 8 เกาะ ได้แก่ เกาะปลายตีน เกาะเกล็ดฉลาม เกาะมะขาม เกาะกรวย เกาะกุฎี เกาะท้ายค้างคาว เกาะทะลุ และเกาะยุงเกลือ

ลักษณะภูมิอากาศของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า

บริเวณอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด มีฝนตกโดยเฉลี่ยทั้งปีประมาณ 1,500 มิลลิเมตร ช่วงมรสุมอยู่ในระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนกันยายน จะมีคลื่นลมแรงมาก ออกทะเลไปเที่ยวเกาะต่างๆ ไม่ได้เป็นบางครั้ง เฉลี่ยแล้วในรอบ 1 เดือน จะมีคลื่นลมแรงประมาณ 15 วัน และระหว่างเดือนธันวาคมถึงเดือนมีนาคม ในบางวันอาจจะมีลมมรสุมและฝนตกหนักออกทะเลไม่ได้เช่นกัน อุณหภูมิโดยเฉลี่ยประมาณ 29 องศาเซลเซียส อากาศร้อนที่สุดอยู่ในระหว่างเดือนมีนาคมถึงเดือนมิถุนายน และระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนมกราคม เป็นช่วงที่มีอากาศเย็นที่สุด

พืชพันธุ์และสัตว์ป่าของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า

ลักษณะการกระจายของพันธุ์พืชบริเวณอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด จะแปรผันไปตามลักษณะภูมิประเทศ ซึ่งสามารถจำแนกสังคมพืช ออกได้เป็นป่าดงดิบแล้ง เป็นสังคมพืชที่พบเป็นส่วนใหญ่ในเขตอุทยานแห่งชาติ ทั้งบนฝั่งและบนเกาะ บนฝั่งจะพบมากบริเวณเขาแหลมหญ้า เขาเปล็ด และเขาเทียน บนเกาะพบกระจายอยู่ทั่วไป สภาพป่าค่อนข้างโปร่ง ไม่พบไม้ขนาดใหญ่เนื่องจากการเข้าทำลายและตัดฟันไม้ออกเป็นจำนวนมาก พันธุ์พืชที่พบได้แก่ มะนาวป่า นกนอน พลองใบใหญ่ เซลิ่ง โมกมัน ประดู่เลือด มะเดื่อ มะกล่ำต้น ตะแบก

เปลือกบาง ลาย กาสามปึก แสนคำ มะรุม มะเฒ่า มะหาด หว่า ก่อนก เข็มป่า เต่าร้าง ไม้ และเอื้องม้าลาย เป็นต้น

ป่าชายหาด เป็นป่าที่ปกคลุมอยู่บริเวณชายฝั่งทะเลที่ดินเป็นทรายจัดน้ำทะเลท่วมไม่ถึง หรือบริเวณที่เป็นหินซิดฝั่งทะเล ดินค่อนข้างเค็ม ได้รับไอเค็มจากทะเล ต้นไม้ที่พบโดยทั่วไปมีลักษณะเป็นพุ่ม ลำต้นคดงอและแตกกิ่งก้านมาก กิ่งสั้นใบหนาแข็ง พันธุ์พืชที่พบ ได้แก่ โพทะเล ช่อย ตะบัน หูกวาง สนทะเล เตยทะเล และผักนึ่งทะเล เป็นต้น

จากการสำรวจความหลากหลายของสัตว์ป่าในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด พบว่า มีสัตว์ป่าที่มีกระดูกสันหลังไม่น้อยกว่า 144 ชนิด ได้แก่ กระเจงหนู อีเห็นเครือ ลิงแสม กระรอกหลากสีสีแดง กระจ๊อน กระแตเหนือ ค้างคาวแม่ไก่เกาะ นกยางทะเล เหยี่ยว นกเขาชิวรอนกแอ่นตาล นกนางแอ่นบ้าน นกแซงแซวหางปลา นกแซงแซวปากกา นกเขี้ยวสาริกา งูสิงหางลาย งูเหี้ยวดอกหมาก ตะกวด เหี้ย แอ้ กิ้งก่าบินหัวแดง จิ้งจกหางหนาม จิ้งเหลนหลากหลาย ตุ๊กแกบ้าน คางคกบ้าน กบนา ปาดบ้าน และอึ่งอ่างบ้าน เป็นต้น

ในส่วนของทรัพยากรใต้ทะเล จะพบแนวปะการังในบริเวณรอบเกาะเสม็ด บริเวณหมู่เกาะกุฎี และบริเวณเกาะทะเลดู แนวปะการังที่มีความอุดมสมบูรณ์สูงอยู่ในบริเวณหินคันทา หินอ่าวไผ่ อ่าวเจ๊ก อ่าวกิวหน้าใน เกาะจันทร์ เกาะปลายดิน เกาะกุฎี และเกาะทะเลดู ความหลากหลายของสัตว์ทะเลที่พบ ได้แก่ ปะการังโต๊ะ ปะการังพุ่มไม้ ปะการังโขด ปะการังสมอง ปะการังเห็ด ปะการังอ่อน ปะการังถ้วยส้ม ฟองน้ำครก เม่นหนามดำ ปลิงทะเล เต่าตนุ ดอกไม้ทะเล ปลาการ์ตูน ปลาผีเสื้อลายแปดเส้น ปลาโนรีครีบยาว ปลาสินสมุทรหลายน้ำเงิน ปลานกแก้ว ปลานกขุนทอง ปลาอมไข่ ปลากล้วยฟ้าหลังเหลือง ปลากะรัง ปลาสิ่กุน ปลาโพง ปลานู ปลากะตัก ปลาเห็ดโคน หอยมือเสือ หอยนมสาว หอยเบี้ยเล็ก หอยเต้าปูน หอยตลับ หอยหนาม ปูลม และปูใบ้ ฯลฯ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

(อิตธีรรัตน์ จันทรแสงทอง, 2548) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษา เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง ผลการศึกษาสรุปได้ ดังนี้ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวกับครอบครัว เดินทางรถยนต์ส่วนตัว มีวัตถุประสงค์เพื่อพักผ่อนในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับเรื่องโครงสร้างพื้นฐานภายในเกาะเสม็ดทางด้านสาธารณูปโภคและการคมนาคม

ภายในเกาะ เพื่อเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง และให้มีการสร้างมาตรฐานของสถานที่พัก ร้านอาหาร ในระดับสากล

(ชนาภา เสมอกิจ, 2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี เพื่อกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทย ผลการศึกษาสรุปได้ ดังนี้ แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชายหาดบางแสน ควรประกอบด้วย ด้านสภาพพื้นที่ของชายหาดบางแสนที่มีปัญหามากที่สุด คือ มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากกว่าขีดการรองรับและขาดความเป็นธรรมชาติของชายหาดบางแสน ในส่วนของปัญหาของลงมา จะเป็นปัญหาในด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่พบปัญหาทางด้านบริเวณชายหาดมีขยะและสิ่งปฏิกูลมาก และปัญหาด้านความปลอดภัย ที่พบว่า มีการจราจรหนาแน่นและอันตรายต่อนักท่องเที่ยว จึงควรแก้ไขปัญหเหล่านี้เป็นอันดับแรก และโดยเร่งด่วน

(จินมณี เมฆประมวล, 2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวประเภทชายหาดเทียม หาดทรายทองแม่ปิงเมืองตาก อำเภอเมือง จังหวัดตาก ผลการศึกษาสรุปได้ ดังนี้ นักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จัดการเดินทางมาเอง มีวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางเพื่อพักผ่อนมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวด้านสภาพแหล่งท่องเที่ยวต้องการให้มีการจัดแบ่งพื้นที่ชัดเจน (Zoning) พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานหาดทราย รักษาหาดทรายให้มีความสวยงามเรียบร้อย รักษาคุณภาพของน้ำ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ต้องการสิ่งอำนวยความสะดวก อาทิ ระบบไฟฟ้า น้ำประปาสาธารณะ ถึงขยะบริเวณหาดทราย สถานที่จอดรถ ชุมอาหารและเครื่องดื่ม ห้องน้ำ/ห้องส้วมสาธารณะ ให้มีเพียงพอต่อการรองรับนักท่องเที่ยว ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว มีความต้องการให้แหล่งท่องเที่ยวมีความสวยงามของทัศนียภาพ ความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว และความเป็นมิตรไมตรีจิตของผู้คนในท้องถิ่น ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว มีความต้องการให้แหล่งท่องเที่ยวมีการรองรับการเล่นน้ำ (เช่าห่วงยาง) เทศกาลและงานประเพณี ด้านสวัสดิภาพและความปลอดภัย ต้องการให้แหล่งท่องเที่ยว มีความต้องการติดป้ายเตือนที่สังเกตเห็นได้ง่าย แบ่งพื้นที่และช่วงเวลาอันตรายและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย มีความพอใจต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสภาพแหล่งท่องเที่ยว การเข้าถึงหาดทรายทองแม่ปิง และเทศกาลงานประเพณีที่จัดขึ้นในปัจจุบัน และมีความพึงพอใจปานกลางด้านการจัดการราคาการจัดการเดินทางท่องเที่ยว และการส่งเสริมการตลาดของแหล่งท่องเที่ยว

(กิตติศักดิ์ ศรีวรรณ, 2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวเชิงผจญภัยหาดเฉวง อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาสรุปได้ ดังนี้ นักท่องเที่ยว

ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีต่อกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงผจญภัยของหาดเฉวง โดยภาพรวมอยู่ในระดับให้ความสำคัญมากที่สุด ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงผจญภัยของหาดเฉวง โดยภาพรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมาก โดยเห็นว่าการส่งเสริมการตลาด สถานที่ และทีมงานให้บริการอยู่ในเกณฑ์ดี คือ มีระบบการติดต่อศูนย์การท่องเที่ยวที่ดีภูมิประเทศสวยงาม และทีมงานมีความตั้งใจในการให้บริการ แต่เห็นว่า ปริมาณอุทยานและห้องน้ำสาธารณะ อาจจะไม่สะอาดและไม่เพียงพอ รวมถึงกิจกรรมต่างๆ มีความหลากหลายน้อย รวมถึงทักษะในการปฐมพยาบาลช่วยชีวิตของทีมงานที่ยังต้องปรับปรุง

(นิสริน ไล่พันธ์, 2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ศักยภาพและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อุทยานแห่งชาติภูจองนายอย จังหวัดอุบลราชธานี ผลการศึกษาสรุปได้ ดังนี้ อุทยานแห่งชาติภูจองนายอยมีศักยภาพด้านพื้นที่ธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศและด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสูงเหมาะสมต่อการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ส่วนด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นสิ่งแวดล้อมศึกษามีศักยภาพปานกลาง และด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวมีศักยภาพต่ำ ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากการศึกษาระดับศักยภาพมาวิเคราะห์เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนาอุทยานแห่งชาติภูจองนายอยให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 6 ด้าน คือ ด้านการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม ด้านการให้การศึกษาและสร้างจิตสำนึก ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการส่งเสริมการตลาดและการนำเที่ยว ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการบริการ และด้านการส่งเสริมการตลาด

(ปิยวดี หิริภมม, 2545) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสุโขทัย ผลการศึกษาสรุปได้ ดังนี้ นักท่องเที่ยวเพศหญิงและเพศชายมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาความรู้ทางประวัติศาสตร์ ส่วนใหญ่ไม่พักค้างคืน การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว พบว่า อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างมูลเหตุจูงใจในการตัดสินใจไปท่องเที่ยวจังหวัดสุโขทัยกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว พบว่า มูลเหตุจูงใจด้านผลิตภัณฑ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

(เพ็ญลักษณ์ เกตุทัต, 2546) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ทักษะคดีและพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ด ผลการศึกษาสรุปได้ ดังนี้ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวที่แตกต่างมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวแตกต่างกัน ยกเว้นเพศที่แตกต่างกันมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน และ

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวแตกต่างกัน ยกเว้นระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน ทศนคติด้านความปลอดภัย และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของนักท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยว ส่วนทศนคติด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์ และด้านการส่งเสริมการขายไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ด

(วิโรจน์ ทองอินทร์, 2546) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสำหรับสถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าเขาท่าเพชร จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาสรุปได้ ดังนี้ พื้นที่สถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าเขาท่าเพชร จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีศักยภาพปานกลางต่อการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ค่าศักยภาพ 3.64) นักท่องเที่ยวมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสูง มีความคิดเห็นด้านศักยภาพของสิ่งแวดล้อมทางกายภาพและชีวภาพในระดับดี และมีความพึงพอใจต่อสิ่งอำนวยความสะดวกระดับมาก ประชาชนในท้องถิ่นมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสูง มีความคิดเห็นด้านศักยภาพของสิ่งแวดล้อมทางกายภาพและชีวภาพในระดับพอใช้ และมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานด้านต่างๆ ระดับปานกลาง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึง แนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด การดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทาง ขั้นตอน และวิธีการดำเนินการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดประชากร คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยในช่วงวันหยุด ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด อำเภอเมือง จังหวัดระยอง จากสถิตินักท่องเที่ยว จำนวน 220,557 คนต่อปี 2551 (สำนักอุทยานแห่งชาติ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช, 2551)

กลุ่มตัวอย่าง

ทำการสุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยกำหนดขนาดของกลุ่มโดยใช้สูตรของยามาเน (Taro Yamane, 1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ระดับความคลาดเคลื่อน $\pm 5\%$ ซึ่งคำนวณหาจำนวนตัวอย่างที่สามารถเป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมด (Systematic Random) โดยแทนค่าในสูตร ของ Taro Yamane ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

โดย n = จำนวนประชากรตัวอย่าง

N = จำนวนประชากรทั้งหมด

e = ความคลาดเคลื่อนที่กำหนดว่า จะให้มีระดับนัยสำคัญเป็น 0.05

โดยเมื่อแทนสูตรข้างต้นจะได้ ระดับความเชื่อมั่น 90% ของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จะได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 400 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างที่ไม่คำนึงถึงความน่าจะเป็น (Non-Probability Sampling) แบบมีจุดมุ่งหมาย (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบมาตรฐานส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ซึ่งกำหนดน้ำหนักตามความคิดเห็นไว้สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ เขาแหลมหญ้า ในช่วงวันหยุด

แบบสอบถาม สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ เขาแหลมหญ้าในช่วงวันหยุด แบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพ อาชีพ รายได้ โดยเป็นคำถามแบบปลายเปิด จำนวน 6 ข้อ

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ในช่วงวันหยุด โดยมีลักษณะคำถามปลายปิด ที่มีคำตอบให้ผู้ตอบทำเครื่องหมาย / ลงหน้าข้อความหรือช่องคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริง หรือความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 10 ข้อ

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า จำนวน 14 ข้อ โดยมีคำถามลักษณะเป็นแบบมาตรฐานส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ซึ่งกำหนดระดับคะแนนตามความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	ผู้ตอบมีความเห็นว่า	มากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	ผู้ตอบมีความเห็นว่า	มาก
ระดับ 3	หมายถึง	ผู้ตอบมีความเห็นว่า	ปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	ผู้ตอบมีความเห็นว่า	น้อย
ระดับ 1	หมายถึง	ผู้ตอบมีความเห็นว่า	น้อยที่สุด

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า เพื่อตอบสนองพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด โดยมีลักษณะคำถามแบบปลายเปิด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ จะเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆ จากแหล่งข้อมูล 2 แหล่ง คือ

1. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยการแจกแบบสอบถาม โดยมีการดำเนินการ ดังนี้

ทำการศึกษาข้อมูลต่างๆ ก่อนดำเนินการเข้าไปเก็บรวบรวมข้อมูล โดยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสภาพพื้นที่ วิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น กิจกรรมการท่องเที่ยวและสภาพปัญหาของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า

2. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ เป็นข้อมูลที่ได้จากหน่วยงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยว หนังสือวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เอกสารต่างๆ และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากพื้นที่ศึกษาทั้งหมดมาคัดเลือกจัดระเบียบ จัดกลุ่มข้อมูล แล้วนำมาวิเคราะห์ประมวลผล ดังนี้

1. รวบรวมแบบสอบถามที่ทำการเก็บตัวอย่างและตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

2. นำแบบสอบถามมาลงรหัส (Code) โดยใส่หมายเลขกำกับแบบสอบถาม ตั้งแต่ฉบับแรกจนถึงฉบับสุดท้าย

3. วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ซึ่งได้แก่ การหาจำนวนร้อยละ (Percentage) การแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) จากแบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

4. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ซึ่งได้แก่ การวิเคราะห์สมมุติฐานทั้ง 2 ข้อ โดยมีการใช้สถิติการวิจัย ดังนี้

สมมุติฐานข้อที่ 1 วิเคราะห์โดยหาค่าสถิติทดสอบไค – สแควร์ (Chi – square test)

สมมุติฐานข้อที่ 2 วิเคราะห์โดยใช้สถิติทดสอบหาความแตกต่างค่า t-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง 2 กลุ่ม และจะใช้สถิติทดสอบหาค่า (F-test) หรือการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) เปรียบเทียบความแตกต่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป

5. การแปลผลพิจารณาจากระดับคะแนนเฉลี่ยช่วงชั้น 5 ระดับ (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2544, หน้า 29) สามารถนำมาวิเคราะห์ด้วยการกำหนดอันตรภาคชั้น ดังนี้

$$\text{อันตรภาคชั้น (Class Interval)} = \frac{\text{พิสัย (Range)}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$\begin{aligned}
 &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 &= \frac{5 - 1}{5} \\
 &= 0.08
 \end{aligned}$$

ดังนั้น จึงกำหนดระดับค่าคะแนนเป็น 5 ระดับ แต่ละระดับมีค่าคะแนนแตกต่างกัน 0.08

ดังนี้

4.21 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
3.41 – 4.20	หมายถึง	มาก
2.61 – 3.40	หมายถึง	ปานกลาง
1.81 – 2.60	หมายถึง	น้อย
1.00 – 1.80	หมายถึง	น้อยที่สุด

แล้วนำมาวิเคราะห์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทย และสอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทย ตามแนวความคิด ดังนี้

6. สรุปและเขียนรายงานการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนองพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด จังหวัดระยอง ได้ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ในช่วงวันหยุด ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งตามหัวข้อ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการหาค่าความถี่และร้อยละ ในแต่ละข้อแล้ว นำมาเสนอในรูปแบบของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตอนที่ 2 ข้อมูลพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ในช่วงวันหยุด โดยการหาค่าความถี่และร้อยละ ในแต่ละข้อแล้ว นำมาเสนอในรูปแบบของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตอนที่ 3 ข้อมูลสภาพปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด โดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในแต่ละข้อแล้ว นำมาเสนอในรูปแบบของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานข้อที่ 1 คือ ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ และรายได้ มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง วิเคราะห์โดยหาค่าสถิติทดสอบไค – สแควร์ (Chi – Square test)

ตอนที่ 6 ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานข้อที่ 2 คือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ และรายได้ แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด แตกต่างกัน วิเคราะห์โดยใช้ t-test และ F-test หรือการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) เปรียบเทียบความแตกต่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป และการเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธีการของ LSD

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำนวณค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ และรายได้ นำเสนอในรูปแบบของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวก่อนแยกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	159	39.8
หญิง	241	60.2
รวม	400	100.0

จากตาราง 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 241 คน คิดเป็นร้อยละ 60.2 และเพศชายจำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 39.8

ตาราง 3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวก่อนแยกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	116	29.0
20 - 30 ปี	143	35.8
31 - 40 ปี	92	23.0
41 ขึ้นไป	49	12.3
รวม	400	100.0

จากตาราง 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 20 – 30 ปี จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8 รองลงมาคืออายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 รองลงมาคืออายุ 31 – 40 ปี จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ อายุ 41 ปี- ขึ้นไป จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2

ตาราง 4 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
โสด	272	68.0
สมรส	112	28.0
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	16	4.0
รวม	400	100.0

จากตาราง 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 272 คน คิดเป็นร้อยละ 68.0 รองลงมา มีสถานภาพสมรส จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด สถานภาพหย่าร้าง / แยกกันอยู่ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

ตาราง 5 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	66	16.5
มัธยมศึกษา	88	22.0
อนุปริญญา	94	23.5
ปริญญาตรี	120	30.0
สูงกว่าปริญญาตรี	32	8.0
รวม	400	100.0

จากตาราง 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 รองลงมา คือ ระดับอนุปริญญา จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 ระดับมัธยมศึกษา จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 ระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษา จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0

ตาราง 6 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
นักเรียน/นักศึกษา	136	34.0
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ/ลูกจ้างรัฐบาล	35	8.80
พนักงาน/ลูกจ้างบริษัทเอกชน	108	27.0
ธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ	36	9.0
นักธุรกิจ	34	8.50
อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ หนายความ ฯลฯ	10	2.50
เกษียณอายุ	6	1.50
แม่บ้าน/ทำงานโดยไม่รับค่าจ้าง	6	1.50
เกษตรกร	1	0.20
รับจ้างทั่วไป	28	7.0
รวม	400	100.0

จากตาราง 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ นักเรียน/นักศึกษา จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 รองลงมาพนักงาน/ลูกจ้างบริษัทเอกชน คือ จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0 ธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของกิจการ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ/ลูกจ้างรัฐบาล จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.80 อาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 จำนวนที่มีเท่ากัน คือ เกษียณอายุ และแม่บ้าน/ทำงานโดยไม่รับค่าจ้าง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ประกอบอาชีพเกษตรกร จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.20

ตาราง 7 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีรายได้	124	31.0
ต่ำกว่า 10,000 บาท	70	17.5
10,001 - 20,000 บาท	97	24.25
20,001 - 30,000 บาท	59	14.75

ตาราง 7 (ต่อ)

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
30,001 - 40,000 บาท	27	6.75
40,001 - 50,000 บาท	16	4.0
50,001 - 60,000 บาท	3	0.75
60,001 - 70,000 บาท	4	1.00
รวม	400	100.0

จากตาราง 7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีรายได้ จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 รองลงมา มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.25 ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 20,001 - 30,000 บาท จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.75 30,001 - 40,000 บาท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.75 40,001 - 50,000 บาท จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 60,001 - 70,000 บาท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 50,001 - 60,000 บาท จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.75

ตอนที่ 2 ข้อมูลพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ในช่วงวันหยุด

ศึกษาค้นหาค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลพฤติกรรมการเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ดของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ลักษณะการเดินทาง พาหนะที่ใช้เดินทาง แหล่งค้นหาข้อมูลในการท่องเที่ยว กลุ่มการเดินทางท่องเที่ยว การพักค้างคืน วัตถุประสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยว จำนวนนักท่องเที่ยวที่นอนรับได้ ความรู้สึกที่มีต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่พบเห็น ระดับความพึงพอใจที่มีต่อสิ่งต่างๆ และความคาดหวังจะกลับมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง 8 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะการเดินทางในครั้งนี้

ลักษณะการเดินทาง	จำนวน	ร้อยละ
จัดการเดินทางเองทั้งหมด	264	66.0
ไปกับทัวร์	100	25.0
ซื้อทัวร์บ้างบางส่วน	36	9.0
รวม	400	100.0

จากตาราง 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จัดการเดินทางเองทั้งหมด จำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 66.0 ไปกับทัวร์ จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ซื้อทัวร์บ้างบางส่วน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0

ตาราง 9 แสดงจำนวนและร้อยละของชนิดพาหนะที่ใช้เดินทางในครั้งนี้

พาหนะที่ใช้เดินทาง	จำนวน	ร้อยละ
รถยนต์ส่วนตัว	219	54.8
รถทัวร์/รถโดยสาร	136	34.0
รถตู้/รถเช่า	42	10.5
อื่นๆ	3	0.8
รวม	400	100.0

จากตาราง 9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัว จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 54.8 เดินทางโดยรถทัวร์/รถโดยสาร จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 เดินทางโดยรถตู้/รถเช่า จำนวน 42 คิดเป็นร้อยละ 10.5 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ เดินทางโดยวิธีอื่นๆ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8

ตาราง 10 แสดงจำนวนและร้อยละของแหล่งค้นหาข้อมูล

แหล่งค้นหาข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
คำบอกเล่าของเพื่อน/ญาติ/คนรู้จัก	127	31.8
พ็อกเก็ตบุ๊กแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว	20	5.0
นิตยสารแนะนำการท่องเที่ยว	63	15.8
เว็บไซต์ ททท.	53	13.3
เอกสาร/แผ่นพับของ ททท.	24	6.0
อินเทอร์เน็ต	109	27.3
หนังสือพิมพ์	2	0.5
อื่นๆ	2	0.5
รวม	400	100.0

จากตาราง 10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ค้นหาข้อมูลจาก คำบอกเล่าของเพื่อน/ญาติ/คนรู้จัก จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 31.8 อินเทอร์เน็ต จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 27.3 นิตยสารแนะนำการท่องเที่ยว จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 เว็บไซต์ ททท. จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3 เอกสาร/แผ่นพับของ ททท. จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 พ็อกเก็ตบุ๊กแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 จำนวนที่มีเท่ากัน คือ หนังสือพิมพ์ และค้นคว้าจากแหล่งอื่นๆ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ตาราง 11 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มการเดินทางท่องเที่ยวในครั้งนี

กลุ่มการเดินทางท่องเที่ยวของท่านในครั้งนี	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อนที่เรียน/ที่ทำงาน	196	49.0
ครอบครัว	85	21.3
คู่รัก	62	15.5
เดินทางคนเดียว	42	10.5
ญาติ	14	3.5
อื่นๆ	1	0.3
รวม	400	100.0

จากตาราง 11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนที่เรียน/ที่ทำงาน จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 ครอบครัว จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 คู่รัก จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.5 เดินทางคนเดียว 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.5 ญาติ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ อื่นๆ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3

ตาราง 12 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะการพักค้างคืนในครั้งนี

การพักค้างคืนในอุทยานแห่งชาตินี้	จำนวน	ร้อยละ
ไม่พักค้างคืน	259	64.8
พักค้างคืน	141	35.3
รวม	400	100.0

จากตาราง 12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่พักค้างคืน จำนวน 259 คน คิดเป็นร้อยละ 64.8 และรองลงมา พักค้างคืน จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 35.3

ตาราง 13 แสดงจำนวนและร้อยละของวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางท่องเที่ยวในครั้งนี้

วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
การได้เรียนรู้ศึกษาธรรมชาติ	130	32.5
การได้มีโอกาสพบปะผู้คนใหม่ๆ	18	4.5
ได้ศึกษาวิถีชีวิตชาวพื้นเมือง	18	4.5
เพื่อพักผ่อนตามลำพัง	46	11.5
เพื่อพักผ่อนร่วมกับเพื่อนๆ	106	26.5
เพื่อพักผ่อนร่วมกับครอบครัว	30	7.5
การได้หลีกเลี่ยงจากสภาพแวดล้อมที่อึดอัด	29	7.3
การได้ใช้เวลาพักผ่อนร่วมกับเพื่อนๆ และครอบครัว	23	5.8
รวม	400	100.0

จากตาราง 13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยว คือ การได้เรียนรู้ศึกษาธรรมชาติ จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 เพื่อพักผ่อนร่วมกับเพื่อนๆ จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 26.5 เพื่อพักผ่อนตามลำพัง จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 เพื่อพักผ่อนร่วมกับครอบครัว จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 การได้หลีกเลี่ยงจากสภาพแวดล้อมที่อึดอัด จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 การได้ใช้เวลาพักผ่อนร่วมกับเพื่อนๆ และครอบครัว จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด มีจำนวนที่เท่ากัน คือ การได้มีโอกาสพบปะผู้คนใหม่ๆ และได้ศึกษาวิถีชีวิตชาวพื้นเมือง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5

ตาราง 14 แสดงจำนวนและร้อยละของจำนวนนักท่องเที่ยวที่ยอมรับได้ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

จำนวนนักท่องเที่ยวที่ยอมรับได้	จำนวน	ร้อยละ
ต้องการให้มีนักท่องเที่ยวไม่เกิน 50 คน	42	10.5
ก็คนก็ได้ไม่เป็นปัญหาสำหรับท่าน	358	89.5
รวม	400	100.0

จากตาราง 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต้องการให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวในบริเวณที่ประกอบกิจกรรมนั้นหนาแน่น ก็คนก็ได้ไม่เป็นปัญหา จำนวน 358 คน คิดเป็นร้อยละ 89.5 รองลงมา คือ ต้องการให้มีนักท่องเที่ยวไม่เกิน 50 คน

ตาราง 15 แสดงจำนวนและร้อยละของความเหมาะสมกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่พบเห็น

ความเหมาะสมของพฤติกรรม	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	368	92.0
ไม่เหมาะสม	32	8.0
รวม	400	100.0

จากตาราง 15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่พบเห็นว่า เหมาะสม จำนวน 368 คน คิดเป็นร้อยละ 92.0 รองลงมา คือ ไม่เหมาะสม จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0

ตาราง 16 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับความพึงพอใจที่มีต่ออุทยานแห่งนี้

ระดับความพึงพอใจ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่าที่คาดหวัง	85	21.3
ตรงที่คาดหวัง/พอๆ กับที่คาดหวัง	124	31.0
มากกว่าที่คาดหวัง	153	38.3
ไม่ได้คาดหวังอะไร	38	9.5
รวม	400	100.0

จากตาราง 16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับความพึงพอใจมากกว่าที่คาดหวัง จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.3 ตรงกับที่คาดหวัง/พอๆ กับที่คาดหวัง จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 น้อยกว่าที่คาดหวัง จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ไม่ได้คาดหวังอะไร จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.5

ตาราง 17 แสดงจำนวนและร้อยละของความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ

ความคาดหวัง	จำนวน	ร้อยละ
คาดหวังว่าจะกลับมาอีก	367	91.8
ไม่คาดหวังจะกลับมาอีก	33	8.3
รวม	400	100.0

จากตาราง 17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คาดหวังจะกลับมาอีก จำนวน 367 คน คิดเป็นร้อยละ 91.8 รองลงมา ไม่คาดหวังจะกลับมาอีก จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3

ตอนที่ 3 สภาพปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

คำนวณค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติปัญหาการท่องเที่ยว ดังนี้ ด้านสถานที่ท่องเที่ยว ด้านสภาพแวดล้อม ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านสื่อประชาสัมพันธ์ นำเสนอในรูปของตารางและแปรผลด้วยการบรรยาย

ตาราง 18 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จำแนกรายด้าน

สภาพปัญหาต่อการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ เขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด	Mean	S.D	ระดับความคิดเห็น
ด้านสถานที่ท่องเที่ยว	3.57	0.938	เห็นด้วย
ด้านสภาพแวดล้อม	3.21	0.961	เห็นด้วย

ตาราง 18 (ต่อ)

สภาพปัญหาต่อการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ เขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด	Mean	S.D	ระดับความคิดเห็น
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.49	0.906	เห็นด้วย
ด้านสื่อประชาสัมพันธ์	3.50	0.964	เห็นด้วย
รวม	3.44	0.942	เห็นด้วย

จากตาราง 18 พบว่า ระดับทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยวกวภาพรวม อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{x}=3.44$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านสถานที่ท่องเที่ยว ($\bar{x}=3.75$) อยู่ในระดับเห็นด้วย รองลงมา คือ ด้านสื่อประชาสัมพันธ์ ($\bar{x}=3.50$) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{x}=3.49$) และอันดับสุดท้ายด้านสภาพแวดล้อม ($\bar{x}=3.21$) อยู่ในระดับเห็นด้วย

ตาราง 19 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยวยุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ด้านสถานที่ท่องเที่ยว

สภาพปัญหาการท่องเที่ยว	ระดับปัญหา					Mean	S.D.	แปลความหมาย
	5	4	3	2	1			
ด้านสถานที่ท่องเที่ยว								
1. ด้านทัศนียภาพของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด	110 (27.5%)	170 (42.5%)	77 (19.3%)	36 (9.0%)	7 (1.8%)	3.85	0.982	เห็นด้วย
2. ด้านความสะดวกสบายของสถานที่ท่องเที่ยว	53 (12%)	169 (38.4%)	135 (30.7%)	32 (7.3%)	11 (2.5%)	3.55	0.916	เห็นด้วย
3. ความสมบูรณ์ของพืชพันธุ์และความสวยงามของธรรมชาติของสถานที่ท่องเที่ยว	49 (11.1%)	118 (26.8%)	160 (36.4%)	62 (14.1%)	11 (2.5%)	3.33	0.917	เห็นด้วย
รวม						3.57	0.938	เห็นด้วย

จากตาราง 19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติด้วยต่อสภาพปัญหาด้านสถานที่ท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ยรวม 3.57 ประกอบด้วย มีความเห็นด้วยต่อปัญหาทัศนียภาพของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 มีค่าเฉลี่ย 3.85 มีความเห็นต่อ

ปัญหาความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยว จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 38.4 มีค่าเฉลี่ย 3.55 มีความไม่แน่ใจต่อปัญหาความสมบูรณ์ของพืชพันธุ์และความสวยงามของธรรมชาติของสถานที่ท่องเที่ยว จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 36.4 มีค่าเฉลี่ย 3.33

ตาราง 20 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยว ด้านสภาพแวดล้อม

สภาพปัญหาการท่องเที่ยว	ระดับปัญหา					Mean	S.D.	แปลความหมาย
	5	4	3	2	1			
ด้านสภาพแวดล้อม								
1. ขยะมูลฝอย	66 (16.5%)	144 (36%)	138 (34.5%)	43 (10.8%)	9 (2.3%)	3.54	0.965	เห็นด้วย
2. ชุมชนชาวประมงเป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยว	1 (0.3%)	53 (13.3%)	125 (31.3%)	127.0 (31.8%)	94 (23.5%)	2.35	0.990	เห็นด้วย
3. สภาพแวดล้อมของสถานที่ท่องเที่ยว กลางคืนมีความเสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว	51 (12.8%)	153 (38.3%)	130 (32.5%)	59 (14.8%)	7 (1.8%)	3.45	0.951	เห็นด้วย
4. พฤติกรรมการทำกิจกรรมนันทนาการของนักท่องเที่ยวมีความเหมาะสมต่อการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยว	57 (14.3%)	150 (37.5%)	136 (34%)	51 (12.8%)	6 (1.5%)	3.50	0.939	เห็นด้วย
รวม						3.21	0.961	เห็นด้วย

จากตาราง 20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อปัญหาด้านสภาพแวดล้อม ค่าเฉลี่ยรวม 3.21 ประกอบด้วย ปัญหาขยะมูลฝอย จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 36 มีค่าเฉลี่ย 3.54 มีความไม่แน่ใจต่อปัญหาชุมชนชาวประมงเป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยว จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 31.3 มีค่าเฉลี่ย 2.35 มีความเห็นต่อปัญหาสภาพแวดล้อมของสถานที่ท่องเที่ยว กลางคืนมีความเสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.3 มีค่าเฉลี่ย 3.45 มีความเห็นต่อปัญหาพฤติกรรมการทำกิจกรรมนันทนาการของนักท่องเที่ยวมีความเหมาะสมต่อการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยว จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 มีค่าเฉลี่ย 3.50

ตาราง 21 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทัศนคติของ
นักท่องเที่ยวที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

สภาพปัญหาการท่องเที่ยว	ระดับปัญหา					Mean	S.D.	แปลความหมาย
	5	4	3	2	1			
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก								
1. ห้องน้ำสะอาดและเพียงพอ กับจำนวนนักท่องเที่ยว	73 (18.3%)	170 (42.5%)	122 (30.5%)	33 (8.3%)	2 (0.5%)	3.70	0.879	เห็นด้วย
2. สถานที่จอดรถมีความปลอดภัยและ เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว	50 (12.5%)	152 (38%)	146 (36.5%)	48 (12%)	4 (1%)	3.49	0.895	เห็นด้วย
3. บ้านพักของอุทยานมีสภาพที่เอื้อต่อ การพักอาศัยและเพียงพอต่อความต้องการ ของนักท่องเที่ยวในช่วงวันหยุด	41 (10.3%)	156 (39%)	146 (36.5%)	50 (12.5%)	7 (1.8%)	3.44	0.899	เห็นด้วย
4. จำนวนร้านค้า/อาหารภายในอุทยาน มีความเพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว	45 (11.3%)	153 (38.3%)	137 (34.3%)	54 (13.5%)	11 (2.8%)	3.42	0.952	เห็นด้วย
5. สภาพแวดล้อมที่พักแรม/กางเต็นท์ มีเพียงพอและได้มาตรฐาน	42 (10.5%)	149 (37.3%)	147 (36.8%)	56 (14%)	6 (1.5%)	3.41	0.908	เห็นด้วย
	รวม					3.49	0.906	เห็นด้วย

จากตาราง 21 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่าเฉลี่ยรวม 3.49 ประกอบด้วย ปัญหาด้านห้องน้ำสะอาดและเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 มีค่าเฉลี่ย 3.70 มีความเห็นต่อปัญหาด้านสถานที่จอดรถมีความปลอดภัยและเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 38 มีค่าเฉลี่ย 3.49 มีความเห็นต่อปัญหาบ้านพักของอุทยานมีสภาพที่เอื้อต่อการพักอาศัยและเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวในช่วงวันหยุด จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 39 มีค่าเฉลี่ย 3.44 มีความเห็นต่อปัญหาจำนวนร้านค้า/อาหารภายในอุทยานมีความเพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.3 มีค่าเฉลี่ย 3.42 มีความเห็นต่อปัญหาสภาพแวดล้อมที่พักแรม/กางเต็นท์มีเพียงพอและได้มาตรฐาน จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 37.3 มีค่าเฉลี่ย 3.41

ตาราง 22 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยว ด้านสื่อประชาสัมพันธ์

สภาพปัญหาการท่องเที่ยว	ระดับปัญหา					Mean	S.D.	แปล ความหมาย
	5	4	3	2	1			
ด้านสื่อประชาสัมพันธ์								
1. ป้ายประชาสัมพันธ์บอกแหล่งท่องเที่ยวภายในอุทยานมื่ออย่างเพียงพอ	55	149	136	47	13			
ครอบคลุมทุกจุดของแหล่งท่องเที่ยว	(13.8%)	(37.3%)	(34%)	(11.8%)	(3.3%)	3.46	0.978	เห็นด้วย
2. การกระจายข้อมูลข่าวสารให้กับนักท่องเที่ยวของเจ้าหน้าที่อุทยาน								
ระหว่างนักท่องเที่ยวประกอบกิจกรรม	72	134	137	56	1			
นันทนาการในด้านความปลอดภัย	(18%)	(33.5%)	(34.3%)	(14%)	(0.3%)	3.55	0.951	เห็นด้วย
	รวม					3.50	0.964	เห็นด้วย

จากตาราง 22 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมีทัศนคติต่อปัญหาด้านสื่อประชาสัมพันธ์ มีค่าเฉลี่ยรวม 3.50 ประกอบด้วย มีความเห็นต่อปัญหาป้ายประชาสัมพันธ์บอกแหล่งท่องเที่ยวภายในอุทยานมื่ออย่างเพียงพอครอบคลุมทุกจุดของแหล่งท่องเที่ยว จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 37.3 มีค่าเฉลี่ย 3.46 มีความไม่แน่ใจต่อปัญหาการกระจายข้อมูลข่าวสารให้กับนักท่องเที่ยวของเจ้าหน้าที่อุทยานระหว่างนักท่องเที่ยวประกอบกิจกรรมนันทนาการในด้านความปลอดภัย จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 34.3 มีค่าเฉลี่ย 3.55

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะจากนักท่องเที่ยว

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจากความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยว ณ อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนองพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ด้านสถานที่ท่องเที่ยว

1. สถานที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด มีจำนวนมากแต่กระจายอยู่ห่างไกลกัน และยังขาดจุดขายโดดเด่นที่จะดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้ สถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งยังเข้าไม่ถึง หรือยังไม่ได้ประชาสัมพันธ์ให้กับนักท่องเที่ยวทราบ ทั้งนี้เนื่องจากยังขาดการเชื่อมโยงเครือข่ายแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้สามารถจัดโปรแกรมหรือเส้นทางการท่องเที่ยวที่ต่อเนื่องกันได้ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะรู้จักเฉพาะหาดทรายแก้ว เนื่องจากตั้งอยู่ใกล้

กับบริเวณศูนย์บริการนักท่องเที่ยว และหาดแม่รำพึง เนื่องจากการเดินทางมาท่องเที่ยวสะดวก จึงควรมีการประชาสัมพันธ์และเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวอื่นให้โดดเด่นเพิ่มเติมขึ้นมา

2. ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ยังไม่ได้เรียบเรียงอย่างเป็นระบบขาดการรวบรวมจุดเด่นของสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่งไว้เป็นหลักฐานข้อมูลที่สมบูรณ์ และยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่ได้ประชาสัมพันธ์อีกจำนวนมาก โดยเฉพาะภาครัฐยังไม่ได้เข้ามาสนับสนุนอย่างเต็มที่ ดังนั้น จึงควรมีการสำรวจและจัดทำฐานข้อมูลจุดเด่นของสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่ง ซึ่งจะเป็นข้อมูลที่จะทำให้ได้รับงบประมาณในการดูแล รักษาสถานที่ท่องเที่ยวต่อไปด้วย

3. สถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งเกิดการเสื่อมโทรม เช่น หาดทรายแก้ว ขาดการดูแลรักษา นอกจากนี้ ยังขาดการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ทำให้สถานที่ท่องเที่ยวมีเศษขยะมูลฝอยจำนวนมาก

4. ขาดป้ายบอกทางและข้อมูลที่สำคัญของสถานที่ท่องเที่ยว นอกจากนี้ ยังขาดป้ายประชาสัมพันธ์ที่จะเชื่อมโยงไปยังแหล่งท่องเที่ยวอื่น

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

1. สิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ สถานที่จอดรถ ห้องน้ำ บ้านพักรับรอง ยังไม่ได้มาตรฐานเพียงพอที่จะบริการแก่นักท่องเที่ยวได้ โดยเฉพาะห้องน้ำและบ้านพักรับรองมีจำนวนไม่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยวบ้านพักรับรอง มีจำนวน 3 หลัง ซึ่งยังไม่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่ต้องการมาพักผ่อนในบ้านพักรับรอง ดังนั้น จึงควรมีการเพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น โดยภาครัฐควรจัดสรรงบประมาณส่วนหนึ่งเพื่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกและปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณโดยรอบของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า

2. การเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งไม่สะดวก โดยเฉพาะถนนบริเวณทางเข้า – ออกหาดทรายแก้วยังไม่ได้มาตรฐานดีพอ จึงควรปรับปรุงถนนบริเวณทางเข้าให้ได้มาตรฐานดีพอ

ด้านสื่อประชาสัมพันธ์

1. ภาครัฐให้การสนับสนุนไม่เพียงพอ และยังขาดผู้นำภาครัฐที่จะดูแลด้านการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของจังหวัดระยอง อีกทั้งจังหวัดระยองจะเน้นให้ความสำคัญกับการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงเกษตร

2. ข้อมูลการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดไม่กระจายไปในหน่วยงานท่องเที่ยวและกลุ่มเป้าหมายอย่างเพียงพอ เช่น โรงแรมและรีสอร์ทที่นักท่องเที่ยวเข้าพักไม่มีเอกสารข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจังหวัดระยอง จึงทำให้นักท่องเที่ยวไม่ได้รับทราบ

ข้อมูลการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ดังนั้น ควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว และกระจายข้อมูลไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว หน่วยงานราชการ

ด้านสภาพแวดล้อม

1. ระบบจัดการขยะมูลฝอยของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้าขาดการเชื่อมแบบบูรณาการกับภาครัฐ ภาคเอกชน และประชากรในท้องถิ่น
2. ไม่ควรสร้างถาวรวัตถุล้ำชายหาดให้มากเกินไป เนื่องจากอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด มีผู้ประกอบการโรงแรมและรีสอร์ทเป็นจำนวนมากและแออัด ดังนั้น เจ้าหน้าที่อุทยานต้องเข้ามาดูแลจำกัดไม่ให้ผู้ประกอบการสร้างโรงแรมเพิ่มหรือต่อเติมโรงแรม
3. ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่นช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม และสร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษาความสะอาดสถานที่ท่องเที่ยว

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานข้อที่ 1 คือ ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ และรายได้ มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง วิเคราะห์โดยหาค่าสถิติทดสอบไค – สแควร์ (Chi – Square test)

สมมติฐานที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ และรายได้ มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

โดยมีสมมติฐานเพื่อการทดสอบ ดังนี้

H_0 = เพศมีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = เพศไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 23 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

เพศ	ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ เขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด			รวม	χ^2	Sig
	จัดการเดินทาง เองทั้งหมด	ไปกับทัวร์	ซื้อทัวร์บ้าง บางส่วน			
	ชาย	113 (71.07)	31 (19.50)			
หญิง	151 (62.66)	69 (28.63)	21 (8.71)	241 (100.00)		
รวม	264 (66.00)	100 (25.00)	36 (9.00)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 23 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.118 ซึ่งมีความมากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = อายุมีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = อายุไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 24 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

อายุ	ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ เขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด			รวม	χ^2	Sig
	จัดการเดินทาง เองทั้งหมด	ไปกับทัวร์	ซื้อทัวร์บ้าง บางส่วน			
	ต่ำกว่า 20 ปี	66 (56.90)	44 (37.93)			
20- 30 ปี	102 (71.33)	27 (18.88)	14 (9.79)	143 (100.00)		
31 - 40 ปี	68 (73.91)	19 (20.65)	5 (5.43)	92 (100.00)		
41 ปีขึ้นไป	28 (57.14)	10 (20.41)	11 (22.45)	49 (100.00)		
รวม	264 (66.00)	100 (25.00)	36 (9.00)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 24 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุมีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = สถานภาพมีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 25 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

สถานภาพ	ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ เขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด			รวม	χ^2	Sig
	จัดการเดินทาง เองทั้งหมด	ไปกับทัวร์	ซื้อทัวร์บ้าง บางส่วน			
	โสด	183 (67.28)	69 (25.37)			
สมรส / อยู่ด้วยกัน	74 (66.07)	26 (23.21)	12 (10.71)	112 (100.00)		
หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่	7 (43.75)	5 (31.25)	4 (25.00)	16 (100.00)		
รวม	264 (66.00)	100 (25.00)	36 (9.00)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 25 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.116 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 26 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ระดับการศึกษา	ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด			รวม	χ^2	Sig
	จัดการเดินทาง	ไปกับทัวร์	ซื้อทัวร์บ้าง			
	เองทั้งหมด	ไปกับทัวร์	บางส่วน			
ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	49 (74.24)	9 (13.64)	8 (12.12)	66 (100.00)	27.692	0.001*
มัธยมศึกษา	43 (48.86)	39 (44.32)	6 (6.82)	88 (100.00)		
อนุปริญญา	67 (71.28)	21 (22.34)	6 (6.38)	94 (100.00)		
ปริญญาตรี	86 (71.67)	23 (19.17)	11 (9.17)	120 (100.00)		
สูงกว่าปริญญาตรี	19 (59.38)	8 (25.00)	5 (15.63)	32 (100.00)		
รวม	264 (66.00)	100 (25.00)	36 (9.00)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 26 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = อาชีพมีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยว
ของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัด
ระยอง

อาชีพ	ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ เขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด			รวม	χ^2	Sig
	จัดการเดินทาง เองทั้งหมด	ไปกับทัวร์	ซื้อทัวร์บ้าง บางส่วน			
	นักเรียน / นักศึกษา	84 (61.76)	40 (29.41)			
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ / ลูกจ้างรัฐบาล	27 (77.14)	7 (20.00)	1 (2.86)	35 (100.00)		
พนักงาน / ลูกจ้าง บริษัทเอกชน	72 (66.67)	22 (20.37)	14 (12.96)	108 (100.00)		
ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของ กิจการ	26 (72.22)	9 (25.00)	1 (2.78)	36 (100.00)		
นักธุรกิจ	24 (70.59)	6 (17.65)	4 (11.76)	34 (100.00)		
อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ ทนายความ สถาปนิก ฯลฯ	5 (50.00)	3 (30.00)	2 (20.00)	10 (100.00)		
เกษียณอายุ	2 (33.33)	3 (50.00)	1 (16.67)	6 (100.00)		
แม่บ้าน	4 (66.67)	2 (33.33)	0 (0.00)	6 (100.00)		
เกษตรกร	0 (0.00)	1 (100.00)	0 (0.00)	1 (100.00)		
รับจ้าง	20 (71.43)	7 (25.00)	1 (3.57)	28 (100.00)		
รวม	264 (66.00)	100 (25.00)	36 (9.00)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.388 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = รายได้มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

รายได้	ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด			รวม	χ^2	Sig
	จัดการเดินทางเองทั้งหมด	ไปกับทัวร์	ซื้อทัวร์บ้างบางส่วน			
ไม่มีรายได้	76 (61.29)	37 (29.84)	11 (8.87)	124 (100.00)	9.408	0.804
ต่ำกว่า 10,000 บาท	48 (68.57)	17 (24.29)	5 (7.14)	70 (100.00)		
10,001 – 20,000 บาท	68 (70.10)	23 (23.71)	6 (6.19)	97 (100.00)		
20,001 – 30,000 บาท	38 (64.41)	12 (20.34)	9 (15.25)	59 (100.00)		
30,001 – 40,000 บาท	18 (66.67)	6 (22.22)	3 (11.11)	27 (100.00)		
40,001 – 50,000 บาท	11 (68.75)	4 (25.00)	1 (6.25)	16 (100.00)		
50,001 – 60,000 บาท	3 (100.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	3 (100.00)		

ตาราง 28 (ต่อ)

รายได้	ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ เขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด			รวม	χ^2	Sig
	จัดการเดินทาง	ไปกับทัวร์	ซื้อทัวร์บ้าง			
	เองทั้งหมด	บางส่วน	บางส่วน			
60,001 – 70,000 บาท	2 (50.00)	1 (25.00)	1 (25.00)	4 (100.00)		
รวม	264 (66.00)	100 (25.00)	36 (9.00)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.804 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = เพศมีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = เพศไม่มีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

เพศ	พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยว ในอุทยานแห่งชาติฯ				รวม	χ^2	Sig
	รถยนต์	รถทัวร์/รถ	รถตู้/รถเช่า	อื่น ๆ			
	ส่วนตัว	โดยสาร					
ชาย	96 (60.38)	45 (28.30)	15 (9.43)	3 (1.89)	159 (100.00)	8.879	0.031*

ตาราง 29 (ต่อ)

เพศ	พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยว				รวม	χ^2	Sig
	ในอุทยานแห่งชาติฯ						
	รถยนต์ ส่วนตัว	รถทัวร์/รถ โดยสาร	รถตู้/รถเช่า	อื่น ๆ			
หญิง	123 (51.04)	91 (37.76)	27 (11.20)	0 (0.00)	241 (100.00)		
รวม	219 (54.75)	136 (34.00)	42 (10.50)	3 (0.75)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 29 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.031 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศมีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = อายุมีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = อายุไม่มีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 30 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

อายุ	พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยว				รวม	χ^2	Sig
	ในอุทยานแห่งชาติฯ						
	รถยนต์ ส่วนตัว	รถทัวร์/รถ โดยสาร	รถตู้/รถเช่า	อื่น ๆ			
ต่ำกว่า 20 ปี	57 (49.14)	53 (45.69)	5 (4.31)	1 (0.86)	116 (100.00)	21.189	0.012*

ตาราง 30 (ต่อ)

อายุ	พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยว				รวม	χ^2	Sig
	ในอุทยานแห่งชาติฯ						
	รถยนต์ ส่วนตัว	รถทัวร์/รถ โดยสาร	รถตู้/รถเช่า	อื่นๆ			
20 - 30 ปี	72 (50.35)	50 (34.97)	19 (13.29)	2 (1.40)	143 (100.00)		
31 - 40 ปี	61 (66.30)	20 (21.74)	11 (11.96)	0 (0.00)	92 (100.00)		
41 ปีขึ้นไป	29 (59.18)	13 (26.53)	7 (14.29)	0 (0.00)	49 (100.00)		
รวม	219 (54.75)	136 (34.00)	42 (10.50)	3 (0.75)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 30 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.012 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุมีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = สถานภาพมีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 31 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

สถานภาพ	พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยว ในอุทยานแห่งชาติฯ				รวม	χ^2	Sig
	รถยนต์ ส่วนตัว	รถทัวร์/รถ โดยสาร	รถตู้/รถเช่า	อื่นๆ			
	โสด	154 (56.62)	95 (34.93)	20 (7.35)			
สมรส / อยู่ด้วยกัน	56 (50.00)	37 (33.04)	19 (16.96)	0 (0.00)	112 (100.00)		
หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่	9 (56.25)	4 (25.00)	3 (18.75)	0 (0.00)	16 (100.00)		
รวม	219 (54.75)	136 (34.00)	42 (10.50)	3 (0.75)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 31 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.102 ซึ่งมีความมากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 32 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความสัมพัทธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ระดับการศึกษา	พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยว				รวม	χ^2	Sig
	ในอุทยานแห่งชาติฯ						
	รถยนต์ส่วนตัว	รถทัวร์/รถโดยสาร	รถตู้/รถเช่า	อื่นๆ			
ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	44 (66.67)	12 (18.18)	9 (13.64)	1 (1.52)	66 (100.00)	27.933	0.006
มัธยมศึกษา	40 (45.45)	43 (48.86)	3 (3.41)	2 (2.27)	88 (100.00)		
อนุปริญญา	52 (55.32)	34 (36.17)	8 (8.51)	0 (0.00)	94 (100.00)		
ปริญญาตรี	65 (54.17)	39 (32.50)	16 (13.33)	0 (0.00)	120 (100.00)		
สูงกว่าปริญญาตรี	18 (56.25)	8 (25.00)	6 (18.75)	0 (0.00)	32 (100.00)		
รวม	219 (54.75)	136 (34.00)	42 (10.50)	3 (0.75)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 32 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.006 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = อาชีพมีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 33 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

อาชีพ	พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยว ในอุทยานแห่งชาติฯ				รวม	χ^2	Sig
	รถยนต์ ส่วนตัว	รถทัวร์/รถ โดยสาร	รถตู้/รถเช่า	อื่นๆ			
	นักเรียน/นักศึกษา	71 (52.21)	52 (38.24)	12 (8.82)			
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ / ลูกจ้างรัฐบาล	17 (48.57)	15 (42.86)	3 (8.57)	0 (0.00)	35 (100.00)		
พนักงาน / ลูกจ้าง บริษัทเอกชน	61 (56.48)	33 (30.56)	14 (12.96)	0 (0.00)	108 (100.00)		
ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของ กิจการ	20 (55.56)	14 (38.89)	2 (5.56)	0 (0.00)	36 (100.00)		
นักธุรกิจ	24 (70.59)	7 (20.59)	3 (8.82)	0 (0.00)	34 (100.00)		
อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ ทนายความ ฯลฯ	6 (60.00)	3 (30.00)	1 (10.00)	0 (0.00)	10 (100.00)		
เกษียณอายุ	0 (0.00)	3 (50.00)	3 (50.00)	0 (0.00)	6 (100.00)		
แม่บ้าน	5 (83.33)	1 (16.67)	0 (0.00)	0 (0.00)	6 (100.00)		
เกษตรกร	1 (100.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (100.00)		
รับจ้าง	14 (50.00)	8 (28.57)	4 (14.29)	2 (7.14)	28 (100.00)		
รวม	219 (54.75)	136 (34.00)	42 (10.50)	3 (0.75)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 33 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.038 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = รายได้มีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 34 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความสัมพัทธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

รายได้	พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยว ในอุทยานแห่งชาติฯ				รวม	χ^2	Sig
	รถยนต์ ส่วนตัว	รถทัวร์/รถ โดยสาร	รถตู้/รถเช่า	อื่นๆ			
ไม่มีรายได้	66 (53.23)	50 (40.32)	7 (5.65)	1 (0.81)	124 (100.00)	27.978	0.141
ต่ำกว่า 10,000 บาท	30 (42.86)	24 (34.29)	14 (20.00)	2 (2.86)	70 (100.00)		
10,001 – 20,000 บาท	60 (61.86)	28 (28.87)	9 (9.28)	0 (0.00)	97 (100.00)		
20,001 – 30,000 บาท	30 (50.85)	21 (35.59)	8 (13.56)	0 (0.00)	59 (100.00)		
30,001 – 40,000 บาท	16 (59.26)	8 (29.63)	3 (11.11)	0 (0.00)	27 (100.00)		
40,001 – 50,000 บาท	13 (81.25)	3 (18.75)	0 (0.00)	0 (0.00)	16 (100.00)		
50,001 – 60,000 บาท	1 (33.33)	1 (33.33)	1 (33.33)	0 (0.00)	3 (100.00)		

ตาราง 34 (ต่อ)

รายได้	พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยว				รวม	χ^2	Sig
	ในอุทยานแห่งชาติฯ						
	รถยนต์ส่วนตัว	รถทัวร์/รถโดยสาร	รถตู้/รถเช่า	อื่นๆ			
60,001 – 70,000 บาท	3 (75.00)	1 (25.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4 (100.00)		
รวม	219 (54.75)	136 (34.00)	42 (10.50)	3 (0.75)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 34 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.141 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = เพศมีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = เพศไม่มีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 35 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

เพศ	แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ								รวม	χ^2	Sig
	คำบอกเล่าของเพื่อนญาติ คนรู้จัก	พ็อกเก็ต-บุคแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวโดยเฉพาะ	นิตยสารแนะนำการท่องเที่ยว	เว็บไซต์ ททท.	เอกสาร/แผ่นพับของ ททท.	อินเตอร์เน็ต	หนังสือพิมพ์	อื่นๆ			
ชาย	51 (32.08)	6 (3.77)	32 (20.13)	7 (4.40)	22 (13.84)	39 (24.53)	0 (0.00)	2 (1.26)	159 (100.00)	10.270	0.174
หญิง	76 (31.54)	14 (5.81)	31 (12.86)	17 (7.05)	31 (12.86)	70 (29.05)	2 (0.83)	0 (0.00)	241 (100.00)		

ตาราง 35 (ต่อ)

แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ											
เพศ	คำบอก เล่าของ เพื่อน ญาติ คน รู้จัก	พ็อกเก็ต- บุคแนะนำ สถานที่ ท่องเที่ยว โดยเฉพาะ	นิตยสาร แนะนำ การ ท่องเที่ยว	เว็บไซต์ ททท.	เอกสาร/ แผ่นพับ ของ ททท.	อินเตอร์ เน็ต	หนังสือ พิมพ์	อื่นๆ	รวม	χ^2	Sig
รวม	127 (31.75)	20 (5.00)	63 (15.75)	24 (6.00)	53 (13.25)	109 (27.25)	2 (0.50)	2 (0.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 35 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.174 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = อายุมีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = อายุไม่มีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 36 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ											
อายุ	คำบอก เล่าของ เพื่อน ญาติ คน รู้จัก	พ็อกเก็ต- บุคแนะนำ สถานที่ ท่องเที่ยว โดยเฉพาะ	นิตยสาร แนะนำ การ ท่องเที่ยว	เว็บไซต์ ททท.	เอกสาร/ แผ่นพับ ของ ททท.	อินเตอร์ เน็ต	หนังสือ พิมพ์	อื่นๆ	รวม	χ^2	Sig
ต่ำกว่า 20 ปี	59 (50.86)	5 (4.31)	13 (11.21)	8 (6.90)	8 (6.90)	22 (18.97)	0 (0.00)	1 (0.86)	116 (100.00)	51.546	0.000*
20-30 ปี	31 (21.68)	9 (6.29)	23 (16.08)	11 (7.69)	17 (11.89)	51 (35.66)	1 (0.70)	0 (0.00)	143 (100.00)		
31-40 ปี	21 (22.83)	3 (3.26)	19 (20.65)	3 (3.26)	18 (19.57)	28 (30.43)	0 (0.00)	0 (0.00)	92 (100.00)		

ตาราง 36 (ต่อ)

อายุ	แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ								รวม	χ^2	Sig
	คำบอกเล่าของเพื่อนญาติคนรู้จัก	พ็อกเก็ต-บุคแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวโดยเฉพาะ	นิตยสารแนะนำการท่องเที่ยว	เว็บไซต์ ททท.	เอกสาร/แผ่นพับของ ททท.	อินเตอร์เน็ต	หนังสือพิมพ์	อื่นๆ			
41 ปีขึ้นไป	16 (32.65)	3 (6.12)	8 (16.33)	2 (4.08)	10 (20.41)	8 (16.33)	1 (2.04)	1 (2.04)	49 (100.00)		
รวม	127 (31.75)	20 (5.00)	63 (15.75)	24 (6.00)	53 (13.25)	109 (27.25)	2 (0.50)	2 (0.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 36 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุมีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = สถานภาพมีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 37 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

สถานภาพ	แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ								รวม	χ^2	Sig
	คำบอกเล่าของเพื่อนญาติคนรู้จัก	พ็อกเก็ต-บุคแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวโดยเฉพาะ	นิตยสารแนะนำการท่องเที่ยว	เว็บไซต์ ททท.	เอกสาร/แผ่นพับของ ททท.	อินเตอร์เน็ต	หนังสือพิมพ์	อื่นๆ			
โสด	92 (33.82)	12 (4.41)	34 (12.50)	19 (6.99)	36 (13.24)	77 (28.31)	1 (0.37)	1 (0.37)	272 (100.00)	23.690	0.050
สมรส / อยู่ด้วยกัน	31 (27.68)	8 (7.14)	22 (19.64)	3 (2.68)	14 (12.50)	32 (28.57)	1 (0.89)	1 (0.89)	112 (100.00)		

ตาราง 37 (ต่อ)

แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ											
สถานภาพ	คำบอก เล่าของ เพื่อน ญาติ คนรู้จัก	พ็อกเก็ต- บุคแนะนำ สถานที่ ท่องเที่ยว โดยเฉพาะ	นิตยสาร แนะนำ การ ท่องเที่ยว	เว็บไซต์ ททท.	เอกสาร/ แผ่นพับ ของ ททท.	อินเตอร์ เน็ต	หนังสือ พิมพ์	อื่นๆ	รวม	χ^2	Sig
หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่	4 (25.00)	0 (0.00)	7 (43.75)	2 (12.50)	3 (18.75)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	16 (100.00)		
รวม	127 (31.75)	20 (5.00)	63 (15.75)	24 (6.00)	53 (13.25)	109 (27.25)	2 (0.50)	2 (0.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 37 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.050 ซึ่งมีค่าเท่ากับ $\alpha = 0.05$ แสดงว่า สถานภาพมีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = ระดับการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 38 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ											
ระดับ การศึกษา	คำบอก เล่าของ เพื่อน ญาติ คน รู้จัก	พ็อกเก็ต- บุคแนะนำ สถานที่ ท่องเที่ยว โดยเฉพาะ	นิตยสาร แนะนำ การ ท่องเที่ยว	เว็บไซต์ ททท.	เอกสาร/ แผ่นพับ ของ ททท.	อินเตอร์ เน็ต	หนังสือ พิมพ์	อื่นๆ	รวม	χ^2	Sig
ต่ำกว่า มัธยมศึกษา	37 (56.06)	3 (4.55)	9 (13.64)	2 (3.03)	9 (13.64)	5 (7.58)	0 (0.00)	1 (1.52)	66 (100.00)	79.325	0.000*
มัธยมศึกษา	35 (39.77)	6 (6.82)	11 (12.50)	5 (5.68)	7 (7.95)	22 (25.00)	1 (1.14)	1 (1.14)	88 (100.00)		

ตาราง 38 (ต่อ)

ระดับการศึกษา	แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ									χ^2	Sig
	คำบอกเล่าของเพื่อนญาติ คนรู้จัก	พ็อกเก็ต-บุคแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวโดยเฉพาะ	นิตยสารแนะนำการท่องเที่ยว	เว็บไซต์ ททท.	เอกสาร/แผ่นพับของ ททท.	อินเตอร์เน็ต	หนังสือพิมพ์	อื่น ๆ	รวม		
อนุปริญญา	15 (15.96)	3 (3.19)	12 (12.77)	5 (5.32)	28 (29.79)	31 (32.98)	0 (0.00)	0 (0.00)	94 (100.00)		
ปริญญาตรี	34 (28.33)	7 (5.83)	23 (19.17)	11 (9.17)	6 (5.00)	38 (31.67)	1 (0.83)	0 (0.00)	120 (100.00)		
สูงกว่าปริญญาตรี	6 (18.75)	1 (3.13)	8 (25.00)	1 (3.13)	3 (9.38)	13 (40.63)	0 (0.00)	0 (0.00)	32 (100.00)		
รวม	127 (31.75)	20 (5.00)	63 (15.75)	24 (6.00)	53 (13.25)	109 (27.25)	2 (0.50)	2 (0.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 38 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = อาชีพมีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 39 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

อาชีพ	แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ									χ^2	Sig
	คำบอกเล่าของเพื่อนญาติ คนรู้จัก	พ็อกเก็ต-บุคแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวโดยเฉพาะ	นิตยสารแนะนำการท่องเที่ยว	เว็บไซต์ ททท.	เอกสาร/แผ่นพับของ ททท.	อินเตอร์เน็ต	หนังสือพิมพ์	อื่น ๆ	รวม		
นักเรียน/นักศึกษา	61 (44.85)	6 (4.41)	15 (11.03)	4 (2.94)	17 (12.50)	32 (23.53)	0 (0.00)	1 (0.74)	136 (100.00)	79.025	0.084

ตาราง 39 (ต่อ)

อาชีพ	แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ								รวม	χ^2	Sig
	คำบอก เล่าของ เพื่อน ญาติ คน รู้จัก	พ็อกเก็ต- บุคแนะนำ สถานที่ ท่องเที่ยว โดยเฉพาะ	นิตยสาร แนะนำ การ ท่องเที่ยว	เว็บไซต์ ททท.	เอกสาร ร/แผ่น พับของ ททท.	อินเทอร์เน็ต	หนังสือ พิมพ์	อื่น ๆ			
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ / ลูกจ้างรัฐบาล	9 (25.71)	5 (14.29)	4 (11.43)	2 (5.71)	3 (8.57)	11 (31.43)	1 (2.86)	0 (0.00)	35 (100.00)		
พนักงาน/ลูกจ้าง บริษัทเอกชน	29 (26.85)	4 (3.70)	18 (16.67)	10 (9.26)	17 (15.74)	29 (26.85)	1 (0.93)	0 (0.00)	108 (100.00)		
ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ	10 (27.78)	1 (2.78)	9 (25.00)	2 (5.56)	4 (11.11)	10 (27.78)	0 (0.00)	0 (0.00)	36 (100.00)		
นักธุรกิจ	3 (8.82)	2 (5.88)	6 (17.65)	3 (8.82)	10 (29.41)	10 (29.41)	0 (0.00)	0 (0.00)	34 (100.00)		
อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ หนายความ สถาปนิกฯ	0 (0.00)	1 (10.00)	2 (20.00)	1 (10.00)	0 (0.00)	6 (60.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	10 (100.00)		
เกษียณอายุ	1 (16.67)	1 (16.67)	1 (16.67)	0 (0.00)	1 (16.67)	2 (33.33)	0 (0.00)	0 (0.00)	6 (100.00)		
แม่บ้าน	3 (50.00)	0 (0.00)	1 (16.67)	1 (16.67)	1 (16.67)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	6 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 39 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.084 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ

H_0 = รายได้มีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 40 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

รายได้	แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ								รวม	χ^2	Sig
	คำบอกเล่า ของเพื่อน ญาติ คน รู้จัก	พ็อกเก็ต-บุค แนะนำ สถานที่ ท่องเที่ยว โดยเฉพาะ	นิตยสาร แนะนำการ ท่องเที่ยว	เว็บไซต์ ททท.	เอกสาร/ แผ่นพับ ของ ททท.	อินเตอร์ เน็ต	หนังสือ พิมพ์	อื่นๆ			
ไม่มีรายได้	59 (47.58)	4 (3.23)	13 (10.48)	4 (3.23)	15 (12.10)	28 (22.58)	0 (0.00)	1 (0.81)	124 (100.00)	79.603	0.004
ต่ำกว่า 10,000 บาท	30 (42.86)	3 (4.29)	11 (15.71)	3 (4.29)	5 (7.14)	17 (24.29)	0 (0.00)	1 (1.43)	70 (100.00)		
10,001 – 20,000 บาท	17 (17.53)	5 (5.15)	17 (17.53)	6 (6.19)	19 (19.59)	31 (31.96)	2 (2.06)	0 (0.00)	97 (100.00)		
20,001 – 30,000 บาท	11 (18.64)	3 (5.08)	12 (20.34)	7 (11.86)	10 (16.95)	16 (27.12)	0 (0.00)	0 (0.00)	59 (100.00)		
30,001 – 40,000 บาท	8 (29.63)	2 (7.41)	5 (18.52)	3 (11.11)	2 (7.41)	7 (25.93)	0 (0.00)	0 (0.00)	27 (100.00)		
40,001 – 50,000 บาท	1 (6.25)	1 (6.25)	5 (31.25)	1 (6.25)	1 (6.25)	7 (43.75)	0 (0.00)	0 (0.00)	16 (100.00)		
50,001 – 60,000 บาท	1 (33.33)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	2 (66.67)	0 (0.00)	0 (0.00)	3 (100.00)		
60,001 – 70,000 บาท	0 (0.00)	2 (50.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (25.00)	1 (25.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4 (100.00)		
รวม	127 (31.75)	20 (5.00)	63 (15.75)	24 (6.00)	53 (13.25)	109 (27.25)	2 (0.50)	2 (0.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 40 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.004 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า รายได้มีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = เพศมีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = เพศไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 41 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับกับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

เพศ	กลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ						รวม	χ^2	Sig
	เพื่อนที่เรียน/ ที่ทำงาน	ครอบครัว	คู่รัก	เดินทาง คนเดียว	ญาติ	อื่น ๆ			
ชาย	68 (42.77)	32 (20.13)	30 (18.87)	21 (13.21)	7 (4.40)	1 (0.63)	159 (100.00)	8.153	0.148
หญิง	128 (53.11)	53 (21.99)	32 (13.28)	21 (8.71)	7 (2.90)	0 (0.00)	241 (100.00)		
รวม	196 (49.00)	85 (21.25)	62 (15.50)	42 (10.50)	14 (3.50)	1 (0.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 41 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.148 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = อายุมีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = อายุไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 42 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับกับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

อายุ	กลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ						รวม	χ^2	Sig
	เพื่อนที่เรียน/ ที่ทำงาน	ครอบครัว	คู่รัก	เดินทาง คนเดียว	ญาติ	อื่น ๆ			
ต่ำกว่า 20 ปี	68 (58.62)	24 (20.69)	11 (9.48)	10 (8.62)	3 (2.59)	0 (0.00)	116 (100.00)	17.779	0.274
20- 30 ปี	74 (51.75)	25 (17.48)	24 (16.78)	14 (9.79)	5 (3.50)	1 (0.70)	143 (100.00)		
31 - 40 ปี	37 (40.22)	21 (22.83)	18 (19.57)	13 (14.13)	3 (3.26)	0 (0.00)	92 (100.00)		

ตาราง 42 (ต่อ)

อายุ	กลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ						รวม	χ^2	Sig
	เพื่อนที่เรียน/ ที่ทำงาน	ครอบครัว	คู่รัก	เดินทาง คนเดียว	ญาติ	อื่นๆ			
41 ปีขึ้นไป	17 (34.69)	15 (30.61)	9 (18.37)	5 (10.20)	3 (6.12)	0 (0.00)	49 (100.00)		
รวม	196 (49.00)	85 (21.25)	62 (15.50)	42 (10.50)	14 (3.50)	1 (0.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 42 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.274 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = สถานภาพมีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด

H_1 = สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด

ตาราง 43 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับกับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ

สถานภาพ	กลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ						รวม	χ^2	Sig
	เพื่อนที่เรียน/ ที่ทำงาน	ครอบครัว	คู่รัก	เดินทาง คนเดียว	ญาติ	อื่นๆ			
โสด	154 (56.62)	52 (19.12)	26 (9.56)	30 (11.03)	9 (3.31)	1 (0.37)	272 (100.00)	36.071	0.000*
สมรส / อยู่ด้วยกัน	36 (32.14)	31 (27.68)	31 (27.68)	9 (8.04)	5 (4.46)	0 (0.00)	112 (100.00)		
หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่	6 (37.50)	2 (12.50)	5 (31.25)	3 (18.75)	0 (0.00)	0 (0.00)	16 (100.00)		
รวม	196 (49.00)	85 (21.25)	62 (15.50)	42 (10.50)	14 (3.50)	1 (0.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 43 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า สถานภาพมีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด

H_0 = ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 44 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ระดับการศึกษา	กลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ						รวม	χ^2	Sig
	เพื่อนที่เรียน/ ที่ทำงาน	ครอบครัว	คู่รัก	เดินทาง คนเดียว	ญาติ	อื่น ๆ			
ต่ำกว่า มัธยมศึกษา	29 (43.94)	14 (21.21)	10 (15.15)	8 (12.12)	4 (6.06)	1 (1.52)	66 (100.00)	19.270	0.504
มัธยมศึกษา	45 (51.14)	24 (27.27)	10 (11.36)	6 (6.82)	3 (3.41)	0 (0.00)	88 (100.00)		
อนุปริญญา	47 (50.00)	19 (20.21)	12 (12.77)	13 (13.83)	3 (3.19)	0 (0.00)	94 (100.00)		
ปริญญาตรี	55 (45.83)	25 (20.83)	25 (20.83)	11 (9.17)	4 (3.33)	0 (0.00)	120 (100.00)		
สูงกว่า ปริญญาตรี	20 (62.50)	3 (9.38)	5 (15.63)	4 (12.50)	0 (0.00)	0 (0.00)	32 (100.00)		
รวม	196 (49.00)	85 (21.25)	62 (15.50)	42 (10.50)	14 (3.50)	1 (0.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 44 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.504 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = อาชีพมีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 45 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

อาชีพ	กลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ						รวม	χ^2	Sig
	เพื่อนที่เรียน/ ที่ทำงาน	ครอบครัว	คู่รัก	เดินทาง คนเดียว	ญาติ	อื่นๆ			
นักเรียน/นักศึกษา	81 (59.56)	27 (19.85)	13 (9.56)	11 (8.09)	4 (2.94)	0 (0.00)	136 (100.00)	69.629	0.011
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ / ลูกจ้าง รัฐบาล	17 (48.57)	10 (28.57)	4 (11.43)	2 (5.71)	2 (5.71)	0 (0.00)	35 (100.00)		
พนักงาน/ลูกจ้าง บริษัทเอกชน	59 (54.63)	18 (16.67)	12 (11.11)	14 (12.96)	5 (4.63)	0 (0.00)	108 (100.00)		
ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของ กิจการ	12 (33.33)	9 (25.00)	12 (33.33)	2 (5.56)	1 (2.78)	0 (0.00)	36 (100.00)		
นักธุรกิจ	12 (35.29)	9 (26.47)	7 (20.59)	6 (17.65)	0 (0.00)	0 (0.00)	34 (100.00)		
อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ ทนายความ สถาปนิก ฯลฯ	3 (30.00)	3 (30.00)	2 (20.00)	2 (20.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	10 (100.00)		
เกษียณอายุ	4 (66.67)	0 (0.00)	0 (0.00)	2 (33.33)	0 (0.00)	0 (0.00)	6 (100.00)		
แม่บ้าน	2 (33.33)	2 (33.33)	2 (33.33)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	6 (100.00)		
เกษตรกร	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (100.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (100.00)		
รับจ้าง	6 (21.43)	7 (25.00)	9 (32.14)	3 (10.71)	2 (7.14)	1 (3.57)	28 (100.00)		
รวม	196 (49.00)	85 (21.25)	62 (15.50)	42 (10.50)	14 (3.50)	1 (0.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 45 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.011 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = รายได้มีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 46 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับกับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

รายได้	กลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ						รวม	χ^2	Sig
	เพื่อนที่เรียน/ที่ทำงาน	ครอบครัว	คู่รัก	เดินทางคนเดียว	ญาติ	อื่น ๆ			
ไม่มีรายได้	80 (64.52)	23 (18.55)	9 (7.26)	9 (7.26)	3 (2.42)	0 (0.00)	124 (100.00)	46.998	0.085
ต่ำกว่า 10,000 บาท	23 (32.86)	17 (24.29)	14 (20.00)	8 (11.43)	7 (10.00)	1 (1.43)	70 (100.00)		
10,001 – 20,000 บาท	46 (47.42)	20 (20.62)	18 (18.56)	12 (12.37)	1 (1.03)	0 (0.00)	97 (100.00)		
20,001 – 30,000 บาท	23 (38.98)	16 (27.12)	12 (20.34)	6 (10.17)	2 (3.39)	0 (0.00)	59 (100.00)		
30,001 – 40,000 บาท	15 (55.56)	4 (14.81)	4 (14.81)	3 (11.11)	1 (3.70)	0 (0.00)	27 (100.00)		
40,001 – 50,000 บาท	6 (37.50)	3 (18.75)	4 (25.00)	3 (18.75)	0 (0.00)	0 (0.00)	16 (100.00)		
50,001 – 60,000 บาท	2 (66.67)	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (33.33)	0 (0.00)	0 (0.00)	3 (100.00)		
60,001 – 70,000 บาท	1 (25.00)	2 (50.00)	1 (25.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4 (100.00)		
รวม	196 (49.00)	85 (21.25)	62 (15.50)	42 (10.50)	14 (3.50)	1 (0.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 46 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.085 ซึ่งมีความมากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = เพศมีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = เพศไม่มีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 47 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

เพศ	การพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติ		รวม	χ^2	Sig
	ไม่พักค้างคืน	พักค้างคืน			
ชาย	105 (66.04)	54 (33.96)	159 (100.00)	0.192	0.661
หญิง	154 (63.90)	87 (36.10)	241 (100.00)		
รวม	259 (64.75)	141 (35.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 47 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.661 ซึ่งมีความมากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = อายุมีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = อายุไม่มีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขา
แหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 48 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยาน
แห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

อายุ	การพักค้างคืนในการเดินทาง		รวม	χ^2	Sig
	มาอุทยานแห่งชาติฯ				
	ไม่พักค้างคืน	พักค้างคืน			
ต่ำกว่า 20 ปี	87 (75.00)	29 (25.00)	116 (100.00)	7.835	0.050
20- 30 ปี	88 (61.54)	55 (38.46)	143 (100.00)		
31 - 40 ปี	56 (60.87)	36 (39.13)	92 (100.00)		
41 ปีขึ้นไป	28 (57.14)	21 (42.86)	49 (100.00)		
รวม	259 (64.75)	141 (35.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 48 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.050 ซึ่งมีค่าเท่ากับ $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุมีความสัมพันธ์กับ
การพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = สถานภาพมีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขา
แหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติ
เขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 49 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

สถานภาพ	การพักค้างคืนในการเดินทาง		รวม	χ^2	Sig
	มาอุทยานแห่งชาติฯ				
	ไม่พักค้างคืน	พักค้างคืน			
โสด	177 (65.07)	95 (34.93)	272 (100.00)	2.406	0.300
สมรส / อยู่ด้วยกัน	69 (61.61)	43 (38.39)	112 (100.00)		
หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่	13 (81.25)	3 (18.75)	16 (100.00)		
รวม	259 (64.75)	141 (35.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 49 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.300 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 50 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการพักค้างคืนในการเดินทาง
มาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ระดับการศึกษา	การพักค้างคืนในการเดินทาง		รวม	χ^2	Sig
	มาอุทยานแห่งชาติ				
	ไม่พักค้างคืน	พักค้างคืน			
ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	52 (78.79)	14 (21.21)	66 (100.00)	18.548	0.001
มัธยมศึกษา	63 (71.59)	25 (28.41)	88 (100.00)		
อนุปริญญา	64 (68.09)	30 (31.91)	94 (100.00)		
ปริญญาตรี	61 (50.83)	59 (49.17)	120 (100.00)		
สูงกว่าปริญญาตรี	19 (59.38)	13 (40.63)	32 (100.00)		
รวม	259 (64.75)	141 (35.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 50 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = อาชีพมีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 51 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ระดับการศึกษา	การพักค้างคืนในการเดินทาง		รวม	χ^2	Sig
	มาอุทยานแห่งชาติฯ				
	ไม่พักค้างคืน	พักค้างคืน			
นักเรียน / นักศึกษา	96 (70.59)	40 (29.41)	136 (100.00)	7.560	0.579
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ / ลูกจ้างรัฐบาล	19 (54.29)	16 (45.71)	35 (100.00)		
พนักงาน / ลูกจ้างบริษัทเอกชน	70 (64.81)	38 (35.19)	108 (100.00)		
ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ	23 (63.89)	13 (36.11)	36 (100.00)		
นักธุรกิจ	18 (52.94)	16 (47.06)	34 (100.00)		
อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ ทนายความ สถาปนิก ฯลฯ	6 (60.00)	4 (40.00)	10 (100.00)		
เกษียณอายุ	4 (66.67)	2 (33.33)	6 (100.00)		
แม่บ้าน	5 (83.33)	1 (16.67)	6 (100.00)		
เกษตรกร	1 (100.00)	0 (0.00)	1 (100.00)		
รับจ้าง	17 (60.71)	11 (39.29)	28 (100.00)		
รวม	259 (64.75)	141 (35.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 51 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.579 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = รายได้มีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 52 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

รายได้	การพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติฯ		รวม	χ^2	Sig
	ไม่พักค้างคืน	พักค้างคืน			
ไม่มีรายได้	90 (72.58)	34 (27.42)	124 (100.00)	5.769	0.567
ต่ำกว่า 10,000 บาท	43 (61.43)	27 (38.57)	70 (100.00)		
10,001 – 20,000 บาท	58 (59.79)	39 (40.21)	97 (100.00)		
20,001 – 30,000 บาท	38 (64.41)	21 (35.59)	59 (100.00)		
30,001 – 40,000 บาท	16 (59.26)	11 (40.74)	27 (100.00)		
40,001 – 50,000 บาท	9 (56.25)	7 (43.75)	16 (100.00)		
50,001 – 60,000 บาท	2 (66.67)	1 (33.33)	3 (100.00)		
60,001 – 70,000 บาท	3 (75.00)	1 (25.00)	4 (100.00)		
รวม	259 (64.75)	141 (35.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 52 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.567 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = เพศมีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = เพศไม่มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 53 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

เพศ	วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติ								χ^2	Sig	
	การได้เรียนรู้ ศึกษา ธรรมชาติ	การได้มีโอกาส พบปะ ผู้คน ใหม่ๆ	ได้ศึกษา วิถีชีวิต ชาว พื้นเมือง	เพื่อพัก ผ่อน ตาม ลำพัง	เพื่อ พักผ่อน ร่วมกับ เพื่อนๆ	เพื่อพัก ผ่อนร่วม กับ ครอบครัว	การได้ หลีกเลี่ยง จาก แวดล้อม ที่อึดอัด	การได้ใช้ เวลาพักผ่อน ร่วมกับ เพื่อนๆ และครอบครัว			รวม
ชาย	67 (42.14)	9 (5.66)	9 (5.66)	19 (11.95)	34 (21.38)	7 (4.40)	7 (4.40)	7 (4.40)	159 (100.00)	18.937	0.008
หญิง	63 (26.14)	9 (3.73)	9 (3.73)	27 (11.20)	72 (29.88)	23 (9.54)	22 (9.13)	16 (6.64)	241 (100.00)		
รวม	130 (32.50)	18 (4.50)	18 (4.50)	46 (11.50)	106 (26.50)	30 (7.50)	29 (7.25)	23 (5.75)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 53 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.008 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศมีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = อายุมีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = อายุไม่มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 54 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

อายุ	วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติ								รวม	χ^2	Sig
	การได้เรียนรู้ ศึกษา ธรรมชาติ	การได้ มี โอกาส พบปะ ผู้คน ใหม่ๆ	ได้ศึกษา วิถีชีวิต ชาว พื้นเมือง	เพื่อ พัก ผ่อน ตาม ลำพัง	เพื่อ พักผ่อน ร่วมกับ เพื่อน ๆ	เพื่อ พักผ่อน ร่วมกับ ครอบครัว	การได้ หลีกเลี่ยง จาก สภาพ แวดล้อม ที่อึดอัด	การได้ใช้ เวลา พักผ่อน ร่วมกับ เพื่อนๆ และ ครอบครัว			
ต่ำกว่า 20 ปี	46 (39.66)	6 (5.17)	2 (1.72)	10 (8.62)	26 (22.41)	15 (12.93)	5 (4.31)	6 (5.17)	116 (100.00)	25.545	0.224
20- 30 ปี	47 (32.87)	6 (4.20)	7 (4.90)	14 (9.79)	41 (28.67)	8 (5.59)	10 (6.99)	10 (6.99)	143 (100.00)		
31 - 40 ปี	26 (28.26)	2 (2.17)	6 (6.52)	16 (17.39)	23 (25.00)	5 (5.43)	9 (9.78)	5 (5.43)	92 (100.00)		
41 ปีขึ้นไป	11 (22.45)	4 (8.16)	3 (6.12)	6 (12.24)	16 (32.65)	2 (4.08)	5 (10.20)	2 (4.08)	49 (100.00)		
รวม	130 (32.50)	18 (4.50)	18 (4.50)	46 (11.50)	106 (26.50)	30 (7.50)	29 (7.25)	23 (5.75)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 54 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.224 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุมีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = สถานภาพมีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 55 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

สถานภาพ	วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติ								รวม	χ^2	Sig
	การได้เรียนรู้ ศึกษา ธรรมชาติ	การได้มี โอกาส พบปะ ผู้คน ใหม่ ๆ	ได้ศึกษา วิถีชีวิต ชาวพื้นเมือง	เพื่อ พักผ่อน ตาม ล้ำฟ้า	เพื่อพัก ผ่อน ร่วมกับ เพื่อน ๆ	เพื่อพัก ผ่อน ร่วมกับ ครอบครัว	การได้ หลีกหนี จาก สภาพ แวดล้อม ที่อึด ทึก แออัด	การได้ใช้ เวลา พักผ่อน ร่วมกับ เพื่อน ๆ และ ครอบครัว			
โสด	97 (35.66)	10 (3.68)	14 (5.15)	26 (9.56)	70 (25.74)	22 (8.09)	18 (6.62)	15 (5.51)	272 (100.00)	14.756	0.395
สมรส / อยู่ด้วยกัน	31 (27.68)	8 (7.14)	3 (2.68)	17 (15.18)	29 (25.89)	8 (7.14)	9 (8.04)	7 (6.25)	112 (100.00)		
หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่	2 (12.50)	0 (0.00)	1 (6.25)	3 (18.75)	7 (43.75)	0 (0.00)	2 (12.50)	1 (6.25)	16 (100.00)		
รวม	130 (32.50)	18 (4.50)	18 (4.50)	46 (11.50)	106 (26.50)	30 (7.50)	29 (7.25)	23 (5.75)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 55 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.395 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 56 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ระดับการศึกษา	วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติ								รวม	χ^2	Sig
	การได้เรียนรู้ ศึกษา ธรรม ชาติ	การได้มี โอกาส พบปะ ผู้คน ใหม่ๆ	ได้ศึกษา วิถีชีวิต ชาว พื้นเมือง	เพื่อ พัก ผ่อน ตาม ลำพัง	เพื่อพัก ผ่อน ร่วมกับ เพื่อน ๆ	เพื่อ พักผ่อน ร่วมกับ ครอบครัว	การได้ หลีกเลี่ยง จาก สภาพ แวดล้อม ที่อึดอัด	การได้ใช้ เวลา พักผ่อน ร่วมกับ เพื่อนๆ และ ครอบครัว			
ต่ำกว่า มัธยมศึกษา	31 (46.97)	3 (4.55)	2 (3.03)	5 (7.58)	13 (19.70)	4 (6.06)	3 (4.55)	5 (7.58)	66 (100.00)	33.295	0.225
มัธยมศึกษา	30 (34.09)	5 (5.68)	1 (1.14)	7 (7.95)	25 (28.41)	12 (13.64)	5 (5.68)	3 (3.41)	88 (100.00)		
อนุปริญญา	31 (32.98)	3 (3.19)	7 (7.45)	12 (12.77)	23 (24.47)	5 (5.32)	8 (8.51)	5 (5.32)	94 (100.00)		
ปริญญาตรี	25 (20.83)	6 (5.00)	7 (5.83)	18 (15.00)	35 (29.17)	9 (7.50)	12 (10.00)	8 (6.67)	120 (100.00)		
สูงกว่า ปริญญาตรี	13 (40.63)	1 (3.13)	1 (3.13)	4 (12.50)	10 (31.25)	0 (0.00)	1 (3.13)	2 (6.25)	32 (100.00)		
รวม	130 (32.50)	18 (4.50)	18 (4.50)	46 (11.50)	106 (26.50)	30 (7.50)	29 (7.25)	23 (5.75)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 56 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.225 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = อาชีพมีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 57 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

อาชีพ	วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติ								รวม	χ^2	Sig
	การได้เรียนรู้ ศึกษา ธรรมชาติ	การได้มี โอกาส พบปะ ผู้คน ใหม่ๆ	ได้ ศึกษา วิถีชีวิต ชาวพื้น เมือง	เพื่อ พักผ่อน ตาม ลำพัง	เพื่อพัก ผ่อน ร่วมกับ เพื่อน ๆ	เพื่อ พักผ่อน ร่วมกับ ครอบครัว	การได้ หลีกเลี่ยง สภาพ แวดล้อม ที่อึดอัด	การได้ใช้ เวลา พักผ่อน ร่วมกับ เพื่อนๆ และ ครอบครัว			
นักเรียน/ นักศึกษา	56 (41.18)	6 (4.41)	4 (2.94)	10 (7.35)	32 (23.53)	16 (11.76)	5 (3.68)	7 (5.15)	136 (100.00)	69.702	0.262
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ / ลูกจ้างรัฐบาล	8 (22.86)	2 (5.71)	1 (2.86)	4 (11.43)	13 (37.14)	3 (8.57)	2 (5.71)	2 (5.71)	35 (100.00)		
พนักงาน / ลูกจ้าง บริษัทเอกชน	31 (28.70)	5 (4.63)	11 (10.19)	11 (10.19)	28 (25.93)	7 (6.48)	9 (8.33)	6 (5.56)	108 (100.00)		
ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ	8 (22.22)	2 (5.56)	0 (0.00)	4 (11.11)	11 (30.56)	2 (5.56)	5 (13.89)	4 (11.11)	36 (100.00)		
นักธุรกิจ	14 (41.18)	0 (0.00)	1 (2.94)	9 (26.47)	3 (8.82)	2 (5.88)	4 (11.76)	1 (2.94)	34 (100.00)		
อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ ทนายความ สถาปนิก ฯลฯ	2 (20.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (10.00)	5 (50.00)	0 (0.00)	1 (10.00)	1 (10.00)	10 (100.00)		
เกษียณอายุ	1 (16.67)	1 (16.67)	0 (0.00)	0 (0.00)	3 (50.00)	0 (0.00)	1 (16.67)	0 (0.00)	6 (100.00)		
แม่บ้าน	2 (33.33)	1 (16.67)	0 (0.00)	1 (16.67)	1 (16.67)	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (16.67)	6 (100.00)		
เกษตรกร	1 (100.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (100.00)		
รับจ้าง	7 (25.00)	1 (3.57)	1 (3.57)	6 (21.43)	10 (35.71)	0 (0.00)	2 (7.14)	1 (3.57)	28 (100.00)		
รวม	130 (32.50)	18 (4.50)	18 (4.50)	46 (11.50)	106 (26.50)	30 (7.50)	29 (7.25)	23 (5.75)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 57 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.262 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพไม่มีความสัมพันธ์

กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = รายได้มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_1 = รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ตาราง 58 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

รายได้	วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติ								รวม	χ^2	Sig
	การได้เรียนรู้ ศึกษา ธรรมชาติ	การได้มี โอกาส พบปะ ผู้คน ใหม่ๆ	ได้ ศึกษา วิถีชีวิต ชาวพื้น เมือง	เพื่อ พัก ผ่อน ตาม ลำพัง	เพื่อ พักผ่อน ร่วมกับ เพื่อน ๆ	เพื่อ พักผ่อน ร่วมกับ ครอบครัว	การได้ หลีกเลี่ยง จาก สภาพ แวดล้อม ที่อึดอัด	การได้ใช้ เวลา พักผ่อน ร่วมกับ เพื่อนๆ และ ครอบครัว			
ไม่มีรายได้	49 (39.52)	6 (4.84)	4 (3.23)	10 (8.06)	30 (24.19)	13 (10.48)	5 (4.03)	7 (5.65)	124 (100.00)	46.519	0.574
ต่ำกว่า 10,000 บาท	22 (31.43)	4 (5.71)	2 (2.86)	10 (14.29)	19 (27.14)	4 (5.71)	4 (5.71)	5 (7.14)	70 (100.00)		
10,001 – 20,000 บาท	22 (22.68)	6 (6.19)	7 (7.22)	10 (10.31)	31 (31.96)	9 (9.28)	8 (8.25)	4 (4.12)	97 (100.00)		
20,001 – 30,000 บาท	20 (33.90)	0 (0.00)	1 (1.69)	7 (11.86)	16 (27.12)	3 (5.08)	7 (11.86)	5 (8.47)	59 (100.00)		
30,001 – 40,000 บาท	10 (37.04)	1 (3.70)	3 (11.11)	5 (18.52)	2 (7.41)	0 (0.00)	4 (14.81)	2 (7.41)	27 (100.00)		
40,001 – 50,000 บาท	5 (31.25)	1 (6.25)	1 (6.25)	3 (18.75)	5 (31.25)	0 (0.00)	1 (6.25)	0 (0.00)	16 (100.00)		
50,001 – 60,000 บาท	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (33.33)	2 (66.67)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	3 (100.00)		
60,001 – 70,000 บาท	2 (50.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (25.00)	1 (25.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4 (100.00)		
รวม	130 (32.50)	18 (4.50)	18 (4.50)	46 (11.50)	106 (26.50)	30 (7.50)	29 (7.25)	23 (5.75)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 58 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.574 ซึ่งมีความมากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

H_0 = เพศมีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

H_1 = เพศไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

ตาราง 59 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

เพศ	จำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม		รวม	χ^2	Sig
	ไม่เกิน 50 คน	เกิน 50 คน			
ชาย	19 (11.95)	140 (88.05)	159 (100.00)	0.590	0.442
หญิง	23 (9.54)	218 (90.46)	241 (100.00)		
รวม	42 (10.50)	358 (89.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 59 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.442 ซึ่งมีความมากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

H_0 = อายุมีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

H_1 = อายุไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

ตาราง 60 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจการ

อายุ	จำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจการ		รวม	χ^2	Sig
	ไม่เกิน 50 คน	ก็คนก็ได้			
ต่ำกว่า 20 ปี	7 (6.03)	109 (93.97)	116 (100.00)	3.547	0.315
20- 30 ปี	17 (11.89)	126 (88.11)	143 (100.00)		
31 - 40 ปี	12 (13.04)	80 (86.96)	92 (100.00)		
41 ปีขึ้นไป	6 (12.24)	43 (87.76)	49 (100.00)		
รวม	42 (10.50)	358 (89.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 60 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.315 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจการ

H_0 = สถานภาพมีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจการ

H_1 = สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจการ

ตาราง 61 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดในที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

สถานภาพ	จำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดในที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม		รวม	χ^2	Sig
	ไม่เกิน 50 คน	เกิน 50 คน			
โสด	28 (10.29)	244 (89.71)	272 (100.00)	1.226	0.542
สมรส / อยู่ด้วยกัน	11 (9.82)	101 (90.18)	112 (100.00)		
หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่	3 (18.75)	13 (81.25)	16 (100.00)		
รวม	42 (10.50)	358 (89.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 61 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.542 ซึ่งมีความมากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดในที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

H_0 = ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดในที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

H_1 = ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดในที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

ตาราง 62 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

ระดับการศึกษา	จำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม		รวม	χ^2	Sig
	ไม่เกิน 50 คน	เกิน 50 คน			
ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	6 (9.09)	60 (90.91)	66 (100.00)	5.722	0.221
มัธยมศึกษา	7 (7.95)	81 (92.05)	88 (100.00)		
อนุปริญญา	8 (8.51)	86 (91.49)	94 (100.00)		
ปริญญาตรี	14 (11.67)	106 (88.33)	120 (100.00)		
สูงกว่าปริญญาตรี	7 (21.88)	25 (78.13)	32 (100.00)		
รวม	42 (10.50)	358 (89.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 62 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.221 ซึ่งมีความมากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

H_0 = อาชีพมีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

H_1 = อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

ตาราง 63 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม

อาชีพ	จำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม		รวม	χ^2	Sig
	ไม่เกิน 50 คน	ก็คนก็ได้			
นักเรียน/นักศึกษา	8 (5.88)	128 (94.12)	136 (100.00)	20.096	0.017
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ / ลูกจ้างรัฐบาล	2 (5.71)	33 (94.29)	35 (100.00)		
พนักงาน / ลูกจ้างบริษัทเอกชน	14 (12.96)	94 (87.04)	108 (100.00)		
ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ	7 (19.44)	29 (80.56)	36 (100.00)		
นักธุรกิจ	5 (14.71)	29 (85.29)	34 (100.00)		
อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ หนายความ สถาปนิก ฯลฯ	4 (40.00)	6 (60.00)	10 (100.00)		
เกษียณอายุ	0 (0.00)	6 (100.00)	6 (100.00)		
แม่บ้าน	1 (16.67)	5 (83.33)	6 (100.00)		
เกษตรกร	0 (0.00)	1 (100.00)	1 (100.00)		
รับจ้าง	1 (3.57)	27 (96.43)	28 (100.00)		
รวม	42 (10.50)	358 (89.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 63 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.017 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจการ

H_0 = รายได้มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจการ

H_1 = รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจการ

ตาราง 64 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจการ

รายได้	จำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจการ		รวม	χ^2	Sig
	ไม่เกิน 50 คน	เกิน 50 คน			
ไม่มีรายได้	7 (5.65)	117 (94.35)	124 (100.00)	12.837	0.076
ต่ำกว่า 10,000 บาท	5 (7.14)	65 (92.86)	70 (100.00)		
10,001 – 20,000 บาท	11 (11.34)	86 (88.66)	97 (100.00)		
20,001 – 30,000 บาท	12 (20.34)	47 (79.66)	59 (100.00)		
30,001 – 40,000 บาท	4 (14.81)	23 (85.19)	27 (100.00)		
40,001 – 50,000 บาท	2 (12.50)	14 (87.50)	16 (100.00)		
50,001 – 60,000 บาท	1 (33.33)	2 (66.67)	3 (100.00)		
60,001 – 70,000 บาท	0 (0.00)	4 (100.00)	4 (100.00)		
รวม	42 (10.50)	358 (89.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 64 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.076 ซึ่งมีความมากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจการ

H_0 = เพศมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

H_1 = เพศไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

ตาราง 65 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

เพศ	ความรู้สึกต่อพฤติกรรมของ นักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น		รวม	χ^2	Sig
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม			
ชาย	145 (91.19)	14 (8.81)	159 (100.00)	0.232	0.630
หญิง	223 (92.53)	18 (7.47)	241 (100.00)		
รวม	368 (92.00)	32 (8.00)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 65 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.630 ซึ่งมีความมากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

H_0 = อายุมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

H_1 = อายุไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

ตาราง 66 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว
อื่นๆ ที่พบเห็น

อายุ	ความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว อื่นๆ ที่พบเห็น		รวม	χ^2	Sig
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม			
	ต่ำกว่า 20 ปี	107 (92.24)			
20- 30 ปี	135 (94.41)	8 (5.59)	143 (100.00)		
31 - 40 ปี	85 (92.39)	7 (7.61)	92 (100.00)		
41 ปีขึ้นไป	41 (83.67)	8 (16.33)	49 (100.00)		
รวม	368 (92.00)	32 (8.00)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 66 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.123 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์
กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

H_0 = สถานภาพมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบ
เห็น

H_1 = สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบ
เห็น

ตาราง 67 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนานาชาติ ที่พบเห็น

สถานภาพ	ความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนานาชาติ		รวม	χ^2	Sig
	อื่นๆ ที่พบเห็น				
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม			
โสด	254 (93.38)	18 (6.62)	272 (100.00)	12.458	0.002
สมรส / อยู่ด้วยกัน	103 (91.96)	9 (8.04)	112 (100.00)		
หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่	11 (68.75)	5 (31.25)	16 (100.00)		
รวม	368 (92.00)	32 (8.00)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 67 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.002 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า สถานภาพมีความสัมพันธ์กับความรับรู้ถึงต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนานาชาติ ที่พบเห็น

H_0 = ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความรับรู้ถึงต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนานาชาติ ที่พบเห็น

H_1 = ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความรับรู้ถึงต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนานาชาติ ที่พบเห็น

ตาราง 68 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนั้นๆ ที่พบเห็น

ระดับการศึกษา	ความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนั้นๆ ที่พบเห็น		รวม	χ^2	Sig
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม			
	ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	60 (90.91)			
มัธยมศึกษา	79 (89.77)	9 (10.23)	88 (100.00)		
อนุปริญญา	88 (93.62)	6 (6.38)	94 (100.00)		
ปริญญาตรี	114 (95.00)	6 (5.00)	120 (100.00)		
สูงกว่าปริญญาตรี	27 (84.38)	5 (15.63)	32 (100.00)		
รวม	368 (92.00)	32 (8.00)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 68 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.284 ซึ่งมีความมากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนั้นๆ ที่พบเห็น

H_0 = อาชีพมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนั้นๆ ที่พบเห็น

H_1 = อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนั้นๆ ที่พบเห็น

ตาราง 69 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว
อื่น ๆ ที่พบเห็น

อาชีพ	ความรู้สึกต่อพฤติกรรมของ นักท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่พบเห็น		รวม	χ^2	Sig
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม			
นักเรียน / นักศึกษา	126 (92.65)	10 (7.35)	136 (100.00)	20.324	0.016
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ / ลูกจ้างรัฐบาล	35 (100.00)	0 (0.00)	35 (100.00)		
พนักงาน / ลูกจ้าง บริษัทเอกชน	96 (88.89)	12 (11.11)	108 (100.00)		
ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของ กิจการ	33 (91.67)	3 (8.33)	36 (100.00)		
นักธุรกิจ	30 (88.24)	4 (11.76)	34 (100.00)		
อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ ทนายความ สถาปนิก ฯลฯ	9 (90.00)	1 (10.00)	10 (100.00)		
เกษียณอายุ	6 (100.00)	0 (0.00)	6 (100.00)		
แม่บ้าน	5 (83.33)	1 (16.67)	6 (100.00)		
เกษตรกร	0 (0.00)	1 (100.00)	1 (100.00)		
รับจ้าง	28 (100.00)	0 (0.00)	28 (100.00)		
รวม	368 (92.00)	32 (8.00)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 69 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.016 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

H_0 = รายได้มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

H_1 = รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

ตาราง 70 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

รายได้	ความรู้สึกต่อพฤติกรรมของ นักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น		รวม	χ^2	Sig
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม			
ไม่มีรายได้	115 (92.74)	9 (7.26)	124 (100.00)	4.025	0.777
ต่ำกว่า 10,000 บาท	66 (94.29)	4 (5.71)	70 (100.00)		
10,001 – 20,000 บาท	87 (89.69)	10 (10.31)	97 (100.00)		
20,001 – 30,000 บาท	53 (89.83)	6 (10.17)	59 (100.00)		
30,001 – 40,000 บาท	24 (88.89)	3 (11.11)	27 (100.00)		
40,001 – 50,000 บาท	16 (100.00)	0 (0.00)	16 (100.00)		
50,001 – 60,000 บาท	3 (100.00)	0 (0.00)	3 (100.00)		
60,001 – 70,000 บาท	4 (100.00)	0 (0.00)	4 (100.00)		
รวม	368 (92.00)	32 (8.00)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 70 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.777 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

H_0 = เพศมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

H_1 = เพศไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

ตาราง 71 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

เพศ	ความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้				รวม	χ^2	Sig
	แห่งชาตินี้						
	น้อยกว่าที่คาดหวัง	ตรงที่คาดหวัง	มากกว่าที่หวัง	ไม่ได้คาดหวัง			
ชาย	45 (28.30)	36 (22.64)	67 (42.14)	11 (6.92)	159 (100.00)	15.018	0.002
หญิง	40 (16.60)	88 (36.51)	86 (35.68)	27 (11.20)	241 (100.00)		
รวม	85 (21.25)	124 (31.00)	153 (38.25)	38 (9.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 71 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.002 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

H_0 = อายุมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

H_1 = อายุไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

ตาราง 72 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

อายุ	ความพึงพอใจต่อสิ่งต่าง ๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้				รวม	χ^2	Sig
	แห่งนี้						
	น้อยกว่าที่คาดหวัง	ตรงที่คาดหวัง	มากกว่าที่หวัง	ไม่ได้คาดหวัง			
ต่ำกว่า 20 ปี	23 (19.83)	36 (31.03)	47 (40.52)	10 (8.62)	116 (100.00)	11.258	0.258
20- 30 ปี	26 (18.18)	53 (37.06)	55 (38.46)	9 (6.29)	143 (100.00)		
31 - 40 ปี	25 (27.17)	21 (22.83)	35 (38.04)	11 (11.96)	92 (100.00)		
41 ปีขึ้นไป	11 (22.45)	14 (28.57)	16 (32.65)	8 (16.33)	49 (100.00)		
รวม	85 (21.25)	124 (31.00)	153 (38.25)	38 (9.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 72 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.258 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

H_0 = สถานภาพมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

H_1 = สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

ตาราง 73 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

สถานภาพ	ความพึงพอใจต่อสิ่งต่าง ๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้				รวม	χ^2	Sig
	แห่งชาติแห่งนี้						
	น้อยกว่าที่คาดหวัง	ตรงที่คาดหวัง	มากกว่าที่หวัง	ไม่ได้คาดหวัง			
โลด	64 (23.53)	78 (28.68)	109 (40.07)	21 (7.72)	272 (100.00)	7.930	0.243
สมรส / อยู่ด้วยกัน	18 (16.07)	41 (36.61)	39 (34.82)	14 (12.50)	112 (100.00)		
หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่	3 (18.75)	5 (31.25)	5 (31.25)	3 (18.75)	16 (100.00)		
รวม	85 (21.25)	124 (31.00)	153 (38.25)	38 (9.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 73 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.243 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

H_0 = ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

H_1 = ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

ตาราง 74 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

ระดับการศึกษา	ความพึงพอใจต่อสิ่งต่าง ๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้				รวม	χ^2	Sig
	แห่งชาติแห่งนี้						
	น้อยกว่าที่คาดหวัง	ตรงที่คาดหวัง	มากกว่าที่หวัง	ไม่ได้คาดหวัง			
ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	20 (30.30)	16 (24.24)	27 (40.91)	3 (4.55)	66 (100.00)	25.626	0.012
มัธยมศึกษา	14 (15.91)	31 (35.23)	33 (37.50)	10 (11.36)	88 (100.00)		
อนุปริญญา	31 (32.98)	21 (22.34)	35 (37.23)	7 (7.45)	94 (100.00)		
ปริญญาตรี	13 (10.83)	44 (36.67)	48 (40.00)	15 (12.50)	120 (100.00)		
สูงกว่าปริญญาตรี	7 (21.88)	12 (37.50)	10 (31.25)	3 (9.38)	32 (100.00)		
รวม	85 (21.25)	124 (31.00)	153 (38.25)	38 (9.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 74 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.012 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

H_0 = อาชีพมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

H_1 = อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

ตาราง 75 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

อาชีพ	ความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยาน แห่งชาติแห่งนี้				รวม	χ^2	Sig
	น้อยกว่าที่	ตรงที่	มากกว่า	ไม่ได้			
	คาดหวัง	คาดหวัง	ที่หวัง	คาดหวัง			
นักเรียน / นักศึกษา	31 (22.79)	37 (27.21)	60 (44.12)	8 (5.88)	136 (100.00)	43.988	0.021
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ / ลูกจ้าง รัฐบาล	6 (17.14)	10 (28.57)	15 (42.86)	4 (11.43)	35 (100.00)		
พนักงาน / ลูกจ้าง บริษัทเอกชน	20 (18.52)	34 (31.48)	41 (37.96)	13 (12.04)	108 (100.00)		
ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ	6 (16.67)	13 (36.11)	12 (33.33)	5 (13.89)	36 (100.00)		
นักธุรกิจ	15 (44.12)	10 (29.41)	7 (20.59)	2 (5.88)	34 (100.00)		
อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ ทนายความ สถาปนิก ฯลฯ	4 (40.00)	4 (40.00)	1 (10.00)	1 (10.00)	10 (100.00)		
เกษียณอายุ	1 (16.67)	1 (16.67)	2 (33.33)	2 (33.33)	6 (100.00)		
แม่บ้าน	1 (16.67)	2 (33.33)	3 (50.00)	0 (0.00)	6 (100.00)		
เกษตรกร	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (100.00)	1 (100.00)		
รับจ้าง	1 (3.57)	13 (46.43)	12 (42.86)	2 (7.14)	28 (100.00)		
รวม	85 (21.25)	124 (31.00)	153 (38.25)	38 (9.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 75 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.021 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

H_0 = รายได้มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

H_1 = รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

ตาราง 76 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

รายได้	ความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้				รวม	χ^2	Sig
	น้อยกว่าที่คาดหวัง		มากกว่าที่หวัง				
	น้อยกว่าที่คาดหวัง	ตรงที่คาดหวัง	มากกว่าที่หวัง	ไม่ได้คาดหวัง			
ไม่มีรายได้	26 (20.97)	35 (28.23)	55 (44.35)	8 (6.45)	124 (100.00)	33.990	0.036
ต่ำกว่า 10,000 บาท	8 (11.43)	24 (34.29)	33 (47.14)	5 (7.14)	70 (100.00)		
10,001 – 20,000 บาท	23 (23.71)	28 (28.87)	36 (37.11)	10 (10.31)	97 (100.00)		
20,001 – 30,000 บาท	18 (30.51)	22 (37.29)	14 (23.73)	5 (8.47)	59 (100.00)		
30,001 – 40,000 บาท	3 (11.11)	6 (22.22)	12 (44.44)	6 (22.22)	27 (100.00)		
40,001 – 50,000 บาท	5 (31.25)	6 (37.50)	2 (12.50)	3 (18.75)	16 (100.00)		
50,001 – 60,000 บาท	0 (0.00)	2 (66.67)	0 (0.00)	1 (33.33)	3 (100)		

ตาราง 76 (ต่อ)

รายได้	ความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยาน แห่งชาติแห่งนี้				รวม	χ^2	Sig
	น้อยกว่าที่						
	น้อยกว่าที่ คาดหวัง	ตรงที่ คาดหวัง	มากกว่าที่ หวัง	ไม่ได้ คาดหวัง			
60,001 – 70,000 บาท	2 (50.00)	1 (25.00)	1 (25.00)	0 (0.00)	4 (100.00)		
รวม	85 (21.25)	124 (31.00)	153 (38.25)	38 (9.50)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 76 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.036 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า รายได้มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้

H_0 = เพศมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

H_1 = เพศไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

ตาราง 77 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว
อื่นๆ ที่พบเห็น

เพศ	ความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยาน แห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก		รวม	χ^2	Sig
	คาดหวังว่าจะกลับมา อีก	ไม่คาดหวังว่าจะ กลับมาอีก			
ชาย	141 (88.68)	18 (11.32)	159 (100.00)	3.288	0.070
หญิง	226 (93.78)	15 (6.22)	241 (100.00)		
รวม	367 (91.75)	33 (8.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 77 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.070 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์
กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

H_0 = อายุมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขา
แหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

H_1 = อายุไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติ
เขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

ตาราง 78 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว
อื่นๆ ที่พบเห็น

อายุ	ความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่ อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่ เกาะเสม็ดอีก		รวม	χ^2	Sig
	เกาะเสม็ดอีก				
	คาดหวังว่าจะ กลับมาอีก	ไม่คาดหวังว่าจะ กลับมาอีก			
ต่ำกว่า 20 ปี	106 (91.38)	10 (8.62)	116 (100.00)	6.394	0.094
20- 30 ปี	136 (95.10)	7 (4.90)	143 (100.00)		
31 - 40 ปี	84 (91.30)	8 (8.70)	92 (100.00)		
41 ปีขึ้นไป	41 (83.67)	8 (16.33)	49 (100.00)		
รวม	367 (91.75)	33 (8.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 78 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.094 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์
กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

H_0 = สถานภาพมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยาน
แห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

H_1 = สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยาน
แห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

ตาราง 79 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวนาน ๆ ที่พบเห็น

สถานภาพ	ความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก		รวม	χ^2	Sig
	เกาะเสม็ดอีก				
	คาดหวังว่าจะกลับมาอีก	ไม่คาดหวังว่าจะกลับมาอีก			
โสด	256 (94.12)	16 (5.88)	272 (100.00)	7.489	0.024
สมรส / อยู่ด้วยกัน	96 (85.71)	16 (14.29)	112 (100.00)		
หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่	15 (93.75)	1 (6.25)	16 (100.00)		
รวม	367 (91.75)	33 (8.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 79 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.024 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า สถานภาพมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

H_0 = ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

H_1 = ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

ตาราง 80 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่พบเห็น

ระดับการศึกษา	ความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก		รวม	χ^2	Sig
	เกาะเสม็ดอีก				
	คาดหวังว่าจะกลับมาอีก	ไม่คาดหวังว่าจะกลับมาอีก			
ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	57 (86.36)	9 (13.64)	66 (100.00)	3.344	0.502
มัธยมศึกษา	82 (93.18)	6 (6.82)	88 (100.00)		
อนุปริญญา	88 (93.62)	6 (6.38)	94 (100.00)		
ปริญญาตรี	111 (92.50)	9 (7.50)	120 (100.00)		
สูงกว่าปริญญาตรี	29 (90.63)	3 (9.38)	32 (100.00)		
รวม	367 (91.75)	33 (8.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 80 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.502 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

H_0 = อาชีพมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

H_1 = อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

ตาราง 81 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว
อื่นๆ ที่พบเห็น

อาชีพ	ความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่ อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่ เกาะเสม็ดอีก		รวม	χ^2	Sig
	คาดหวังว่าจะ กลับมาอีก	ไม่คาดหวังว่าจะ กลับมาอีก			
	นักเรียน/นักศึกษา	126 (92.65)			
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ / ลูกจ้างรัฐบาล	32 (91.43)	3 (8.57)	35 (100.00)		
พนักงาน/ลูกจ้าง บริษัทเอกชน	103 (95.37)	5 (4.63)	108 (100.00)		
ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของ กิจการ	29 (80.56)	7 (19.44)	36 (100.00)		
นักธุรกิจ	32 (94.12)	2 (5.88)	34 (100.00)		
อาชีพอิสระ เช่น แพทย์ ทนายความ สถาปนิก ฯลฯ	10 (100.00)	0 (0.00)	10 (100.00)		
เกษียณอายุ	3 (50.00)	3 (50.00)	6 (100.00)		
แม่บ้าน	6 (100.00)	0 (0.00)	6 (100.00)		
เกษตรกร	0 (0.00)	1 (100.00)	1 (100.00)		
รับจ้าง	26 (92.86)	2 (7.14)	28 (100.00)		
รวม	367 (91.75)	33 (8.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 81 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

H_0 = รายได้มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

H_1 = รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

ตาราง 82 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น

รายได้	ความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก		รวม	χ^2	Sig
	คาดหวังว่าจะกลับมาอีก	ไม่คาดหวังว่าจะกลับมาอีก			
ไม่มีรายได้	117 (94.35)	7 (5.65)	124 (100.00)	6.072	0.531
ต่ำกว่า 10,000 บาท	62 (88.57)	8 (11.43)	70 (100.00)		
10,001 – 20,000 บาท	90 (92.78)	7 (7.22)	97 (100.00)		
20,001 – 30,000 บาท	52 (88.14)	7 (11.86)	59 (100.00)		
30,001 – 40,000 บาท	26 (96.30)	1 (3.70)	27 (100.00)		
40,001 – 50,000 บาท	14 (87.50)	2 (12.50)	16 (100.00)		
50,001 – 60,000 บาท	3 (100.00)	0 (0.00)	3 (100.00)		
60,001 – 70,000 บาท	3 (75.00)	1 (25.00)	4 (100.00)		
รวม	367 (91.75)	33 (8.25)	400 (100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 82 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Chi - Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.531 ซึ่งมีความมากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

ตอนที่ 6 ผลการวิเคราะห์สมมุติฐานข้อที่ 2 คือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ และรายได้แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดแตกต่างกันแตกต่างกันวิเคราะห์โดยใช้ t-test และ F-test หรือการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) เปรียบเทียบความแตกต่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป

สภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ

1. ด้านสถานที่ท่องเที่ยว
2. ด้านสภาพแวดล้อม
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก
4. ด้านสื่อประชาสัมพันธ์

โดยมีสมมุติฐานเพื่อการทดสอบ ดังนี้

H_0 = เพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด แตกต่างกัน

H_1 = เพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 83 แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านเพศ

ระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยว	ชาย		หญิง		t	sig
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านสถานที่ท่องเที่ยว	3.82	1.036	3.63	1.108	1.732	0.102
ด้านสภาพแวดล้อม	3.43	1.022	3.56	0.969	1.268	0.640
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.45	0.809	3.50	0.904	0.555	0.108
ด้านสื่อประชาสัมพันธ์	3.36	1.244	3.63	1.017	2.299	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 83 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ Independent Sample t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า

ด้านสถานที่ท่องเที่ยว ค่า Sig. เท่ากับ 0.102 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสภาพแวดล้อม ค่า Sig. เท่ากับ 0.640 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่า Sig. เท่ากับ 0.108 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสื่อประชาสัมพันธ์ ค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า เพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด แตกต่างกัน

H_0 = อายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด แตกต่างกัน

H_1 = อายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 84 แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านอายุ

ระดับสภาพปัญหาการ ท่องเที่ยว	ต่ำกว่า 20 ปี		20- 30 ปี		31 - 40 ปี		41 ปีขึ้นไป		F	sig
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านสถานที่ท่องเที่ยว	3.47	1.130	3.78	1.103	3.79	0.932	3.86	1.118	2.520	0.058
ด้านสภาพแวดล้อม	3.70	1.083	3.41	0.995	3.54	1.005	3.60	0.995	0.735	0.532
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก										
สะดวก	3.47	0.938	3.51	0.991	3.41	0.875	3.49	0.895	0.516	0.671
ด้านสื่อประชาสัมพันธ์	3.50	0.845	3.59	0.814	3.48	0.867	3.47	1.123	0.510	0.675

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 84 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ F-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า

ด้านสถานที่ท่องเที่ยว ค่า Sig. เท่ากับ 0.058 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสภาพแวดล้อม ค่า Sig. เท่ากับ 0.532 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่า Sig. เท่ากับ 0.671 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสื่อประชาสัมพันธ์ ค่า Sig. เท่ากับ 0.675 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

H_0 = สถานภาพสมรสแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด แตกต่างกัน

H_1 = สถานภาพสมรสแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 85 แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสถานภาพสมรส

ระดับสภาพปัญหา การท่องเที่ยว	โสด		สมรส / อยู่ ด้วยกัน		หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่		F	sig
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านสถานที่ท่องเที่ยว	3.62	1.084	3.87	1.086	4.00	0.894	2.742	0.066
ด้านสภาพแวดล้อม	3.70	1.083	3.47	0.990	3.55	1.003	0.535	0.586
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.69	0.946	3.51	0.991	3.43	0.865	1.349	0.261
ด้านสื่อประชาสัมพันธ์	3.59	0.886	3.56	0.727	3.48	0.867	0.472	0.624

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 85 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ F-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า

ด้านสถานที่ท่องเที่ยว ค่า Sig. เท่ากับ 0.066 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่าสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสภาพแวดล้อม ค่า Sig. เท่ากับ 0.586 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่าสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่า Sig. เท่ากับ 0.261 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่าสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสื่อประชาสัมพันธ์ ค่า Sig. เท่ากับ 0.624 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่าสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

H_0 = ระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด แตกต่างกัน

H_1 = ระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 86 แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษาสูงสุด

ระดับสภาพปัญหา	ต่ำกว่ามัธยมศึกษา		มัธยมศึกษา		อนุปริญญา		ปริญญาตรี		สูงกว่าปริญญาตรี		F	sig
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
การท่องเที่ยว												
ด้านสถานที่												
ท่องเที่ยว	3.39	1.108	3.70	1.041	3.80	1.063	3.79	1.122	3.72	0.991	1.741	0.140
ด้านสภาพ												
แวดล้อม	3.12	0.937	3.51	0.994	3.65	0.947	3.61	1.048	3.47	0.842	3.386	0.010*
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก												
ความสะดวก	3.18	0.910	3.59	0.853	3.61	0.806	3.49	0.889	3.41	0.798	2.930	0.021*

ตาราง 86 (ต่อ)

ระดับสภาพ ปัญหา	ต่ำกว่า มัธยมศึกษา		มัธยมศึกษา		อนุปริญญา		ปริญญาตรี		สูงกว่า ปริญญาตรี		F	sig
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
การท่องเที่ยว												
ด้านสื่อประชา-												
สัมพันธ์	3.27	1.197	3.66	0.933	3.56	1.093	3.58	1.234	3.34	1.004	1.458	0.214

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 86 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ F-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า

ด้านสถานที่ท่องเที่ยว ค่า Sig. เท่ากับ 0.140 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสภาพแวดล้อม ค่า Sig. เท่ากับ 0.010 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด แตกต่างกันได้ ดังนั้น จึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ LSD ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 86

ด้านสิ่งแวดล้อมความสะอาด ค่า Sig. เท่ากับ 0.021 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด แตกต่างกันได้ ดังนั้น จึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ LSD ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 86

ด้านสื่อประชาสัมพันธ์ ค่า Sig. เท่ากับ 0.214 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า ระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 87 แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ของระดับสภาพปัญหาการ
ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า- หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคล
ด้านระดับการศึกษาสูงสุด

ระดับการศึกษา	\bar{X}	ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	มัธยมศึกษา	อนุปริญญา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ด้านสภาพแวดล้อม						
ต่ำกว่า	3.09	-	-0.295 *	-0.420*	-0.374*	-0.276
มัธยมศึกษา			(.014)	(.000)	(.001)	(.082)
มัธยมศึกษา	3.39	-	-	-0.124	-0.078	.019
				(.225)	(.449)	(.900)
อนุปริญญา	3.41			-	.046	.143
					(.650)	(.341)
ปริญญาตรี	3.56				-	.097
						(.506)
สูงกว่าปริญญาตรี	3.37					-
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก						
ต่ำกว่า	3.23	-	-0.337*	-0.371*	-0.278*	-0.154
มัธยมศึกษา			(.002)	(.001)	(.007)	(.283)
มัธยมศึกษา	3.57	-	-	-0.034	.059	.183
				(.732)	(.529)	(.184)
อนุปริญญา	3.60			-	.093	.217
					(.313)	(.112)
ปริญญาตรี	3.51				-	.124
						(.349)
สูงกว่าปริญญาตรี	3.39					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 87 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ของระดับ
สภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า- หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้าน
ระดับการศึกษาสูงสุด พบว่า

ด้านสภาพแวดล้อม

การศึกษาระดับต่ำกว่ามัศึกษากับระดับมัธยมศึกษา มีค่า Sig. เท่ากับ 0.014 ซึ่งมี
ค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า การศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นต่อระดับสภาพ

ปัญหาการท้องเกี่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ด้านสภาพแวดล้อม ต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา

การศึกษาระดับต่ำกว่ามัศึกษากับระดับอนุปริญญา มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า การศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท้องเกี่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ด้านสภาพแวดล้อม ต่ำกว่าระดับอนุปริญญา

การศึกษาระดับต่ำกว่ามัศึกษากับระดับปริญญาตรี มีค่า Sig. เท่ากับ 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า การศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท้องเกี่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ด้านสภาพแวดล้อม ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

การศึกษาระดับต่ำกว่ามัศึกษากับระดับมัธยมศึกษา มีค่า Sig. เท่ากับ 0.002 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า การศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท้องเกี่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ต่ำกว่า ระดับมัธยมศึกษา

การศึกษาระดับต่ำกว่ามัศึกษากับระดับอนุปริญญา มีค่า Sig. เท่ากับ 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า การศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท้องเกี่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ต่ำกว่า ระดับอนุปริญญา

การศึกษาระดับต่ำกว่ามัศึกษากับระดับปริญญาตรี มีค่า Sig. เท่ากับ 0.007 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า การศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษา มีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท้องเกี่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ต่ำกว่า ระดับปริญญาตรี

$H_0 =$ อาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท้องเกี่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด แตกต่างกัน

$H_1 =$ อาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท้องเกี่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 88 แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับสภาพปัญหาการท้องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า –หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านอาชีพ

ระดับสภาพปัญหาการท้องเที่ยว	นักเรียน/นักศึกษา		ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ/เกษียณ		พนักงานเอกชน/รับจ้าง		ธุรกิจส่วนตัว/เจ้าของธุรกิจ/นักธุรกิจ/อาชีพอิสระ		เกษตรกร/แม่บ้าน		F	sig
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านสถานที่ท้องเที่ยว	3.54	1.108	3.90	1.020	3.71	1.110	3.83	1.028	4.14	0.690	1.634	0.165
ด้านสภาพแวดล้อม	3.40	1.014	3.66	0.883	3.48	0.981	3.63	1.036	3.71	0.756	0.993	0.411
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.45	0.893	3.46	0.840	3.46	0.877	3.58	0.839	3.57	0.787	0.318	0.866
ด้านสื่อประชาสัมพันธ์	3.49	1.135	3.44	1.097	3.54	1.101	3.59	1.177	3.57	0.787	0.177	0.950

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 88 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ F-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า

ด้านสถานที่ท้องเที่ยว ค่า Sig. เท่ากับ 0.165 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท้องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า –หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสภาพแวดล้อม ค่า Sig. เท่ากับ 0.411 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท้องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า –หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่า Sig. เท่ากับ 0.866 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท้องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า –หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสื่อประชาสัมพันธ์ ค่า Sig. เท่ากับ 0.950 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า อาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท้องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า –หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

H_0 = รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด แตกต่างกัน

H_1 = รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 89 แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ระดับสภาพปัญหา	ไม่มีรายได้		ต่ำกว่า 10,000 บาท		10,001 – 20,000 บาท		20,001 – 30,000 บาท		มากกว่า 30,000 บาท		F	sig
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านสถานที่ท่องเที่ยว	3.60	1.051	3.76	1.135	3.72	1.125	3.85	1.064	3.68	1.039	0.615	0.652
ด้านสภาพแวดล้อม	3.44	0.982	3.44	1.016	3.54	1.001	3.63	1.049	3.54	0.908	0.449	0.773
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.44	0.886	3.56	0.927	3.44	0.790	3.47	0.989	3.56	0.733	0.341	0.850
ด้านสื่อประชาสัมพันธ์	3.52	1.122	3.61	1.120	3.49	1.147	3.51	1.194	3.46	0.994	0.172	0.952

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 89 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ F-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า

ด้านสถานที่ท่องเที่ยว ค่า Sig. เท่ากับ 0.652 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสภาพแวดล้อม ค่า Sig. เท่ากับ 0.773 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่า Sig. เท่ากับ 0.850 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า
รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ
เขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

ด้านสื่อประชาสัมพันธ์ ค่า Sig. เท่ากับ 0.952 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่า
รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ
เขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

บทสรุป

การศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนองพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด ครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาทัศนคติปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด และสร้างแนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ซึ่งเป็นการตอบสนองพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด ให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับความต้องการได้ดียิ่งขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดในช่วงวันหยุดจำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถาม ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สรุปผลได้ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวชาวไทย

จากการศึกษาด้านข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 60.2 มีอายุ 20 – 30 ปี ร้อยละ 35.8 มีสถานภาพโสด ร้อยละ 68 มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 30 ประกอบอาชีพ นักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 34 ไม่มีรายได้ ร้อยละ 31.0

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในช่วงวันหยุดในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด

ลักษณะของการเดินทางท่องเที่ยว พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จัดการเดินทางเองทั้งหมด ร้อยละ 66 พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง รถยนต์ส่วนตัว ร้อยละ 54.8 มีแหล่งค้นคว้าหาข้อมูลเดินทางท่องเที่ยวจากคำบอกเล่าของเพื่อน/ญาติ/คนรู้จัก ร้อยละ 31.8 การเดินทางครั้งนี้มากับเพื่อนที่เรียน/ที่ทำงาน ร้อยละ 49 ไม่พักค้างคืน ร้อยละ 64.8 มีวัตถุประสงค์การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อการได้เรียนรู้ศึกษาธรรมชาติ ร้อยละ 32.5 จำนวนนักท่องเที่ยวที่ยอมรับได้ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม ก็คนก็ได้ไม่เป็นปัญหา ร้อยละ 89.5 ความเหมาะสมกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่พบเห็น เหมาะสม ร้อยละ 92 ระดับความพึงพอใจที่มีต่ออุทยาน มากกว่าที่คาดหวัง ร้อยละ 38.3 และคาดหวังว่าจะกลับมาอีก ร้อยละ 91.8

ส่วนที่ 3 ทศนคติปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด

ผลการวิจัย พบว่า นักท่องเที่ยวมีทัศนคติต่อปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อสภาพปัญหาด้านสถานที่ท่องเที่ยวเห็นว่า ปัญหาทัศนียภาพของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ปัญหาความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยว ด้านสภาพแวดล้อม กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อปัญหาขยะมูลฝอยว่าเป็นปัญหาที่รุนแรง และมีความไม่แน่ใจต่อปัญหาชุมชนชาวประมงเป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยว ปัญหาสภาพแวดล้อมของสถานที่ท่องเที่ยวกลางคืนมีความเสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว ปัญหาพฤติกรรมการทำกิจกรรมนันทนาการของนักท่องเที่ยวมีความเหมาะสมต่อการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อปัญหาด้านห้องน้ำไม่มีความสะอาดและไม่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว ปัญหาด้านสถานที่จอดรถมีความปลอดภัยและเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว ทศนคติต่อปัญหาบ้านพักของอุทยานมีสภาพที่ไม่เอื้อต่อการพักอาศัยและมีจำนวนไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว ในช่วงวันหยุด ทศนคติปัญหาจำนวนร้านค้า/อาหารภายในอุทยานมีความเพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว ทศนคติปัญหาสภาพแวดล้อมที่พักรวม/กางเต็นท์มีเพียงพอและได้มาตรฐาน ด้านสื่อประชาสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อปัญหาป้ายประชาสัมพันธ์บอกแหล่งท่องเที่ยวภายในอุทยานมีไม่เพียงพอและไม่ครอบคลุมทุกจุดของแหล่งท่องเที่ยว มีความไม่แน่ใจต่อทัศนคติปัญหาการกระจายข้อมูลข่าวสารให้กับนักท่องเที่ยวของเจ้าหน้าที่อุทยานระหว่างนักท่องเที่ยวประกอบกิจกรรมนันทนาการในด้านความปลอดภัย

ส่วนที่ 4 แนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด

ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อแนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

ควรจัดโปรแกรมหรือเส้นทางท่องเที่ยวที่ต่อเนื่องกันได้ ควรมีการประชาสัมพันธ์และเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวอื่นให้โดดเด่นเพิ่มเติมขึ้นมา ดังนั้น จึงควรมีการสำรวจและจัดทำฐานข้อมูลจุดเด่นของสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่งซึ่งจะเป็นข้อมูลที่จะทำให้อำเภอได้รับงบประมาณในการดูแล รักษาสถานที่ท่องเที่ยวต่อไปด้วย และสถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งเกิดการเสื่อมโทรม ขาดการดูแลรักษา นอกจากนั้น ยังขาดการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ทำให้สถานที่ท่องเที่ยวมีเศษขยะมูลฝอยจำนวนมาก

สิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ สถานที่จอดรถ ห้องน้ำ บ้านพักรับรองยังไม่ได้มาตรฐานเพียงพอที่จะบริการแก่นักท่องเที่ยวได้ โดยเฉพาะห้องน้ำและบ้านพักรับรอง มีจำนวนไม่เพียงพอ

กับจำนวนนักท่องเที่ยว ดังนั้น จึงควรมีการเพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น โดยภาครัฐควรจัดสรรงบประมาณส่วนหนึ่งเพื่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกและปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณโดยรอบของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า การเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งไม่สะดวก จึงควรปรับปรุงถนนบริเวณทางทำให้ได้มาตรฐานดีพอ

ภาครัฐให้การสนับสนุนไม่เพียงพอ และยังขาดผู้นำภาครัฐที่จะดูแลด้านการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของจังหวัดระยอง อีกทั้งจังหวัดระยองจะเน้นให้ความสำคัญกับการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นส่วนมาก และข้อมูลการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดยังไม่กระจายไปในหน่วยงานท่องเที่ยวและกลุ่มเป้าหมายอย่างเพียงพอ ควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว และกระจายข้อมูลไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว หน่วยงานราชการ

ระบบจัดการขยะมูลฝอยของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า ขาดการเชื่อมแบบบูรณาการกับภาครัฐ ภาคเอกชน และประชากรในท้องถิ่น และควรจำกัดการสร้างถาวรวัตถุลูก้าชายหาดให้มากเกินไป เจ้าหน้าที่อุทยานควรเข้ามาดูแลจำกัดไม่ให้ผู้ประกอบการสร้างโรงแรมเพิ่มหรือต่อเติมโรงแรม และควรมีการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่นช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม และสร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษาความสะอาดสถานที่ท่องเที่ยว

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์สมมติฐาน

การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 1 พบว่า ลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง มีความสัมพันธ์กับอายุ และระดับการศึกษา ส่วนเพศ สถานภาพอาชีพ และรายได้ ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง มีความสัมพันธ์กับเพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ ส่วนสถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ มีความสัมพันธ์กับอายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้ ส่วนเพศไม่มีความสัมพันธ์กับแหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ กลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ มีความสัมพันธ์กับสถานภาพ และอาชีพ ส่วนเพศ อายุ และรายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติฯ การพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติฯ มีความสัมพันธ์กับอายุ และระดับการศึกษา ส่วนเพศ สถานภาพ อาชีพ และรายได้ ไม่มีความสัมพันธ์กับการพักค้างคืนในการเดินทางมาอุทยานแห่งชาติฯ

วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติมีความสัมพันธ์กับเพศ และอายุ ส่วนสถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติ จำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรมมีความสัมพันธ์กับอาชีพ ส่วนเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดที่ยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ประกอบกิจกรรม ความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็นมีความสัมพันธ์กับสถานภาพ และอาชีพ ส่วนเพศ อายุ ระดับการศึกษา และรายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่นๆ ที่พบเห็น ความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้มีความสัมพันธ์กับเพศ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้ ส่วนอายุ และสถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง ในการเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้ ความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีกมีความสัมพันธ์กับสถานภาพ และอาชีพ ส่วนเพศ อายุ ระดับการศึกษา และรายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีก

การทดสอบสมมติฐานที่ 2 พบว่า

1. ด้านสถานที่ท่องเที่ยว

เพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน อายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน สถานภาพสมรสแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน ระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน อาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านสภาพแวดล้อม

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนองพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในช่วงวันหยุด สามารถอภิปรายผลได้ดัง 3 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด

จากผลการวิจัยที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 20 – 30 ปี มีสถานภาพโสด การศึกษาระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ นักเรียน/นักศึกษา ไม่มีรายได้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จัดการเดินทางเองทั้งหมด เดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัวและค้นหาข้อมูลจากคำบอกเล่าของเพื่อน/ญาติ/คนรู้จัก ส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนที่เรียน/ที่ทำงาน มีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยว คือ การได้เรียนรู้ศึกษาธรรมชาติ มีความต้องการให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวในบริเวณที่ประกอบกิจกรรมนันทนาการ ก็คนก็ได้ไม่เป็นปัญหา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่พบเห็นว่า เหมาะสม มีระดับความพึงพอใจมากกว่าที่คาดหวังไว้ว่าจะได้รับจากการท่องเที่ยว และคาดหวังจะกลับมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ – เขาแหลมหญ้าอีก โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ (อิตถ์รัตน์ จันทร์แสงทอง, 2548) ที่ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง ปัจจัยกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง ผลการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวกับครอบครัว เดินทางรถยนต์ส่วนตัว

ประเด็นที่ 2 ทักษะคติปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด

1. จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อสภาพปัญหาด้านท่องเที่ยวในด้านสถานที่ท่องเที่ยว ในเรื่องของทัศนียภาพของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด มีปัญหาความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยว แสดงถึงระดับปัญหาที่ต้องการให้ภาครัฐและภาคเอกชนร่วมมือกันแก้ไขและพัฒนา โดยสอดคล้องกับ (สมชาย สนั่นเมือง, 2541) ที่ว่าการจัดการต่อพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวอย่างเหมาะสมให้มีการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างคุ้มค่าและประหยัด รวมทั้งกระตุ้นให้เกิดการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนหล่อหลอมค่านิยมในทางที่ดีร่วมกันในระบบรวมของสังคม ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการจัดการพื้นที่อย่างยั่งยืน

2. ด้านสภาพแวดล้อม กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อปัญหาขยะมูลฝอย สภาพแวดล้อมของสถานที่ท่องเที่ยวกลางคืนมีความเสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว แสดงให้เห็นว่าขยะมูลฝอยเป็นปัญหาอย่างมาก เจ้าหน้าที่อุทยานควรมีวิธีการจัดการกับขยะมูลฝอยและคอย

อำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยว โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ชนานภา เสมอกิจ, 2552) ที่ได้ทำการศึกษางานวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี เพื่อกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทย ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาทางด้านบริเวณชายหาดมีขยะและสิ่งปฏิกูลมาก และปัญหาด้านความสะดวก ที่พบว่า มีการจราจรหนาแน่นและอันตรายต่อนักท่องเที่ยว

3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อปัญหาด้านห้องน้ำ สถานที่จอดรถ บ้านพักของอุทยาน จำนวนร้านค้า/อาหารภายในอุทยาน สภาพแวดล้อมที่พัก แรม/กางเต็นท์มีเพียงพอและได้มาตรฐาน แสดงให้เห็นว่า อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้าไม่มีความพร้อมที่จะรองรับกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่มีมากในช่วงวันหยุด ทำให้สิ่งอำนวยความสะดวกในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้าไม่เพียงกับจำนวนนักท่องเที่ยวและไม่ได้มาตรฐาน โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ (จินมณี เมฆประมวล, 2552) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวประเภทชายหาดเทียม หาดทรายทองแม่ปิงเมืองตาก อำเภอเมือง จังหวัดตาก ผลการศึกษา พบว่า ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต้องการสิ่งอำนวยความสะดวก อาทิ ระบบไฟฟ้า น้ำประปาสาธารณะ ถึงขยะบริเวณหาดทราย สถานที่จอดรถ ชุมอาหารและเครื่องดื่ม ห้องน้ำ/ห้องส้วมสาธารณะ ต้องการให้มีเพียงพอต่อการรองรับนักท่องเที่ยว ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวมีความต้องการให้แหล่งท่องเที่ยวมีความสวยงามของทัศนียภาพ ความสะดวกของแหล่งท่องเที่ยว

4. ด้านสื่อประชาสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อปัญหาป้ายประชาสัมพันธ์บอกแหล่งท่องเที่ยว แสดงให้เห็นว่า ป้ายประชาสัมพันธ์บอกแหล่งสถานที่ท่องเที่ยวมีจำนวนไม่เพียงพอและไม่ครอบคลุม และขาดการประชาสัมพันธ์ข่าวสารจากเจ้าหน้าที่อุทยาน โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ราณี อธิชัยกุล, 2544) ที่ว่าการส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวเป็นหัวใจของความสำเร็จของพัฒนาการท่องเที่ยวเนื่องจากแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจะไม่มี ความหมาย หากนักท่องเที่ยวไม่รู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว การส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรบริหารแหล่งท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยว เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งภายในและต่างประเทศเดินทางมาท่องเที่ยว

ประเด็นที่ 3 แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง

1. ควรส่งเสริมการจัดการท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวกลุ่มวัยรุ่นไปจนถึงวัยทำงานเป็นหลัก แนวทางการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่ควรส่งเสริมการท่องเที่ยวแหล่งธรรมชาติกึ่งผจญภัย ซึ่งตรงกับทรัพยากรท่องเที่ยวหลักที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้ามีในปัจจุบัน แต่ควร

จัดเส้นทางท่องเที่ยวให้น่าสนใจมากขึ้น จัดเส้นทางการเดินทางให้เข้าถึงสะดวกสบายเพื่อกระตุ้นจำนวนวันพักผ่อนของนักท่องเที่ยวให้อยู่ในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดนานขึ้น

2. ปลุกฝังจิตสำนึกที่ดี ด้านการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวให้กับเยาวชนรุ่นใหม่
3. เผยแพร่ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้คนในท้องถิ่นได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญของการท่องเที่ยว
4. สร้างแรงดึงดูดทางการท่องเที่ยว ด้านอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางทะเลให้โดดเด่น ดังเช่น การปลูกปะการัง การปล่อยเต่าและปลาคืนสู่ธรรมชาติ และการเก็บขยะ
5. ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการร้านค้าในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า รักและห่วงแหนทรัพยากรท่องเที่ยวภายในอุทยาน
6. ค้นหาแนวทางการขจัดแก้ไขปัญหาขยะมูลฝอยอย่างจริงจัง โดยให้เจ้าหน้าที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาเก็บขยะทุกวัน รวมทั้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวช่วยกันรักษาความสะอาด กำจัดขยะบริเวณร้านของตนเอง
7. ควรเพิ่มจำนวนถังขยะตามจุดต่างๆ ให้มากกว่านี้ รณรงค์ให้นักท่องเที่ยวทิ้งขยะลงถังที่จัดเตรียมไว้ ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม และสร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษาความสะอาดสถานที่ท่องเที่ยว
8. จำนวนห้องน้ำสุขาควรเพิ่มมาตรฐานความสะอาดให้ได้ตามเกณฑ์ของกระทรวงสาธารณสุข และเพิ่มจำนวนห้องสุขาให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้อย่างเพียงพอ
9. ปรับปรุงและเพิ่มเติมสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน ให้มีจำนวนมากเพียงพอแก่นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะทางเดินเท้า และห้องสุขา
10. ควรเพิ่มป้ายประชาสัมพันธ์แหล่งข้อมูลหรือเอกสารทางการท่องเที่ยวตามจุดสำคัญทางการท่องเที่ยว
11. สิ่งอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดขาดอย่างมาก คือ เจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวกและรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ยังมีจำนวนน้อย ซึ่งเป็นปัญหาที่ควรปรับปรุงแก้ไขให้มีเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว เพราะการให้ความปลอดภัยและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับการเดินทางท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดทำส่งเสริมและเผยแพร่รายการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด โดยพิจารณาถึงศักยภาพและความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยว เพิ่มการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง เผยแพร่ข้อมูลการท่องเที่ยว และมีผู้รับฟังความคิดเห็นจากนักท่องเที่ยวเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงต่อไป
2. ประสานความร่วมมือระหว่างชุมชนในท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ซึ่งเป็นผู้ควบคุมดูแลพื้นที่ท่องเที่ยวให้มีทิศทางและแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ถูกต้องเหมาะสมร่วมกัน
3. ปรับปรุงและพัฒนามาตรฐานระบบบริการการท่องเที่ยว ควรมีการติดตามหลังการท่องเที่ยวโดยเน้นการให้ความสำคัญปลอดภัยในการศึกษาธรรมชาติและวัฒนธรรมให้กับนักท่องเที่ยว และควรมีการควบคุมพฤติกรรมนักท่องเที่ยวในการปฏิบัติตนเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีมีคุณภาพ
4. จัดให้มีการสัมมนา ฝึกอบรม ศึกษาดูงานเพื่อการปรับปรุงการบริการและพัฒนาความรู้ความสามารถของบุคลากรในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด และชุมชนท้องถิ่น เช่น การฝึกอบรมมัคคุเทศก์ การให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยว และการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว การใช้เครื่องมือด้านสารสนเทศ เป็นต้น
5. ปรับปรุงถนนและเส้นทางที่นักท่องเที่ยวใช้ในการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว เพิ่มป้ายบอกทาง เพิ่มห้องน้ำ ห้องสุขา เพิ่มบ้านพักรับรองของอุทยาน จัดตั้งอำนวยความสะดวกภายในบ้าน และจัดให้มีร้านอาหาร เครื่องดื่ม ร้านขายของที่ระลึก บริเวณที่ทำการอุทยานฯ รวมทั้งเพิ่มจำนวนถังขยะและแยกประเภทของขยะ มีการคัดแยกขยะ ควบคุมดูแลแหล่งกำจัดขยะเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
6. จัดและพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีสาระ ให้การเรียนรู้ทางธรรมชาติและวัฒนธรรมควบคู่กับความเพลิดเพลินใจด้วยความสมัครใจของนักท่องเที่ยว ทั้งนี้ต้องเป็นกิจกรรมที่ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด
7. ควบคุมการพัฒนาพื้นที่แหล่งเที่ยวด้านการปลูกสร้างอาคาร การปรับปรุงพื้นที่การใช้ประโยชน์ที่ดิน กิจกรรม สาธารณูปโภค และการการตกแต่งเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมองค์ประกอบทางภาพของแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งมีการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยและการมีระบบป้องกันกำจัดมลพิษที่เหมาะสมในด้านต่างๆ เช่น ขยะมูลฝอย คุณภาพน้ำ เสียง รวมถึงการรบกวนทรัพยากรชีวภาพ

8. ประเมินขีดความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวและกำหนดปริมาณ การควบคุม และมาตรการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวให้เหมาะสมเพื่อป้องกันปัญหา ความแออัด การคับคั่ง ขยะมูลฝอยตกค้าง เสียงรบกวน และการทำลายพืชพันธุ์และสัตว์

9. จัดเขตพื้นที่ภายในบริเวณอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดเพื่อการ ใช้ประโยชน์ในการท่องเที่ยวหรือกิจกรรมอื่นๆ ที่เหมาะสมตามสภาพของทรัพยากรและขนาดของ การรองรับของทรัพยากรต่อปริมาณและกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยจัดแบ่งตามความสำคัญของ ระบบนิเวศและกิจกรรมที่ยอมรับได้

10. พัฒนาสื่อความหมายธรรมชาติขึ้นภายในแหล่งท่องเที่ยว โดยจัดเป็นส่วนสำคัญของ แหล่งของสื่อที่สำคัญ ได้แก่ ป้ายสื่อความหมาย คู่มือท่องเที่ยว ข้อมูลทรัพยากรของแหล่ง ท่องเที่ยว ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว รวมทั้งจัดมัคคุเทศก์ไว้รองรับ โดยให้โอกาสการมีส่วนร่วมของ ประชาชนในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเสริมกระบวนการให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรจะมีการศึกษาความเป็นไปได้ในการนำแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาการ การท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนองพฤติกรรม การท่องเที่ยว ของนักท่องเที่ยวชาวไทยในช่วงวันหยุดไปปฏิบัติ

2. ควรมีการศึกษาถึงการมีส่วนร่วมของชุมชน ภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อหาแนวทาง ขจัดปัญหาและเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอย่าง ยั่งยืน

3. ควรศึกษาเปรียบเทียบแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลม หญ้า – หมู่เกาะเสม็ดกับอุทยานแห่งชาติอื่นๆ

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยสุรินทร์

บรรณานุกรม

- กรมอุทยานแห่งชาติฯ. (2547). **สถิติข้อมูลนักท่องเที่ยว/ที่พัก/ยานพาหนะ/ในอุทยานแห่งชาติและวนอุทยาน**. สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2552, จาก http://www.dnp.go.th/nprd/develop/stat_tourist.php
- กรมอุทยานแห่งชาติฯ. (2547). **อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด**. สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2552, จาก <http://www.dnp.go.th/parkreserve/asp/style1/default.asp?npid=205&lg=1>
- กรมอุทยานแห่งชาติฯ ส่วนราชการอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด. (10 สิงหาคม 2552). **รายงานสถิตินักท่องเที่ยวการเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด ประจำปีงบประมาณ**. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2552, จาก <http://www.dnp.go.th/paro2/สถิติ/นักท่องเที่ยว.html>
- กรุงเทพธุรกิจออนไลน์. (2552). **เทรนด์ท่องเที่ยวไทย – เทศ 52**. สืบค้นเมื่อ 29 สิงหาคม 2552, จาก <http://www.Siamturakij.com/new>
- กิตติศักดิ์ ศรีวราพจน์ และคณะ. (2552). **แนวทางการพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวเชิงผจญภัย หาดเจวง อำเภอกะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี**. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร, กรุงเทพฯ.
- จินมณี เมฆประมวล และคณะ. (2552). **แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวประเภทชายหาดเทียม หาดทรายทองแม่ปิงเมืองตาก อำเภอมือง จังหวัดตาก**. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร, กรุงเทพฯ.
- นิฐริน ใต้พันธ์. (2544). **ศักยภาพและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อุทยานแห่งชาติจองนายอยจังหวัดอุบลราชธานี**. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- นิตา ชัชกุล. (2550). **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ: วี. พรินท์.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548ก). **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ: เพรส แอนด์ ดีไซน์.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548ข). **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ธุรกิจที่ไม่มีวันตายของประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: ซี.พี.บุ๊ค สแตนดาร์ด.
- ปิยวดี หิริกมล. (2545). **พฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสุโขทัย**. วิทยานิพนธ์ บธ.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, กรุงเทพฯ.

- เพ็ญลักษณ์ เกตุทัต. (2546). **ทัศนคติและพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ด**. วิทยานิพนธ์ บธ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- วรรณมา วงษ์วานิช. (2539). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วินิจ วีระยางกูร. (2532). **การจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ: คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิโรจน์ ทองอินทร์. (2546). **การกำหนดแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสำหรับสถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าเขาท่าเพชร จังหวัดสุราษฎร์ธานี**. วิทยานิพนธ์ วศ.ม., มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ศรัณยู วรากุลวิทย์. (2546). **ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ: เฟื่องฟ้า ปรินต์ติ้ง.
- สมัคร ตะเกิงสุข. (2546). **สภาพปัญหาและแนวทางการจัดการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติทางทะเล เกาะเสม็ด ตำบลเพ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง**. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง บธ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- สยามธุรกิจออนไลน์. (2552). **การท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย**. สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2552, จาก www.mfa.go.th/web/showNews.php?newsid=15257
- สำนักอุทยานแห่งชาติ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช. (2552). **อุทยานแห่งชาติธรรมชาติและนันทนาการ**. สืบค้นเมื่อ 29 สิงหาคม 2552, จาก http://www.dnp.go.th/nprd/develop/stat_tourist.php
- สุมนทนา พรหมบุญ. (29 พฤศจิกายน 2542). **อุทยานแห่งชาติ**. สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2552, จาก <http://www.swu.ac.th/royal/book2/b2c5t2.html>
- อิตธีร์รัตน์ จันทรแสงทอง. (2548). **ปัจจัยกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษา เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง**. วิทยานิพนธ์ บธ.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, กรุงเทพฯ.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง

แนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนอง
พฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในช่วงวันหยุด

คำชี้แจง

แบบสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อแนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด เพื่อตอบสนองพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในช่วงวันหยุด วิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชาการศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาทัศนคติปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด และสร้างแนวทางการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ดซึ่งเป็นการตอบสนองพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในช่วงวันหยุด ให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับความต้องการได้ดียิ่งขึ้น แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด ในช่วงวันหยุด

ตอนที่ 3 สภาพปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด

การตอบแบบสอบถามนี้ใช้สำหรับการวิจัยเท่านั้น ไม่มีผลกระทบต่อใดๆต่อผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง : ให้ระบุเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับสถานภาพของท่าน

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

ต่ำกว่า 20 ปี

20- 30 ปี

31 - 40 ปี

41 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพสมรส

โสด

สมรส / อยู่ด้วยกัน

หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่

4. ระดับการศึกษาสูงสุด

ต่ำกว่ามัธยมศึกษา

มัธยมศึกษา)

อนุปริญญา

ปริญญาตรี

สูงกว่าปริญญาตรี

5. อาชีพ

นักเรียน/นักศึกษา

ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ / ลูกจ้างรัฐบาล

พนักงาน/ลูกจ้างบริษัทเอกชน

ธุรกิจส่วนตัว / เจ้าของกิจการ

นักธุรกิจ

อาชีพอิสระเช่น แพทย์ ทนายความ ฯลฯ

เกษียณอายุ

แม่บ้าน/ทำงานโดยไม่รับค่าจ้าง

เกษตรกร

รับจ้าง

6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ไม่มีรายได้

ต่ำกว่า 10,000 บาท

10,001 – 20,000 บาท

20,001 – 30,000 บาท

30,001 – 40,000 บาท

40,001- 50,000 บาท

50,001 – 60,000 บาท

60,001 – 70,000 บาท

**ตอนที่ 2 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลม
หญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ในช่วงวันหยุด**

คำชี้แจง ให้ระบุเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับพฤติกรรมของท่านมากที่สุด

- ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ส่วนใหญ่ของท่านเป็นอย่างไร (ตอบเพียงข้อเดียว)

☐ จัดการเดินทางเองทั้งหมด	☐ ไปกับทัวร์
☐ ซื้อทัวร์บ้างบางส่วน	
- พาหนะเดินทางส่วนใหญ่ที่ใช้ในการเดินทางท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด (ตอบเพียงข้อเดียว)

☐ รถยนต์ส่วนตัว	☐ รถทัวร์/รถโดยสาร
☐ รถตู้/รถเช่า	☐ อื่น ๆ (ระบุ).....
- แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด ที่ท่านเชื่อถือมากที่สุด(ตอบเพียงข้อเดียว)

☐ คำบอกเล่าของเพื่อน ญาติ คนรู้จัก	☐ พ็อกเก็ตบุคแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวโดยเฉพาะ
☐ นิตยสารแนะนำการท่องเที่ยว	☐ เว็บไซต์ททท. http://www.tourismthailand.org/
☐ เอกสาร/แผ่นพับของ ททท	☐ อินเทอร์เน็ต
☐ หนังสือพิมพ์	☐ อื่น ๆ (ระบุ).....
- ลักษณะการเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ดท่านเดินทางกับคนกลุ่มใด

☐ เพื่อนที่เรียนที่ทำงาน	☐ ครอบครัว
☐ คู่รัก	☐ เดินทางคนเดียว
☐ ญาติ	☐ อื่น ๆ (ระบุ).....
- ท่านพักค้างคืนในอุทยานแห่งชาติแห่งนี้ในการเดินทางครั้งนี้หรือไม่

☐ ไม่พักค้างคืน	☐ พักค้าง
--	----------------------------------
- วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้ คือ (เลือกตอบมากกว่า 1 ข้อ แต่ไม่เกิน 3 ข้อ)

☐ การได้เรียนรู้ศึกษาธรรมชาติ	☐ การได้มีโอกาสพบปะผู้คนใหม่ๆ
☐ ได้ศึกษาวิถีชีวิตชาวพื้นเมือง	☐ เพื่อพักผ่อนตามลำพัง
☐ เพื่อพักผ่อนร่วมกับเพื่อนๆ	☐ เพื่อพักผ่อนร่วมกับครอบครัว

- การได้หลีกเลี่ยงจากสภาพแวดล้อมที่อึกทึกแอด
- การได้ใช้เวลาพักผ่อนร่วมกับเพื่อน ๆ และ ครอบครัว
7. จำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดเท่าที่ท่านยอมรับหรือต้องการให้มี ในบริเวณที่ท่านประกอบกิจกรรม
- ต้องการให้มีนักท่องเที่ยวไม่เกิน 50 คน
- ก็คนก็ได้ ไม่เป็นปัญหาสำหรับท่าน
8. ท่านรู้สึกอย่างไรกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่ท่านพบเห็น ณ สถานที่แห่งนี้
- เหมาะสมไม่ส่งผลกระทบต่อประกอบกิจกรรมของข้าพเจ้า
- ไม่เหมาะสม
9. ในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้ ท่านมีความพึงพอใจต่อสิ่งต่าง ๆ มากหรือน้อยกว่าที่ท่านคิด หรือคาดหวัง
- น้อยกว่าที่คาดหวัง ตรงที่คาดหวัง/พอ ๆกับที่คาดหวัง
- มากกว่าที่หวัง ไม่ได้คาดหวังอะไร
10. ท่านคาดหวังว่าจะกลับมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ดอีกหรือไม่
- คาดหวังว่าจะกลับมาอีก ไม่คาดหวังว่าจะกลับมาอีก

ตอนที่ 3 สภาพปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ต้องการทราบเกี่ยวกับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด กรุณาตอบตามความจริงในความรู้สึกของท่านโดยระบุเครื่องหมาย

✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

สภาพปัญหาการท่องเที่ยว	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ด้านสถานที่ท่องเที่ยว					
1. ด้านทัศนียภาพของอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด					
2. ด้านความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยว					
3. ความสมบูรณ์ของพืชพันธุ์และความสวยงามของธรรมชาติของสถานที่ท่องเที่ยว					
ด้านสภาพแวดล้อม					
4. ชยะมูลฝอย					
5. ชุมชนชาวประมงเป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยว					
6. สภาพแวดล้อมของสถานที่ท่องเที่ยวกลางคืนมีความเสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว					
7. พฤติกรรมการทำกิจกรรมนันทนาการของนักท่องเที่ยวมีความเหมาะสมต่อการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยว					

สภาพปัญหาการท่องเที่ยว	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก 8. ห้องน้ำมีความสะอาดและเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว					
9. สถานที่จอดรถมีความปลอดภัยและเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว					
10. บ้านพักของอุทยานมีสภาพที่เอื้อต่อการพักอาศัยและเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวในช่วงวันหยุด					
11. จำนวนร้านค้า/อาหารภายในอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ดมีความเพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยวในช่วงวันหยุด					
12. สภาพแวดล้อมที่พักรแรม/กางเต็นท์มีเพียงพอและได้มาตรฐาน					
ด้านสื่อประชาสัมพันธ์ 13. ป้ายประชาสัมพันธ์บอกแหล่งท่องเที่ยวภายในอุทยานมีอย่างเพียงพอครอบคลุมทุกจุดของแหล่งท่องเที่ยว					
14. การกระจายข้อมูลข่าวสารให้กับนักท่องเที่ยวของเจ้าหน้าที่อุทยานระหว่างนักท่องเที่ยวประกอบกิจกรรมนันทนาการในด้านความปลอดภัย					

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด
ท่านมีข้อเสนอแนะหรือแนวทางในการพัฒนาอุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า - หมู่เกาะเสม็ด
อย่างไรบ้าง

ด้านสถานที่ท่องเที่ยว

ด้านสภาพแวดล้อม

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ด้านสื่อประชาสัมพันธ์

ขอขอบพระคุณอย่างสูง ที่เสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถามนี้

ภาคผนวก ข ข้อปฏิบัติในอุทยานแห่งชาติ

ข้อปฏิบัติในอุทยานแห่งชาติ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

อุทยานแห่งชาติ หมายถึง พื้นที่ที่มีขนาดใหญ่ มีความงดงามทางธรรมชาติ มีขนาดตั้งแต่ 10 ตารางกิโลเมตรขึ้นไป มีทรัพยากรธรรมชาติที่มีคุณค่า เป็นแหล่งที่มีความหลากหลายของสิ่งมีชีวิตทั้งพืชและสัตว์ มีความเหมาะสมสำหรับการศึกษาค้นคว้าหาความรู้หรือมีคุณค่าทางด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะ วัฒนธรรม การดูแลอุทยานแห่งชาติเป็นหน้าที่ของหน่วยงานทางราชการ ซึ่งต้องเข้มงวดกวดขันเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการบุกรุกได้โดยเด็ดขาด และทั้งนี้ประการสำคัญก็ต้องอนุญาตให้ประชาชนเข้าไปท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจได้ โดยปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่ได้กำหนดไว้ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ได้แก่

การใช้สถานที่ในเขตอุทยานแห่งชาติ มีข้อปฏิบัติดังนี้

1. อาบน้ำหรือลงไปอาบน้ำเฉพาะในบริเวณที่เจ้าหน้าที่ได้กำหนดไว้
2. การใช้ห้องน้ำและสุขา เมื่อใช้แล้วต้องช่วยกันรักษาความสะอาดโดยเคร่งครัดและช่วยกันประหยัดน้ำ
3. การเล่นกีฬาให้กระทำได้ในบริเวณที่เจ้าหน้าที่ได้กำหนดไว้เท่านั้น
4. การพักผ่อนค้างคืนในภูมิประเทศโดยใช้เต็นท์ กระจงม หรือการจอดยานพาหนะเพื่อใช้นอนหรือโดยวิธีอื่นๆ ให้กระทำเฉพาะในบริเวณที่กำหนดไว้เท่านั้น ทั้งนี้เมื่อเลิกใช้สถานที่แล้ว ต้องเก็บและทำความสะอาดรอบๆ ที่พักด้วย
5. ต้องก่อไฟเฉพาะในเขตที่เจ้าหน้าที่กำหนดไว้ และต้องระมัดระวังมิให้ไฟลุกลามไปยังที่อื่น โดยเฉพาะเมื่อเลิกใช้แล้วต้องดับให้สนิท
6. ห้ามเก็บหรือตัดกิ่งไม้ยืนต้น มาใช้สำหรับการก่อกองไฟหรือกิจกรรมรอบกองไฟ แต่ให้ใช้กิ่งไม้หรือไม้แห้งที่ล้มชอนนอนไพรได้
7. ต้องรักษาวัฒนธรรมอันดีงาม โดยไม่กระทำหรือส่งเสียงอื้อฉวรบกวนคนหรือสัตว์ และไม่กระทำการอันอาจเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีงามของประชาชน
8. การเดินทางทำออกนอกเส้นทางถาวร ต้องปฏิบัติตามที่เจ้าหน้าที่กำหนดหรือตามที่เจ้าหน้าที่ทำเครื่องหมายไว้ให้

ข้อห้ามในเขตอุทยานแห่งชาติ ภายใต้พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ

พ.ศ. 2504

หมวด 3 การคุ้มครองและดูแลรักษา มาตรา 16 กล่าวไว้ว่า ภายในเขตอุทยานแห่งชาติ ห้ามให้บุคคลใด กระทำการดังต่อไปนี้

1. ยึดถือหรือครอบครองที่ดิน รวมตลอดถึงการสร้าง แผ้วถางหรือเผาป่า
 2. เก็บหา นำออกไป หรือทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตรายหรือทำให้เสื่อมสภาพ
ซึ่งไม้ ยางไม้ น้ำมันยาง น้ำมันสน แร่ หรือทรัพยากรธรรมชาติอื่น
 3. นำสัตว์ออกไป หรือทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตรายแก่สัตว์
 4. ทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตรายหรือทำให้เสื่อมสภาพแก่ดิน หิน กรวด หรือ
ทราย
 5. เปลี่ยนแปลงทางน้ำหรือทำให้น้ำในลำน้ำลำห้วย หนองบึงท่วมทันหรือเหือดแห้ง
 6. ปิดหรือทำให้เกิดขวางแก่ทางน้ำหรือทางบก
 7. เก็บหา นำออกไป หรือทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตรายหรือทำให้เสื่อมสภาพซึ่ง
กล้วยไม้ น้ำผึ้ง ครั่ง ถ่านไม้ เปลือกไม้ หรือมูลค้างคาว
 8. เก็บหาหรือทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตรายแก่ดอกไม้ ใบไม้ หรือผลไม้
 9. นำยานพาหนะเข้าออก หรือซบซึ่ยานพาหนะในทางที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่
จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่
 10. นำอากาศยานขึ้นลงในที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงาน
เจ้าหน้าที่
 11. นำหรือปล่อยปลุ่สัตว์เข้าไป
 12. นำสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์พาหนะเข้าไป เว้นแต่จะได้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกรมป่า
ไม้ได้กำหนดโดยอนุมัติรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
 13. เข้าไปดำเนินกิจการใดๆ เพื่อหาผลประโยชน์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงาน
เจ้าหน้าที่
 14. ปิดประกาศ โฆษณา หรือขีดเขียนในที่ต่างๆ
 15. นำเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์หรือจับสัตว์ หรืออาวุธใดๆ เข้าไป เว้นแต่จะได้รับอนุญาต
จากพนักงานเจ้าหน้าที่และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้อนุญาตนั้นได้กำหนดไว้
 16. ยิงปืนหรือทำให้เกิดระเบิดซึ่งวัตถุระเบิดหรือจุดดอกไม้เพลิง
 17. ส่งเสียงอื้อฉาวหรือกระทำการอื่นอันเป็นการรบกวนหรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่
คนหรือสัตว์
 18. ทิ้งขยะมูลฝอยหรือสิ่งต่างๆ ในที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น
- บทกำหนดโทษ ภายใต้พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ได้กำหนดบทลงโทษ
สำหรับผู้กระทำผิดไว้ ดังตาราง

ตาราง 89 แสดงข้อห้ามและบทกำหนดโทษในพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

ความผิด	(ปรับ/บาท)	บทกำหนดโทษ (จำคุกปี)
1. เก็บหิน	500-20,000	5-20
2. เก็บพันธุ์ไม้ กิ่งไม้ ดอกไม้ ใบไม้ ผลไม้	500	-
3. ซีดเขียนในที่ต่างๆ	500	-
4. นำอาวุธเข้าไป	500	-
5. ล่าสัตว์	500-20,000	-
6. ยิงปืน จุดประทัด จุดวัตถุระเบิด	500	-
7. ส่งเสียงอื้อฉาว	500	-
8. ทิ้งขยะ	500	-
9. ทำลายป้ายต่างๆ	500	-
10. ไม่เชื่อฟังคำสั่งเจ้าหน้าที่	1,000	-

เมื่อวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2532 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 เพื่อมิให้มีการนำไม้ออกจากป่าและเร่งรัดการฟื้นฟูสภาพป่าเป็นผลให้ในเวลาต่อมามีการดำเนินการจัดตั้งอุทยานแห่งชาติเพิ่มมากขึ้น ในปัจจุบันมีอุทยานแห่งชาติที่ได้ประกาศแล้วจำนวน 68 แห่ง (ข้อมูลถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2541) รวมเนื้อที่ 24,280,573.85 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 7.59 ของพื้นที่ประเทศ (สมาคมไทยท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และผจญภัย, ม.ป.ป.)

ระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2533

เริ่มใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2533 ปรับปรุงจาก ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2514

เพื่อให้ทันสมัยเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ได้กำหนดข้อปฏิบัติของประชาชน ซึ่งจะเข้าไปใช้สถานที่ต่างๆ ในเขตอุทยานแห่งชาติ ดังนี้

1. ห้ามมิให้นำยานพาหนะที่ใช้เครื่องยนต์มีเสียงดังหรือควันดำผิดปกติวิสัยเข้าไป
2. การขับขี่ยานพาหนะจะต้องปฏิบัติตามกฎ หรือเครื่องหมายการจราจรที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้ การจอดยานพาหนะต้องไม่กีดขวางทางจราจร
3. การเข้าออกให้กระทำได้เฉพาะตามเส้นทางที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้และเมื่อถึงด่านตรวจจะต้องหยุดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประจำด่านทำการตรวจก่อน

4. ห้ามนำสารเคมีที่มีพิษตกค้างตามบัญชีสารเคมีทำร้ายระเบียบนี้เข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติ ทั้งนี้ต้องได้รับการตรวจสอบจากพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน
5. การอาบน้ำหรือลงไปในลำน้ำ ให้กระทำได้เฉพาะบริเวณที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้
6. การเล่นกีฬา ให้กระทำได้ในบริเวณที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้
7. การพักผ่อนค้างคืนโดยการจอดยานพาหนะนอน ใช้เต็นท์ กระจง ฝู้ง หรือโดยวิธีอื่นๆ ให้กระทำได้ในบริเวณที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้
8. การก่อไฟเพื่อการใดๆ ให้กระทำได้เฉพาะในเขตที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้ และต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง เมื่อเลิกใช้แล้วต้องดับไฟให้เรียบร้อย
9. การใช้สถานที่เพื่อการใดๆ ต้องมิให้เป็นการเสื่อมเสียศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงาม และต้องไม่ส่งเสียงอื้อฉาวหรือกระทำการอันเป็นการรบกวนหรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่คนอื่นหรือสัตว์
10. การเดินเที่ยวชมธรรมชาตินอกทางถาวร ให้ใช้เส้นทางที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดหรือทำเครื่องหมายไว้
11. เมื่อเกิดเหตุหรืออันตรายใดๆ ให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือผู้พบเห็นแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบโดยด่วน เพื่อพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้ให้ความช่วยเหลือได้ทัน่วงที (สุเมธทา พรหมบุญ, 2542)

กฎระเบียบของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า

การเข้าไปในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เข้าไปแล้ว แต่ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ผู้ฝ่าฝืนจะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท ดังนั้น การเดินทางเข้าไปในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ควรที่จะปฏิบัติตามกฎระเบียบของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า โดยเคร่งครัด ดังต่อไปนี้

1. ก่อนเข้าเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าไม่ว่าแห่งใดในเมืองไทย จะต้องขออนุญาตโดยใช้แบบ สป. 7 และต้องได้รับใบอนุญาตให้เข้าพื้นที่ หรือ สป. 8 ซึ่งสามารถจะกระทำได้ที่กองอนุรักษ์สัตว์ป่า กรมป่าไม้ หรือที่ทำการของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่านั้นๆ อนึ่งกรมป่าไม้หรือที่ทำการของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าสงวนสิทธิ์ที่จะอนุญาต ไม่อนุญาต หรือระงับการได้รับอนุญาต
2. ใบอนุญาตให้เข้าพื้นที่ของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า หรือ สป. 8 พนักงานเจ้าหน้าที่ของเขตรักษาพันธุ์ฯ นั้นๆ กำหนดอายุใบอนุญาตได้ตามที่เห็นสมควรแต่มิให้กำหนดเกิน 30 วัน นับตั้งแต่วันออกใบอนุญาต

3. ห้ามเข้าไปหรืออยู่ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ หากได้รับอนุญาตก็ต้องพักแรมหรือกางเต็นท์ตามบริเวณที่เจ้าหน้าที่กำหนด
4. ไม่นำอาวุธหรือเครื่องมือสำหรับใช้ในการล่าสัตว์ป่าเข้าไปในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า
5. ไม่นำวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง ประทัด ยาพิษ ยาเบื่อเมา หรือสิ่งอื่นที่อาจเป็นอันตรายแก่สัตว์ป่าเข้าไปในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า
6. ไม่นำยานพาหนะ สัตว์พาหนะ หรือสัตว์เลี้ยงเข้าไป เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่
7. ไม่กระทำการใดๆ อันจะก่อให้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นได้
8. ไม่ส่งเสียงอื้อฉาวหรือกระทำการใดๆ อันอาจทำให้สัตว์ป่าตื่นตกใจ
9. ไม่ปิดประกาศโฆษณา หรือขีดเขียนข้อความใดๆ ไว้ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า
10. ห้ามเดินทางเข้า-ออกในเวลากลางคืน (ตั้งแต่เวลา 18.00-06.00 น.)
11. เดินทางเข้า-ออก และเดินทางท่องเที่ยวตามเส้นทางที่เจ้าหน้าที่กำหนดหรือมีพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำอยู่ (สมาคมไทยท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และผจญภัย, ม.ป.ป.)

ข้อควรปฏิบัติในการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ

การกางเต็นท์พักแรม อุทยานแห่งชาติส่วนใหญ่ จะมีการกำหนดบริเวณสถานที่เพื่อการกางเต็นท์พักแรมไว้บริการนักท่องเที่ยว โดยจะมีห้องน้ำห้องสุขา ไฟฟ้า น้ำใช้ไว้บริการ โดยก่อนการเข้าไปกางเต็นท์พักแรมจะต้องติดต่อกับเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติก่อน สถานที่กางเต็นท์พักแรมทั่วไป จะอยู่ในเขตบริการของอุทยานแห่งชาติที่เข้าถึงได้สะดวก ซึ่งการกางเต็นท์พักแรมเป็นการให้โอกาสนักท่องเที่ยวได้สัมผัสธรรมชาติอย่างใกล้ชิด และมีบรรยากาศที่แตกต่างไปจากการพักแรมในบ้าน กรณีที่ไม่ได้นำเต็นท์มาเอง อุทยานแห่งชาติบางแห่งจะจัดเต็นท์ไว้บริการ

ข้อแนะนำในการกางเต็นท์

- กางเต็นท์ในบริเวณที่อุทยานแห่งชาติจัดไว้ให้
- กรณีที่อุทยานแห่งชาติได้กำหนดจุด/ตำแหน่งสำหรับกางเต็นท์ชัดเจนให้กางในจุดที่กำหนดนั้น หากไม่ได้กำหนดจุดกางเต็นท์ชัดเจนควรเลือกบริเวณที่เป็นพื้นเรียบ
- ไม่เป็นบริเวณร่องน้ำ และไม่มีรังมดอยู่ใกล้
- ไม่กางเต็นท์ในที่โล่งแจ้ง ลมพัดแรงเต็นท์จะหลุดลอยได้ ควรมีไม้กำบังแต่ไม่อยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ซึ่งกิ่งไม้อาจหล่นใส่ได้
- หากเป็นฤดูฝนควรมีพลาสติกกันเต็นท์ที่อีกชั้นหนึ่ง และถ้ามีเสื้อหรือแผ่นโฟมรองนอนด้วยก็จะช่วยให้นอนสบายกว่านอนในถุงนอนบนพื้นเต็นท์เปล่า

อาหาร อุทยานแห่งชาติ ส่วนใหญ่มีร้านอาหารไว้บริการ ผู้ที่ไม่นิยมการปรุงอาหารรับประทานเอง ก็สามารถจัดซื้อกับร้านอาหารในอุทยานแห่งชาติได้ สำหรับอุทยานแห่งชาติที่ไม่มีร้านอาหาร ผู้มาท่องเที่ยวจะต้องเตรียมตัวสำหรับทำอาหารเอง ซึ่งมีไข่เรื่องยาก อุปกรณ์ที่ต้องนำไป เช่น หม้อ กะทะ มีด เขียง จาน ช้อนส้อม ที่สำคัญคือ เต้าแก๊สปิกนิก หรือเต้าแก๊สโถพร้อมถ่าน เพราะในเขตอุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้ใช้ฟืนหรือตัดไม้ทำฟืน ส่วนวัตถุดิบพวกอาหารสด อาหารแห้ง สามารถหาซื้อก่อนที่จะเดินทางเข้าเขตอุทยานแห่งชาติได้ที่ตัวจังหวัด หรืออำเภอใกล้เคียง ซึ่งเป็นการช่วยสนับสนุนเศรษฐกิจในท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม ควรติดต่อสอบถามกับอุทยานแห่งชาติว่า มีร้านอาหารบริการหรือไม่ และเปิดปิดเวลาเท่าไร บางแห่งแม้จะไม่มีร้านอาหาร แต่สามารถติดต่อให้แม่บ้านของอุทยานแห่งชาติช่วยจัดทำอาหารให้ได้ตามราคาที่ตกลงกัน

ฤดูกาลท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติมีฤดูกาลท่องเที่ยวแตกต่างกันออกไป บางแห่งช่วงฤดูหนาวจะสวยที่สุด บางแห่งช่วงฤดูร้อนสวยที่สุด จึงควรหาข้อมูลก่อนออกเดินทาง โดยเฉพาะอุทยานแห่งชาติทางทะเลที่เป็นหมู่เกาะกลางทะเล จะมีฤดูกาลท่องเที่ยวจำกัด เนื่องจากจะมีช่วงฤดูมรสุม และอุทยานแห่งชาติทางทะเลฝั่งอ่าวไทยกับฝั่งอันดามัน มีฤดูกาลท่องเที่ยวแตกต่างกันออกไป หากไปผิดฤดูก็ไม่สามารถหาเรือหรือเดินทางไปถึงอุทยานแห่งชาติได้ ส่วนอุทยานแห่งชาติทางบก บางแห่งปิดไม่ให้ท่องเที่ยวในบางช่วงฤดูกาล เช่น ที่ยอดดอยภูกระดึงของอุทยานแห่งชาติภูกระดึง จะปิดเพื่อการฟื้นฟูในระหว่างกลางเดือนพฤษภาคม-ตุลาคมของทุกปี แต่ส่วนใหญ่จะเปิดทั้งปี แต่ในบางแห่งการเดินทางอาจจะไม่สะดวกโดยเฉพาะในช่วงฤดูฝน เส้นทางเข้าแหล่งท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติแห่งอาจยากลำบากและทุรกันดาร ต้องอาศัยรถที่มีกำลังขับเคลื่อนสี่ล้อ นอกจากนี้ ในช่วงฤดูฝนถ้ำและน้ำตกบางแห่งอาจไม่ปลอดภัยสำหรับการท่องเที่ยว เพราะมีน้ำไหลท่วมภายในถ้ำ หรือน้ำป่าไหลหลากรุนแรงจนไม่เหมาะแก่การเล่นน้ำในบริเวณน้ำตก

การแต่งกาย การแต่งกายจะแตกต่างกันไปตามลักษณะพื้นที่ และกิจกรรมที่จะประกอบในอุทยานแห่งชาติ คือ การไปเที่ยวในอุทยานแห่งชาติที่เป็นป่าเขา ควรใส่เสื้อผ้าสีเรียบๆ ที่กลมกลืนกับธรรมชาติ เช่น สีเทา สีน้ำเงิน เขียว น้ำตาล เป็นต้น เพราะหากเดินในเส้นทางศึกษาธรรมชาติ แล้วจะช่วยให้โอกาสพบเห็นสัตว์ป่ามากขึ้น การสวมเสื้อแขนยาวและกางเกงขายาวจะช่วยป้องกันยุงและแมลงกัดต่อย รองเท้าควรเป็นรองเท้าหุ้มส้น อุทยานแห่งชาติบางแห่งมีทากชุม การสวมถุงเท้ากันทากจะช่วยไม่ให้ทากไม่สามารถกัดบริเวณเท้าได้ นอกจากนี้ ควรมีหมวกไว้สวมกัน

แดด หนาว หรือแมลง สำหรับการไปเที่ยวอุทยานแห่งชาติทางทะเล ควรแต่งกายด้วยชุดลำลอง ไปวิ่งสบาย อย่าลืมหวมกัณฑ์แดด ครีมกันแดด และแว่นตากันแดด

แมลงสัตว์กัดต่อย ผู้ที่เคยชินกันชีวิตในเมือง คงคุ้นเคยกับยุงพอสสมควร แต่เมื่อมาเที่ยวในอุทยานแห่งชาติคงต้องเตรียมตัวเตรียมใจพบกับแมลงนานาชนิด บางชนิดก็เพียงก่อให้เกิดความรำคาญ โดยมักมาตอบบ้างตามร่างกาย แต่บางชนิดก็สามารถกัดต่อยให้เจ็บป่วยได้ เช่น ผึ้ง ต่อ แตน แมลงบางชนิดก่อให้เกิดโรคที่เป็นอันตรายถึงชีวิต เช่น ยุงก้นปล่อง สัตว์เล็กๆ อื่นๆ นอกจากแมลงก็จะมีตะขาบ และแมงป่อง สัตว์สองชนิดนี้ มีพิษร้ายกาจสร้างความเจ็บปวดมาก ส่วนทากที่ดูน่าขยะแขยง ความจริงไม่ก่ออันตรายมากนักเพราะเมื่อทากกินเลือดอิ่มแล้วก็จะจากไปโดยทิ้งรอยแผลที่เลือดหยุดซำไว้ให้ดูต่างหน้า สิ่งที่ร้ายกว่าทาก คือ เห็บป่า ซึ่งจะเกาะกินเลือดไปนานตราบที่ยังไม่รู้ว่าเป็นเห็บเกาะที่ไหนของร่างกาย วิธีป้องกันสัตว์เล็กๆ เหล่านี้ คือ การแต่งกายให้รัดกุม เช่น สวมเสื้อแขนยาว กางเกงขายาว รองเท้าหุ้มส้น เป็นต้น สำหรับสัตว์น่ากลัวและมีโอกาสพบได้เช่นกัน คือ งู ซึ่งมีทั้งงูมีพิษและไม่มีพิษ แต่โดยทั่วไปมักไม่สามารถแยกแยะได้ว่างูที่พบนั้นมีพิษหรือไม่ สิ่งที่พึงปฏิบัติ คือ อย่าไปรบกวนมันหากพบงูขวางเส้นทางก็ควรหาทางเดินอ้อมไปให้ไกลห่างจากงูพอสสมควร หรือรอจนกว่างูเลื้อยผ่านไปไกลแล้ว ฟังระลึกละเอียดว่า สัตว์ส่วนใหญ่จะไม่ทำอันตรายต่อเราก่อน หากเราไม่ไปรังแกมันโดยตั้งใจ หรืออาจเกิดขึ้นโดยมิได้ตั้งใจก็ตาม ดังนั้น ควรเดินด้วยความระมัดระวัง และใช้การสังเกตพอสสมควรสำหรับคนที่ชอบเล่นน้ำทะเลอาจถูกสัตว์ในทะเลที่มีพิษทำร้ายได้ คือ การถูกพิษสัตว์บางชนิด เช่น แมงกะพรุนไฟ หอยเม่น แตนทะเล ฯลฯ ทำให้เป็นผื่นแดง คัน หรือมีอาการปวดแสบปวดร้อนได้ หากเกิดแผลจากปะการัง หรือเพรียงบาดให้ล้างแผลให้สะอาดและทายาฆ่าเชื้อ

การท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ ควรจะมีการรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ ข้อควรปฏิบัติต่างๆ ตลอดจนการเตรียมตัวอย่างไร เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเป็นพื้นที่ธรรมชาติที่นักท่องเที่ยวจะต้องระมัดระวังในการเข้าใช้พื้นที่ ดังนั้น ก่อนการเดินทางเข้าไปในอุทยานแห่งชาติทุกครั้งควรจะมีการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาตินั้นๆ ก่อน และในอุทยานแห่งชาติหลายแห่งจะมีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ซึ่งจะตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกับที่ทำการอุทยานแห่งชาติไว้เป็นแหล่งให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งภายในศูนย์บริการนักท่องเที่ยวจะจัดแสดงนิทรรศการให้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติแห่งนั้น และมีเจ้าหน้าที่ที่สามารถให้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวและข้อมูลอุทยานแห่งชาติประจำอยู่ จึงเป็นจุดแรกในอุทยานแห่งชาติที่ควรแวะเข้าไปเยี่ยมชมอุทยานแห่งชาติ ส่วนใหญ่มีแหล่งท่องเที่ยวซึ่งเปิดให้เข้าไปสัมผัสได้ เช่น น้ำตก ถ้ำ ชายหาด จุดชมทิวทัศน์ ฯลฯ และหลายแห่งยังจัดทำเส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ ซึ่งมี

ระยะทางไม่ไกลนักเพื่อบริการผู้ที่ต้องการสัมผัสธรรมชาติ ซึ่งผู้ใช้เส้นทางจะได้รับความรู้และความเพลิดเพลินตลอดเส้นทาง มีโอกาสพบเห็นสัตว์ป่า และพันธุ์พืชที่น่าสนใจมากมาย นอกจากนี้ ยังมีกิจกรรมซึ่งกำลังเป็นที่นิยมเพิ่มขึ้น เช่น ดูนก ดูผีเสื้อ เดินป่า ล่องแก่ง ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะช่วยให้การท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติมีสีสันและความสนุกสนานเพิ่มขึ้น รวมทั้งยังได้รับความรู้ความเข้าใจในธรรมชาติมากขึ้น อุทยานแห่งชาติได้มีไว้เพื่อการนันทนาการเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองและรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ทั้งพันธุ์พืช สัตว์ป่า และสภาพภูมิประเทศที่สวยงาม ดังนั้น จึงควรช่วยกันปฏิบัติตามกฎระเบียบของอุทยานแห่งชาติอย่างเคร่งครัด

1. ไม่ควรส่งเสียงดัง หรือสร้างความรำคาญให้แก่สัตว์ป่าและผู้อื่น ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในการแสวงหาความสงบในอุทยานแห่งชาติ
2. ไม่ขีดเขียนในที่ต่างๆ เพราะนอกจากจะก่อให้เกิดทัศนยะจาดแล้ว ยังเป็นการประจานนิสัยของผู้เขียนได้อย่างดี
3. ไม่เก็บพืช ดอกไม้ จับสัตว์ และสิ่งต่างๆ ออกจากอุทยานแห่งชาติ เพราะทั้งหมดล้วนประกอบขึ้นเป็นธรรมชาติ ซึ่งทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในการชื่นชม
4. ทิ้งขยะในถังขยะที่ทางอุทยานแห่งชาติจัดเตรียมไว้ และจะดียิ่งขึ้นถ้าช่วยกันเก็บขยะที่พบเห็นตามสถานที่ หรือเส้นทางท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเท่าที่จะทำได้ การปฏิบัตินี้จะทำให้อุทยานแห่งชาติสวยงามขึ้นทันตาเห็น หากเป็นอุทยานแห่งชาติที่อยู่ห่างไกล ควรนำขยะที่เกิดจากกิจกรรมของเรากลับมาทิ้งในเขตเมือง
5. ไม่นำภาชนะที่ทำด้วยโฟมเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติ ในอุทยานแห่งชาติบางแห่งจะมีการกำหนดเขตควบคุมพิเศษในการนำสิ่งที่จะก่อให้เกิดเป็นขยะเข้าไปในพื้นที่ โดยจะต้องแจ้งจำนวนบรรจุภัณฑ์ที่จากพลาสติก แก้ว และอลูมิเนียม หรือวัสดุที่มีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทุกประเภท ให้เจ้าหน้าที่ทราบ ณ จุดตรวจสอบ เพื่อเป็นการควบคุมและลดปริมาณขยะจากบรรจุภัณฑ์ที่ทำจากพลาสติก แก้ว อลูมิเนียมทุกประเภท เป็นการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติป้องกันมิให้เกิดความเสียหายต่อระบบนิเวศในอุทยานแห่งชาติ ตลอดจนรักษาสภาพแวดล้อมมิให้ถูกทำลาย

ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า

ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า

ชื่อ – ชื่อสกุล	เนตรทิพย์ สิทธิเชนทร์
วัน เดือน ปี เกิด	15 มีนาคม 2527
ที่อยู่ปัจจุบัน	35/2 หมู่ 10 ตำบลละอาย อำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช 80250
ที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย อำเภอบ้านค่าย ตำบลหนองละลอก จังหวัดระยอง 21000
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครูพิเศษสอนแผนกวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว
ประวัติการศึกษา	คศ.บ. (คหกรรมศาสตร์ศึกษา) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ

พ.ศ. 2549

คศ.บ. (คหกรรมศาสตร์ศึกษา) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
กรุงเทพ

